

ГОРДЪН ДИКСЪН ВОЙНИКО, НЕ ПИТАЙ!

Част 3 от „Дорсай“

Превод от английски: Иван Мадански, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

„Музо, възпей оня гибелен гняв на Ахила Пелеев...“ — така започва Омировата „Илиада“. Тази история е на три хиляди и четиристотин години.

А разказаното тук е историята на моя гняв. Аз, землянинът, въстанах против населението на два свята, така нареченото Сдружение — Хармония и Асоциация. И това не е история за някакъв незначителен гняв. Защото аз — както и Ахил — съм човек от Земята.

Учудени ли сте? Особено сега, в наши дни, когато синовете на по-младите светове са по-високи, по-изкусни и по-силни от нас, жителите на Старият свят? Значи знаете малко за Земята и за нейните синове.

Оставете вашите млади светове и поне веднъж се върнете на първичната планета. Докоснете я с почит и благоговение. Тя все още е тук и си е същата. Нейното Слънце все така огрява водите на Червено море, разтворило се пред Божите чеда. Ветровете все още духат през Термопилите, където Леонид с триста спартанци е удържал ордите на персийския цар Ксеркс и по този начин е променил историята. Тук хората са се борили и умирали, раждали и погребвали своите близки, строили са преди пет хиляди години, когато дори не са мечтали за вашите светове. Да не би да мислите, че петдесет века, поколение след поколение, под едно и също небе, не са оставили никакви особени следи в нашите тела, в кръвта и душите ни?

Хората от Дорсай може да са неимоверно добри войници. Екзотийците от Мар и Кълтис може да са вълшебници, способни да обърнат човека наопаки и да намерят отговори на въпросите на философията. Учените от Нютон и Венера може би са отишли толкова напред, че да общуват с нас, обикновените хора, им е много, много трудно. Може и така да е. Но ние — тъпите, недоразвити, прости хора от старата Земя — сме нещо повече от всички тях. Защото пазим в себе си човека, генетиката на рода Homo Sapiens. Всички останали са частици — ярки, блестящи, идеално обработени, ала само частици.

Но ако вие сте от онези, които подобно на моя чичо Матиас Олин ни смятате за отмираща раса, тогава ще ви изпратя близо до Сейнт Луис. Там, край Сейнт Луис, екзотийците финансират един проект. Преди две години землянинът Марк Тор започна в анклав Сейнт Луис създаването на нещо, което след сто години ще бъде Последната Енциклопедия. След шестдесет години нейната структура ще се окаже твърде масивна и сложна, но същевременно и много крехка, за да издържи земното притегляне. Тогава тя ще се отърве от Земята (или Земята от нея) и ще бъде изведена в орбита около планетата-майка. А след сто години, според теориите на Марк Тор, тя ще ни покаже същността на нашите души — някаква скрита част от съзнанието, която младите светове са загубили завинаги в процеса на генетичния подбор.

Убедете се сами. Посетете анклава Сейнт Луис и се включете в една от многобройните групи екскурзианти. Ще ви разведат по коридорите и лабораториите на Енциклопедията. Накрая ще ви вкарат във величествената Индекс-зала, в самото сърце на проекта. Огромните сферични стени на тази зала вече са започнали да попиват хилядолетното знание. Когато цялата повърхност на гигантската сфера се зареди с информация (това ще стане след сто години), между битовите на тази информация ще се породят връзки, които не са съществували никога. И тогава... И тогава при това крайно познание трябва да видим... Какво?

Същността на нашите души?

Но, както ви казах, сега това няма значение. Просто посетете Индекс-залата. Ето всичко, което ви моля да направите: влезте заедно с групата, застанете в центъра и изпълнете каквото ви каже екскурзоводът.

— Слушайте!

Слушайте. Застанете мълчаливо и си отворете ушите. Слушайте — и нищо няма да чуете. Накрая вашият екскурзовод ще наруши тази завладяваща, почти нетърпима тишина и ще ви обясни защо ви е помолил за това. Само един мъж и една жена от многото милиони хора, родени на Земята, са успели да чуят нещо. И никой — нито един — от родените на младите светове, който някога е идвал тук да слуша, никога нищо не е чул.

Мислите, че това не доказва нищо? Грешите, приятелю. Защото аз бях един от тези, който успя да чуе — онова, което може да се чуе там. Чутото измени целия ми живот. То ми позволи да извърша нещата, които извърших. То ми даде познания за могъществото, което по-късно в гнева си превърнах в план за унищожаване на хората от две планети.

Така че не се смейте на сравнението между моя гняв и гнева на Ахил — тъжен и самотен сред корабите на мирмидоните пред стените на Троя. Между нас има и още нещо общо. Името ми е Тим Олин и прадедите ми са ирландци. Но израснах и станах това, което съм, в Пелопонес, както и Ахил.

В гъстата сянка на Партенона, белеещ се над Атина, нашите души бяха покрити с мрак по волята на чичо ни, който би трябвало да ни позволи да растем на свобода под слънцето.

Моята душа... И на по-малката ми сестра, Ейлин.

ВТОРА ГЛАВА

Това беше нейна идея, на сестра ми Ейлин, да посетим Последната Енциклопедия, като се възползваме от новото ми удостоверение на сътрудник на Бюро информация. Ако всичко беше наред, щях да се интересувам защо иска да отидем там. Но в момента, когато тя предложи това пътуване, ме бе обзело странно чувство, нещо като плътен, дълбок камбанен звън. Чувство, непознато за мен и донякъде приличащо на страх.

Ала не беше обикновен страх, а нещо много по-сложно. Напомняше ми за усещането на човек, изправен пред сериозно изпитание. Имаше и още нещо — по-голямо. Нещо като дракон на пътя ми.

Докосна ме само за секунда. Но това се оказа достатъчно. Теоретично Енциклопедията беше надежда за родените на Земята, а пък чичо ми Матиас винаги е представлявал безнадеждността. Ето защо реших, че чувството е свързано с него, с чичо ми, и със зова, който бях доловил през дългите ни години съвместен живот. Зовът за унищожение. Това ме накара да взема решение да отпътувам независимо от всичко.

А и пътешествието напълно съответстваше на момента — щеше да е нещо като малък празник. Обикновено не взимах Ейлин със себе си. Но тъкмо бях подписал учебен договор с Агенцията за междוזвездни новини в щаба им на Земята. И то само две седмици след като завърших Женевския университет по журналистика! Вярно е, че смятат университета за най-престижното учебно заведение от този тип на четиринадесетте населени планети. А моят успех беше най-добрият в цялата му история. И въпреки това такъв късмет не се пада на всеки млад човек, току-що напуснал студентската скамейка.

Затова не започнах да разпитвам моята седемнадесетгодишна сестра, защо изведнъж ѝ се прииска да пътува с мен и защо точно в деня и часа, който тя определи. Сега, като се огледам назад, ми идва наум тогавашното ми предположение, че тя просто искаше да се махне

за един ден от жилището на чичо Матиас. Това само по себе си беше основателна причина.

Именно Матиас, родният брат на баща ни, прибра мен и сестра ми, след като родителите ни загинаха при самолетна катастрофа. И точно той успя да ни пречупи през последвалите години. Не, не се опитваше да ни въздейства с шамари. Не бихме могли да го обвиним в преднамерена жестокост. Това не му беше нужно.

Той просто предостави на наше разположение най-разкошната си къща, най-добрата храна и дрехи — и се погрижи да разделим всичко с него. Сърцето му беше толкова мрачно, толкова мрачно... Почти като самотна къща. В него нямаше нито един лъч светлина, беше тъмно като в подземна пещера, душата му бе студена като камъните в нея.

Настолната му библия бяха трудовете на онзи стар светец (или дявол, кой знае?) от двадесети век, наречен Уолтър Блант. Девизът му беше „унищожавай!“. Неговата Гилдия по вноса лансира на Земята културата Екзотика, съществуваща на младите светове Мар и Кълтис. Няма значение, че екзотийците тълкуват трудовете на Блант по друг начин. Те виждаха призванието си в това, да попълнят всички пропуски на настоящето, за да освободят по този начин място за възхода на бъдещето. А чичо Матиас не виждаше по-далеч от носа си. И ден след ден в мрачната къща ни набиваше в главите своя мироглед.

Но... Достатъчно за Матиас. Той беше съвършен в своята опустошителна увереност, че младите светове са ни изоставили и Земята умира в самота като атрофирал орган. Нито аз, нито Ейлин можехме да се сравняваме с него в тази хладна философия, въпреки че като деца се опитвахме. И затова всеки по свой начин се стремеше да го избегне. Един от тези пътища на спасението ни заведе в този ден в Екзотик-анклава край Сейнт Луис. В Последната Енциклопедия.

Прелетяхме до Сейнт Луис със совалката. До анклава стигнахме с подземната железница. Един аеробус ни спусна точно пред входа на Енциклопедията. Спомням си, че слязох последен по стълбата. Когато стъпих на бетонната площадка, отново ме споходи онова странно като камбанен звън чувство. Замях като човек, неочаквано изпаднал в транс.

— Извинете — чух зад себе си нечий глас. — Вие сте от туристическата група, нали? Бихте ли се присъединили към останалите? Аз съм вашият екскурзовод.

Обърнах се рязко и очите ми срещнаха шоколадовите очи на момиче, облечено в синя екзотийска униформа. Стоеше пред мен, сякаш се къпеше в слънчевите лъчи. Но нещо не беше както трябва.

— Вие не сте от Екзотик-светове! — сетих се аз. Това бе истина. Родените на Мар и Кълтис се различават забележимо от нас. Лицата им не са толкова подвижни. Очите сякаш те пронизват. Приличат на богове, които винаги държат мълнии в едната си ръка и не забелязват това.

— Сътрудничка съм — отговори тя. — Казвам се Лайза Кант. Познахте. Не съм екзотийка. — Сякаш изобщо не й пукаше, че униформата не отговаря на облика ѝ. Беше по-ниска от сестра ми. Аз и Ейлин бяхме над средния ръст за земляни. Моята коса вече беше потъмняла, докато Ейлин си оставаше блондинка. И аз имах руса коса, когато загинаха родителите ни, но потъмня през годините, прекарани в дома на Матиас. А това момиче, Лайза Кант, имаше червена коса. Беше хубава и весела. Дори леко ме заинтригува — толкова добре ѝ стояха екзотийските дрехи. Ала в същото време ме дразнеше. Изглеждаше прекалено самоуверена.

Въпреки всичко продължих да я наблюдавам как събира останалите екскурзианти, очакващи началото на разходката в Енциклопедията. Когато тръгнахме, се залепих за нея и се опитвах да я заговоря в паузите между разясненията.

Изобщо не се смути, когато насочих разговора към нея. Родила се в Средния запад на Северна Америка, съвсем близо до Сейнт Луис. Завършила начално и средно образование в анклав и станала последователка на Екзотик-философията. Приела техният начин на живот и работа... Струваше ми се, че напразно си пилее силите, защото е доста хубаво момиче. Казах ѝ го.

— Как така си пилея силите — отговори тя с усмивка, — когато по този начин използвам напълно енергията си за най-възвишените цели?

— Възвишени цели? — казах аз колкото може по-грубо. — Пъпа ли си съзерцаваш?

Усмивката ѝ изчезна моментално и тя ме изгледа много странно. Толкова странно, че запомних този поглед завинаги.

Като че ли изведнъж беше забелязала нещо в мен — нещо мятало се без посока в тъмния океан, на чийто бряг стоеше тя.

Протегна ръка с намерение да ме докосне. Не завърши движението сякаш изведнъж се сети къде се намираме.

— Ние винаги сме тук — произнесе със странен глас. — Запомни това. Винаги сме тук.

Обърна се и ни поведе през обширния комплекс от здания.

— Когато всичко това бъде изведено в орбита — заговори тя, обръщайки се към цялата група, — ще бъде сглобено в сферично съоръжение. Орбитата ще лежи на сто и петдесет километра от повърхността на Земята. Ако комплексът се изведе сглобен, това би довело до огромни загуби. Затова информационното хранилище се строи тук, ще бъде издигнато на части и ще бъде сглобено в орбита. Последната Енциклопедия няма да бъде просто още един склад за информация. В нея ще се съхраняват факти, но само като средство за постигане на целта. А целта е установяване на взаимоотношенията и откриване на връзките между тези факти. Всяка частица от познанието трябва да се съедини с друга негова частица с помощта на енергетични импулси, носещи в себе си кодът на взаимовръзката. Това ще продължи до достигане на максималното равнище. И тогава огромното взаимосвързано количество информация, почерпена от земния човек и отнасяща се до самия него, трябва да придобие очертанията на единно цяло — такова, каквото човек никога не е имал възможност да наблюдава.

Разбрахме, че на този етап Енциклопедията ще представлява за Земята нещо като огромен процесор с мигновено достъпна взаимосвързана информация за човешката раса и нейната история. С тази информация може да се търгува при обмена на познания по фундаменталните науки със светове като Нютон и Венера, по психология — с Екзотик-световете. Ще се продава срещу необходимата за Земята информация от младите светове. Единствена по рода си в многопланетната култура на Homo Sapiens, Енциклопедията в края на краищата ще се изплати, защото най-твърдата валута е познанието и информацията.

Но Земята се зае с този проект по много по-величествени причини. Той беше надеждата за цялата планета, за всички нейни жители. Изключвам само чичо Матиас и нему подобните, които са изоставили всякаква надежда. Енциклопедията ще се използва за проверка на теориите на Марк Тор.

Както знаете, теорията на Тор постулира, че в познанията на човека за самия него има тъмна област. За нея не се знае нищо освен това, че я има. С прибори не е възможно да се локализира. Тор доказва, че именно тази недостъпна област може да се изследва с Последната Енциклопедия — по пътя на логиката и като се използват всички събрани знания. Той твърдеше, че там ще открием нещо — качество, способност или сила, — което притежават само хората, живеещи на Земята. Нещо загубено или недостъпно за производните култури на младите светове, които като че ли бързо изпреварват родителското племе в отделни направления.

Докато слушах всичко това, кой знае защо изведнъж си спомних за странния поглед и думите, които Лайза ми подхвърли. Погледът ми се плъзна по необикновеното, изпълнено с хора помещение. Извършваха се най-разнообразни дейности — от строителство до фина настройка на лабораторна апаратура. Странното чувство, приличащо на страх, отново ме обзе. Не само се върна, но и започна да нараства, докато не заприлича на нещо съзнателно. Сякаш цялата Енциклопедия представляваше един жив организъм и аз бях в центъра му.

Инстинктивно се борех с това чувство. Та нали в живота си се стремях само към едно — свобода. За да не може нищо да ме подчини — нито човек, нито механизъм. Въпреки всичко чувството се засили, когато влязохме в Индекс-залата, която в Космоса ще бъде разположена точно в центъра на Енциклопедията.

Залата изглеждаше като огромна топка. Толкова огромна, че когато влязохме, стените ѝ тънеха в полумрак. Изключение правеха само едва забележимите искри, които съобщаваха за постъпването на нови факти и асоциации в паметта на чувствителната записваща техника, разположена върху вътрешната повърхност на тази безкрайна сфера около нас — едновременно и под, и таван, и стени.

Просторната вътрешност на огромната зала беше пуста. От входно-изходните шлюзове започваха стълби, които водеха към средата и имаха лек наклон нагоре. Те грациозно се виеха около кръгла платформа, увиснала точно в геометричния център на залата.

Лайза ни поведе по една такава стълба, докато стигнахме платформата. Диаметърът ѝ не беше повече от шест метра.

— Тук, където сме застанали — заговори тя, — се намира това, което ще бъде известно под названието Точка на прехода. Горе, в

Космоса, ще бъдат направени всички връзки не само по стените на Индекс-залата, но и през тази централна точка. Тези, които ще управляват и обслужват Енциклопедията, ще се опитат да използват Точката на прехода за теорията на Марк Тор. Да повдигнат завесата над неразгаданата тайна, скрита от векове в човешкия мозък.

Направи пауза и се обърна да обхване с поглед всеки член на групата.

— А сега, ако обичате, застанете по-близо един до друг — помоли тя. Срецнах погледа ѝ за секунда. Това бе достатъчно, за да достигне странното ми чувство до своята кулминация. Прониза ме хладен ток, подобен на страх. Замрях.

— Искам да ви помоля в продължение на шестдесет секунди да стоите напълно неподвижни и да слушате. Просто слушайте.

Всички млъкнаха и неприкосновената тишина на огромната зала ни захлупи. Чувството ми неочаквано се вдигна до най-високите предели на тревогата. Никога не съм се страхувал нито от височини, нито от разстояния. Въпреки това си дадох сметка, че под нас няма нищо освен платформата. Бяхме обкръжени от дълбока пустош. Започна да ми се върти главата. Сърцето ми яростно блъскаше в гърдите. Почувствах, че губя съзнание.

— Какво трябва да чуем? — попитах аз. Нямах намерение да задавам този въпрос. Проговорих, за да прекъсна замайването, което искаше да ме провали. Бях застанал зад Лайза. Тя се обърна и ме изгледа от горе до долу. В очите ѝ се мярна сянката на предишния странен поглед.

— Нищо — отвърна тя. Продължаваше да ме гледа съсредоточено. Добави: — Или може би нещо. Шансът е едно на милиард. Ако чуете нещо, веднага ще разберете. Ще ви обясня всичко след шестдесет секунди. — Леко докосна ръката ми, преди да продължи: — А сега, моля ви, замълчете. Поне заради другите, ако вие не искате да слушате.

Обърнах се. И неочаквано на входа на Индекс-залата видях малката фигура на сестра ми. От такова разстояние успях да я позная по светлата коса и ръста ѝ. Разговаряше с тъмнокож слаб мъж, облечен целият в черно. Оттук не можех да разгледам лицето му. Но той стоеше съвсем близо до нея. Бях удивен и раздразнен. Видът на слабата мъжка фигура редом със сестра ми беше за мен като публично оскърбление.

Само мисълта, че Ейлин ме е довела тук, а тя самата се е отделила да разговаря със съвършено непознат за мен индивид, ми се струваше като предателство. А разговорът беше доста оживен, ако се съди по напрегнатата ѝ стойка и движенията на ръцете.

Настръхнах. Заля ме хладната вълна на яростта. Глупаво бе дори да се предположи, че на такова разстояние човешкото ухо може е способно да чуе нещо, но аз напънах слух в старанието си да уловя поне една дума в тази огромна тиха зала. Изведнъж — отначало едва-едва, а после все по-ясно — започнах да чувам. Нещо.

Не гласа на сестра ми или на непознатия, който и да беше той. Един далечен, рязък глас на човек — говореше на език, подобен на латинския, но с глухи гласни и с гърлено „р“, от което говорът му изглеждаше като брътвеж, като далечен гръм от лятна буря. Гласът растеше. Не ставаше по-силен, а по-близък. След това чух още един глас, който му отговаряше.

После още един глас. После още един. И още. И още...

Гърмящи, несвързани, идващи като лавина, гласовете изведнъж се нахвърлиха върху мен от всички страни и с всяка секунда ставаха все повече и повече.

Чувах смях, плач, проклетия, молби, бърборене, заповеди — но без да се сливат, както би трябвало да е при подобно многообразие. Заля ме безгласен могъщ гръм, подобен на грохота на водопад. И въпреки че ставаха все по-силни и по-силни, както и преди звучаха отделно. И аз чувах всички! Всеки един от тези милиони, милиарди гласове на мъже и жени крещеше в мозъка ми индивидуално.

Това буйство ме подхвана като торнадо, вдигна ме и ме отнесе в яростния проблясък на безсъзнанието.

ТРЕТА ГЛАВА

Спомнях си, че не ми се щеше да се събуждам. Имах чувството, че се връщам от дълго пътешествие. Накрая неохотно отворих очи. Оказа се, че лежа на пода на платформата. Лайза Кант се бе навела над мен. Някои от членовете на групата тъкмо се обръщаха да видят какво ми е.

Лайза повдигна главата ми от пода.

— Ти си чул! — развълнувано прошепна тя почти до ухото ми. — Какво чу?

— Чул ли съм? — поклатих глава като в мъгла. Но си спомних. Дори очаквах отново да чуя неизброимите гласове. Обаче цареше тишина и аз повторих въпроса на Лайза.

— Какво съм чул?... Тях.

— Тях?!

Запримигвах и неочаквано разсъдъкът ми се проясни. Веднага си спомних за Ейлин, сестра ми. Изправих се на крака и се загледах към изхода, където я бях видял да говори с човека в черно. Но изходът и околното пространство бяха пуси. И двамата бяха изчезнали.

Потресен, измъчен, изваден от равновесие от този могъщ взрив на гласове, който ме обсеби, побеснял от тайнственото изчезване на Ейлин, аз бях напълно лишен от способността да разсъждавам. Не отговорих на Лайза. Вместо това се хвърлих надолу по стълбата към изхода, където за последен път бях видял сестра си.

Но колкото и бързо да ме носеха дългите ми крака, Лайза се оказа по-бърза. Дори в своите широки сини одежди тя беше бърза като лъч светлина. Догони ме, мина пред мен и ми препречи пътя към изхода точно когато стигнах до него.

— Къде си се разбързал? — възкликна тя. — Не можеш да си тръгнеш просто ей така. Не и сега. Ако си чул нещо, налага се да те заведе при самия Марк Тор. Той трябва да говори с всеки, който е чул нещо.

Почти не я слушах.

— Махни се от пътя ми! — изръмжах и не съвсем учтиво я отместих встрани. Минах през изхода и се озовах в кръгла стая, натъпкана с апаратура. Техници в разноцветни униформи извършваха непонятни действия с неописуеми плетеници от метал и стъкло. Но от сестра ми и нейния събеседник нямаше и следа.

Затичах по-нататък по коридора. Но и там беше пусто. Свърнах в първата пресечка. Няколко души учудено ме изгледаха, откъсвайки се от своите занимания. Непознатия и Ейлин ги нямаше и тук. Опитах в следващата стая и в още една — напразно.

В петата стая ме настигна Лайза.

— Спри се! — този път ме хвана за лакътя. Беше удивително силна за момиче с нейния ръст. — Ще спреш ли най-сетне? Ще помислиш ли поне за миг? Какво има?

— Какво има?! — разпалих се аз. — Моята сестра... — неочаквано спрях. Прехапах си езика. Сетих се колко глупаво ще прозвучи, ако започна да ѝ обяснявам какво търся. Седемнадесетгодишно момиче разговаряло с някакъв непознат и дори се отделило с него от групата. Това едва ли е причина за диво преследване и щателно претърсване в наши дни. Не бях предразположен към обяснения по повод на преживените години в дома на Матиас. Затова стоях и мълчах.

— Длъжен си да дойдеш с мен — настоя Лайза. — Не можеш да си представиш колко рядко някой чува нещо в Точката на прехода. Дори не разбираш колко много означава това за Марк Тор — за самия Марк Тор! — да намери някой, който го е чул!

Бавно поклатих глава. Нямах желание да разговарям с никого за това, което току-що бях преживял. Не ми се искаше да играя ролята на образец или на излязъл извън рамките на експеримента екземпляр.

— Длъжен си! — повтори Лайза. — Това е много важно. Не само за Марк Тор, а за целия Проект. Помисли! Не бягай просто ей така! Първо се замисли какво ще правиш!

Най-после думата „мисли“ достигна до мен. Разсъдъкът ми бавно се проясни. Тя беше абсолютно права. Бях длъжен да помисля, вместо да бягам по коридорите като смахнат. Ейлин и непознатият с черните дрехи биха могли да отидат където поискат, във всяка една от множеството стаи и коридори. Можеха дори да са напуснали Проекта и анклава. Освен това, дори да ги настигна, какво бих им казал? Да

поискам от непознатия да се представи и да обясни намеренията си спрямо сестра ми ли? Май ми провървя, че не успях да ги намеря.

Но имаше и нещо друго. Доста се потрудох, за да подпиша договора с Агенцията за междувездни новини. Подписах го преди три дни, веднага след завършване на университета. Преодолявах всичко по пътя си към тази моя единствена цел. Струваше ми се, че нищо не е в състояние да ме спре. Защото това, към което се стремях толкова дълго и толкова яростно, беше свободата. Сякаш самото желание беше нещо живо, с нокти и зъби, нещо, което напират отвътре. Истинската свобода, която притежаваха само членовете на планетарните правителства и една особена група — действителните членове на Гилдията на журналистите. Тези сътрудници в областта на информацията подписваха клетва за независимост и по същество бяха хора без принадлежност към определен свят, което гарантираше непредубедеността на Агенцията, която управляваха.

Защото населените от човешката раса планети вече двеста години бяха разделени на два лагера. Единият държеше населението си подчинено на така наречените твърди договори, а другият предпочиташе свободните договори. Към лагера на световите с твърди договори принадлежаха планетите на Сдружението — Хармония и Асоциация, Нютон, Касида, Венера и новият голям свят Сета при звездата Тау Кит. Със свободни договори боравеха Земята, Дорсай, Екзотик-световите Мар и Кълтис, Нова Земя, Фрийланд, Марс и малката католическа планета Света Мария.

Разделяше ги не друго, а икономическите системи — наследство от разделената Земя, която ги бе колонизирала в началото. По наше време високкоквалифицираните умове бяха единствената валута, която всички признаваха.

Расата беше твърде голяма и разпиляна, за да може една планета да обучава всички кадри, които са ѝ необходими. Особено при условие, че другите светове произвеждат по-ерудирани специалисти. Дори най-доброто обучение на Земята или на някоя друга планета не би могло да подготви такива войници като онези, които доставяше Дорсай. В природата не съществуваха учени, подобни на тези от Нептун. Нямаше психолози, способни да съперничат на колегите си от Екзотик-световите. Нямаше по-добри наемни войници, толкова евтини и без да им пука за загубите, както доставяните от Хармония и Асоциация. И

така нататък. С една дума, всяка планета обучаваше специалисти от някакъв профил и търгуваше с техните способности, като сключваше договори с другите планети за обмен със съответните кадри, от каквито има нужда.

Разликата между двата лагера беше доста забележима.

В свободните светове договорът на специалиста принадлежеше частично и на самия него. Не можеше да го продадат или разменят без съгласието му. Изключения се допускаха само при извънредна необходимост или важност. На твърдите планети всеки индивид живееше по заповед на властите — можеха да го продадат или разменят всеки момент. Когато това стане, той има само едно задължение — да отиде да работи там, където му е заповядано.

По такъв начин планетите се деляха на такива, чието население е частично свободно, и други, чието население не е свободно. Както казах, Земята спада към първата група и нейните жители са частично свободни. Но аз се стремях към пълна свобода. Можех да я придобия само като член на гилдията. Веднага след приемането ми щях да се сдобия с тази свобода. Защото договорът за моите услуги до края на живота ми ще принадлежи само на Агенцията за междузвездни новини.

Тогава нито една планета не би могла да ме съди или да предложи моите услуги против желанието ми на друга планета. Истината е, че Земята, за разлика от Касида, Нютон, Сета и някои други планети, се гордееше с факта, че не се е налагало да разменя цели групи випускници за хора със специфични професии от младите светове. Но ако възникне необходимост от подобна стъпка, Земята като другите планети си запазваше правото да я направи. Бях слушал доста разкази за подобни случаи.

И така, стремежът ми за свобода, за която закопнях през дългите години в къщата на Матиас, можеше да се реализира само ако ме приемат в гилдията. И въпреки отличния успех в университета това беше доста далечна и труднопостижима цел. Не биваше да пропускам нищо, което би могло да ми помогне. Неочаквано ми дойде наум, че с отказа си да се срещна с Марк Тор аз отхвърлях един шанс за помощ.

— Права си — обърнах се към Лайза. — Ще се срещна с него. Ама разбира се. Къде трябва да отида?

— Ще те заведе — отговори тя. — Трябва първо да се обадя.

Отдалечи се на няколко крачки и тихо каза нещо по миниатюрния телефон в пръстена ѝ. После се върна и ме поведе.

— А останалите? — Неочаквано се сетих, че другите от нашата група останаха в Индекс-залата.

— Помолих да ги поеме друг екскурзовод докрая — отвърна Лайза, без да ме погледне. — Оттук.

Преведе ме през залата и влязохме в неголям светлинен лабиринт. За момент се удивих, но се сетих, че Марк Тор и всички, които постоянно се показват пред обществеността, трябва да бъдат защитени от възможни нападения от страна на ненормални и смахнати. След лабиринта влязохме в малка стая. Тя се раздвижи, но не можех да определя накъде. Накрая спря.

— Оттук — повтори Лайза.

Поведе ме към стената. Докосна я и една секция се отмести. Влязохме в стая, която приличаше на кабинет, но вътре имаше контролен пулт. Пред него седеше възрастен човек. Това бе Марк Тор. Точно такъв го бях виждал неведнъж по новините. Не изглеждаше толкова стар, колкото бихте могли да си помислите, въпреки че по онова време беше прехвърлил осемдесетте. Лицето му обаче беше сиво и болнаво. Дрехите висяха на раменете му като на закачалка, сякаш преди е тежал доста повече. Двете му наистина огромни ръце бяха отпуснати върху малкото свободно пространство пред превключвателите на контролния пулт. Сивите му стави бяха сгърчени и уголемени от нещо, което по-късно разбрах, че е старческа болест на ставите и се нарича артрит.

Не стана от мястото си при влизането ни, а когато заговори, гласът му се оказа удивително млад. Гледаше ме и очите му горяха от зле прикрита радост. Накара ни да седнем и да почакаме, докато след няколко минути се отвори друга врата и влезе човек на средна възраст. Веднага се виждаше, че е родом от Екзотик-световете. Имаше гладко лице без бръчки и късо подстригана коса. Кафявите му очи сякаш живееха свой живот. Беше облечен със сини дрехи като на Лайза.

— Мистър Олин — обърна се към мен Марк Тор, — това е Падма, Консулт на Мар в анклава Сейнт Луис. Той вече знае кой сте.

— Здравейте — поздравих го аз.

— Чест е за мен да ви срещна, Тим Олин — отвърна ми той с усмивка и седна.

Светлите му очи като че ли не гледаха към мен и въпреки това ме безпокояха. В него нямаше нищо странно — и точно това не ми даваше мира. Погледът, гласът, дори начинът му на сядане — всичко сякаш говореше, че се познаваме отдавна. Дори по-добре, отколкото бих желал. На всичкото отгоре аз изобщо не го познавах.

Въпреки че от години спорех с Матиас за възгледите му, в този момент изпитах неприязънта на чичо си към хората от младите светове. Чувствах как Матиас Олин се надига в мен и ми сочи абсолютното превъзходство на Падма, Консула на Мар в анклава Сейнт Луис. Отместих погледа си от него и се взрях в по-човешките, родени на Земята очи на Марк Тор.

— Сега, когато Падма е тук — заговори старецът и в очакване се наведе към мен над превключвателите, — разкажи ни на какво приличаше това? Разкажи ни какво чу?

Поклатих глава. Не можех да намеря думи, с които да опиша какво чух в действителност. Милиарди гласове, които говорят едновременно и в същото време са различни — това не можеше да се опише.

— Чух гласове — започнах аз. — Всички говореха едновременно, но поотделно.

— Много гласове, така ли? — попита Падма.

Наложи се отново да го погледна. Чух отговора си:

— Всички гласове, които бяха там.

След това се опитах да обясня. Падма кимна. Докато говорех, прогледнах отново към Тор. Той се бе навел в креслото си, сякаш беше объркан и разочарован.

— Само... гласове ли? — старецът като че ли зададе въпроса на себе си, след като свърших.

— Защо? — почувствах внезапен прилив на ярост. — Какво трябваше да чуя? Обикновено какво чуват хората?

— Винаги различно — намеси се Падма с кадифен глас.

Не го погледнах. Бях се втренчил в лицето на Марк Тор.

— Всички чуват различни неща — довърши Консултът.

При тези думи се обърнах към него.

— А вие какво чухте? — заядливо го попитах.

Той се усмихна някак тъжно.

— Нищо, Тим. Нищо.

— Само хората, родени на Земята, понякога чуват нещо — рязко се обади Лайза, сякаш бях длъжен да зная това и да не ми се напомня.

— А ти? — обърнах се към нея.

— Аз? Нищо, разбира се! Няма и половин дузина хора от началото на Проекта, които да са чули нещо.

— Няма и половин дузина ли? — повторих като ехо.

— Пет — уточни тя. — Един от тях е Марк, разбира се. От останалите четирима единият е мъртъв, другите трима... — тя се обърка и ме погледна — ...не бяха подходящи.

Този път в гласа ѝ прозвучаха нотки, каквито чувах за пръв път. Но тутакси забравих за това, защото асимилирах числата, които току-що спомена.

Само пет човека за четиридесет години! Тази мисъл ме удари като гръм. Това, което се случи днес в Индекс-залата, не беше глупост. Срещата с Падма и Тор също беше от значение — както за тях, така и за мен.

— Така ли? — попитах и погледнах Марк. Постарах се гласът ми да звучи както обикновено. — Тогава какво означава, че някой е чул нещо?

Не ми отговори направо. Вместо това се наведе напред и тъмните му старчески очи отново засияха като диаманти. Подаде ми пръстите на огромната си дясна ръка.

— Хвани ме — заповяда той.

Протегнах се и го хванах. Почувствах възлестите му стави в дланта си. Той здраво стисна ръката ми и остана в това положение. Един дълъг миг стоя втрепенен в мен, докато сиянието бавно угасваше в очите му. После ми пусна ръката и с въздишка се облегна, сякаш бе претърпял поражение.

— Нищо — вяло каза той на Падма. — Отново нищо. Ти мислеше, че ще почувствам нещо. Или че той ще почувства.

Падма ме погледна и тихо произнесе:

— Все пак той е чул.

Буквално ме закова за креслото с кафявите си очи.

— Марк е разочарован, Тим — продължи той, — защото си чул само гласове. Никакво послание или разбиране.

— Какво послание? Какво разбиране?

— Това ти трябваше да ни кажеш — погледът му беше толкова втрепен, че се почувствах неудобно. Сякаш бях сова, попаднала в лъча на прожектор. В този момент усетих, че се ядосвам.

— А вас какво ви интересува?

Той леко се усмихна, преди да отговори:

— Фондовете на Екзотика обезпечават до голяма степен финансирането на Проекта. Но трябва да разбереш, че това не е наш Проект. Той е земен. Ние просто носим отговорност за работата, свързана с човешкото взаимно разбирателство. Освен това между нашата философия и теоретичните постановки на Марк има някои разногласия.

— Разногласия ли? — дори веднага след завършване на университета имах нюх към новините и този път той усети нещо.

Падма се усмихна, като че ли беше прочел мислите ми.

— Това не е нещо ново. Принципно разногласие, което се появи още в началото. Без да се изразявам грубо, накратко става дума за следното: на Екзотика смятаме, че хората се усъвършенстват. Нашият приятел Марк вярва, че човекът от Земята — Базовият човек — е достатъчно съвършен, но все още не може да открие това съвършенство и да го използва.

— Това какво отношение има към мен? И към това, което чух?

— Въпросът е дали ще можеш да бъдеш полезен за него, а и за нас — хладно отговори Падма.

За момент сърцето ми замря. Ако Екзотика или Марк Тор поискат договора ми от правителството на Земята, за мен ще остане удоволствието да изпратя прощална въздушна целувка на мечтите си за работа в Агенцията.

— Мисля, че няма да бъда полезен на никого от вас — казах колкото можех по-спокойно.

— Може и да е така. Ще видим — заяви Падма. Протегна напред ръката си с вдигнат нагоре показалец. — Виждаш ли този пръст, Тим?

Когато го погледнах, той мигновено се приближи, нараствайки до чудовищни размери, и затъмни всичко останало в стаята. За втори път през този ден напуснах „тук“ и „сега“ на реалната вселена и попаднах в ирационален свят.

Обкръжиха ме мълнии. Самият аз бях потопен в тъмнина, а около мен беснееха светкавици. Попадах в някаква огромна вселена,

подхвърляха ме на разстояния, измерими със светлинни години — веднъж насам, друг път натам, сякаш бях пионка в някаква титанична борба.

Отначало нищо не разбирах. Постепенно осъзнах, че всички тези яростни плетеници от мълнии са отчаян опит за оцеляване и победа, отговор на стремежа на древната, всепроникваща тъмнина да задуши и унищожи светкавиците. Но това не беше някаква хаотична битка. Вече можех да прозра къде има нещо подобно на засада и къде се готви отстъпление. В борбата между мрака и светлината се намесиха стратегия и тактика, удари и контраудари.

След това за един миг дойде паметта на милиарди гласове, които за втори път се надигнаха и закръжиха около мен в унисон с мълниите. Това ми позволи да разбере гледката. Както истинската светкавица озарява за момент пространството на много километри наоколо, така и аз, чисто интуитивно, разбрах какво ме заобикаля.

Около мен се водеше една вековна битка на човека за поддържане на жизнеността на неговата раса и просперитета ѝ в бъдещето. Непрекъсната, яростна борба на тези звероподобни и богоподобни, примитивни и сложни, диви и цивилизовани, комплексни същества, олицетворяващи човечеството. Борба за оцеляване и прогрес. Напред, нагоре и все по-нагоре, докато не бъде достигнато невъзможното, докато не бъдат преодолені всички бариери, превъзможнати всички незгоди, използвани всички възможности. Докато не се възцарят мълниите и тъмнината не изчезне.

Именно тези гласове от непрестанната борба, продължаваща вече стотици векове, бях чул в Индекс-залата. Това бе борбата, която хората от Екзотика се опитваха да разберат с помощта на своите странни психологически и философски чудеса. Тази борба доведе в края на краищата до построяването на Последната Енциклопедия, за да разположи на карта цялото минало на расата и за да може пътят на Човека в бъдещето да бъде точно изчислен.

Това тласкаше напред Падма, Марк Тор и всички останали, включително и мен. Защото всяко човешко същество е сред борещите се маси на съплеменниците си и не може да избяга от битката на живота. Всички ние, живеещите в този миг, участвахме в сражението, бяхме негови съставни части и играчки в ръцете му.

При тази мисъл неочаквано разбрах, че аз съм различен. Не проста играчка. Бях нещо повече — една от решаващите сили, възможен повелител на хода на събитията. Тогава за пръв път стиснах мълниите около мен и се опитах да насочвам движението им, да ги заставя да се подчиняват на моите цели и желания.

Отново бях подхвърлен на неизмерими разстояния. Но вече не приличах на кораб, който безпомощно се носи по бурния океан, а по-скоро умело управляван плавателен съд, използващ насрещния вятър. В този миг на пръв път осъзнах чувството за собствената си сила и власт. Та нали мълниите се подчиняваха на ръцете ми, а техните удари — на желанията ми! Усещах безграничното могъщество, което ме изпълва. Не можех да го опиша. Озари ме мисълта, че аз наистина съм един от онези, които никога не са подхвърляни и не бива да се изпращат където и да е. Аз бях ездач, Повелител! Имах способността да придавам форма поне на част от онова, до което се докосвах по време на битката между светлината и мрака.

Чак сега забелязах и други като мен. Не бяха много. Също бяха ездачи, Повелители, оседлали бурята — олицетворение на борецата се човешка раса. За миг се движехме заедно, в следващия момент ни разделяха милиони години. Но аз ги виждах. И те също. Разбрах, че ме викат. Искяха да не продължавам борбата сам, да се присъединя към тях, за да действаме заедно с цел да приключим битката и да се възцари ред сред хаоса.

Всичко, с което бях закърмен обаче, въстана срещу техния зов. Прекалено дълго съм бил потискан и прокълнат. Прекалено дълго съм бил играчка за мълниите. Сега чувствах дивото удоволствие аз да бъда ездачът, а не да ме яздят. Наслаждавах се на силата си. Нямах никакво желание да взимам участие в общите усилия, които биха довели до мир. Мислех, че трябва да продължавам този главоломен вихър и яростните, бесни сблъсъци. И че трябва да съм на гребена. По-рано бях прикован и заробен от тъмнината на чичо ми, но сега бях свободен, бях Повелител. Нищо на този свят не бе в състояние да ме накара да надяна отново веригите. Чувствах, че стискам все повече мълнии и по-силно...

...И неочаквано пак се озовах в кабинета на Марк Тор. Лицето на домакина приличаше на дървена маска. Гледаше ме втренчено и доста

особено. Лайза беше преbledняла и също бе впила поглед в мен. А Падма продължаваше да ме гледа право в очите.

— Не — бавно произнесе той. — Прав си, Тим. С нищо не можеш да бъдеш полезен тук, в Енциклопедията.

От Лайза се изтръгна слаб звук — нещо между въздишка и стон. Като вик от болка. Но той потъна в стенанието на Марк Тор, приличащо на рева на смъртно ранена мечка, притисната до стената на задни лапи с лице към нападателите.

— Не може ли? — простена той. Изправи се от креслото и погледна Падма. Възлестата му дясна длан се сви в огромен сив юмрук. — Той е длъжен. Длъжен е! Минаха повече от двадесет години, откакто никой нищо не е чул в Индекс-залата. А аз остарявам.

— Той е чул само гласове. Те не са запалили в него някаква особена искра. И ти нищо не почувства при ръкостискането. — Падма говореше меко и някак отдалеч. Думите излизаха от устата му една след друга подобно на маршируващи войници, изпълняващи заповед. — Това е така, защото в него няма нищо. Никаква връзка със себеподобните. Има всичко необходимо — като при машините, но му липсва емпатия. Енергия му липсва.

— Можете да го поправите, по дяволите! — гласът на стареца звънеше като камбана, но в него се долавяше и хриптене. — На Екзотика бихте могли да го излекувате!

— Не — повтори Падма и поклати глава. — Никой не може да му помогне. Освен ако не го направи сам, разбира се. Просто няма да се развие правилно. Веднъж вече се е откъснал от хората и се е скрил в някаква тъмна, уединена долина. Може да е станало още в детството му. През дългите години долината все повече се е затваряла, ставала е все по-тъмна и по-трудно достъпна. Никой не може да проникне там, за да му помогне, защото ничий разум не би оцелял. Има вероятност и неговият да не успее. Но дори да оживее и да излезе от другата страна, пак няма да е полезен нито за теб, нито за Енциклопедията. Безразлично му е какво значение има Проектът за населението на Земята. Не си представя нищо хубаво. Но не е само това. Той дори и не мисли да приеме работата, която би му предложил. Погледни го.

Съсредоточеният поглед, бавният, равномерен говор, думите, подобни на малки камъчета, падащи в спокоен бездънен басейн — всичко това ме сковаваше, сякаш бях парализиран. През цялото време

говореше така, като че ли не бях в стаята. Но при последните думи погледът му стана по-мек. Намерих сили да отговоря:

— Вие ме хипнотизирахте! Не съм ви разрешавал да ме подлагате на психоанализа!

Той отново поклати глава.

— Никой не те е хипнотизирал. Нито съм ти правил психоанализа. Просто отворих прозорец във вътрешното ти съзнание.

— Тогава какво беше това... — спрях насред думата, защото разбрах, че се налага да бъда по-внимателен.

— Всичко, което видяхте и чухте, са вашите собствени усещания, преведени на разбираеми символи. Но аз нямам представа какво означават. И нямам средство да разбера. Освен ако сам не ми разкажете.

— Тогава как решихте, че всичко е точно така, както го казахте? Доста бързо стигнахте до това заключение, но не знам как го постигнахте.

— С ваша помощ — отвърна Падма. — Вашите възгледи, действия, гласът ви сега, когато разговаряте с мен. И десетина други подсъзнателни реакции. Всичко това ми говори, Тим. Човешките същества се изразяват с тялото си, с цялата си същност, а не само с глас и мимика.

— Не вярвам! — възкликнах аз, но след малко гневът ми се стопи, защото размислих трезво и се уверих, че наистина има основания, макар в момента да не мога да определя какви са и да им повярвам. — Не вярвам! — повторих вече по-спокойно и хладнокръвно. — Трябва да има още нещо, което да е повлияло на решението ви.

— Така е — призна той. — Имах възможност да проверя данните за вас в архива. Историята ви, както на всички родени на Земята и живеещи тук в момента, вече е постъпила в Енциклопедията. Прегледах я, преди да дойда.

— Освен това — настоях аз, защото чувствах, че съм го притиснал истински — има още нещо. Мога да го кажа! Знам го!

— Да — Падма тихо въздъхна. — Предполагам, че би трябвало да се досетите, след като минахте през всичко това. Или в най-скоро време щяхте да го разберете.

Той вдигна поглед и го фокусира върху мен. Този път не изпитвах никакво чувство за непълноценност.

— Оказа се, Тим, че вие сте човек, когото наричаме „изолиран“. Това е централна сила в облика на един индивид, централна сила в еволюционния модел на човешкото общество. И то не само на Земята, а на всички четиринадесет планети, устремили се към бъдещето на човечеството. Вие сте от тези, които въздействат на това бъдеще — за добро или за лошо.

При тези думи ръцете ми си спомниха как стискаха мълниите. Със затаен дъх чаках да чуя продължението, но той спря.

— И? — нетърпеливо го подканих аз.

— Няма „и“ — отвърна Падма. — Това е всичко. Чували ли сте някога за науката онтогенетика?

— Не.

— Това е метод на изчисление, разработен на Екзотика. С две думи може да се обясни така: постоянно еволюиращ модел, в който са включени всички живи хора. При това се взимат предвид техните желания и усилия, които определят насоката на нарастване на модела в бъдещето. Мнозинството от човешките индивиди му се подчиняват, без да му въздействат чувствително.

Млъкна и ме погледна, сякаш ме питаше дали съм разбрал. Да, разбирах, и то отлично. Само че не исках да му го показвам, затова го помолих:

— Продължете.

— Случва се — изключително рядко, разбира се — у някои индивиди да открием съчетание от факторите на околната среда и неговите качества, което му позволява да бъде несравнимо по-действен от съплеменниците си. Такъв индивид наричаме „изолиран“ — той свободно въздейства на модела, като в същото време почти не изпитва върху себе си влияние от негова страна.

Отново млъкна. Този път скръсти ръце на корема си. С този жест даде да се разбере, че разговорът е приключил. Поех дълбоко дъх, за да успокоя бясното блъскане на сърцето си.

— Разбрах всичко. И макар да съм ви нужен, не ме искате, така ли?

— Марк иска да поемеш работата като Контрольор по строителството на Енциклопедията. Това бихме желали и ние — имам

предвид правителството на Екзотика. Защото Енциклопедията е устройство, което след като бъде завършено, ще може да се управлява само от „редки“ индивиди. Нейното предназначение и концепцията на строежа трябва да се превеждат на общодостъпен език от хора с уникални способности. Без Марк или някой като него, способен да следи изграждането на Проекта, човечеството няма да е в състояние да довърши строителството и да използва Енциклопедията по предназначение, когато бъде изведена в орбита. Строителството ще се забави, после ще спре и накрая всичко ще рухне. — Направи пауза и ме погледна някак тъжно. — Никога няма да бъде достроена, ако не се намери кой на продължи делото на Марк. А ако този Проект не се осъществи, земният човек може напълно да изчезне и да измре. Има теория, според която при изчезването на човека от Земята е възможно да се окаже, че човешките щамове на младите планети не са жизнеспособни. Само че това няма никакво значение за теб, нали? Ти не искаш да имаш нищо общо с нас, а не обратното.

Погледна ме през пространството на стаята. Очите му буквално горяха с кафяв пламък.

— Не желаеш да имаш работа с нас — повтори той. — Така ли е, Тим?

Тръснах глава, за да се избавя от пронизителния му поглед. Осъзнах към какво ме тласка и разбрах, че е прав. За момент се видях седнал пред пулта и понесъл на плещите си цялата отговорност за бъдещето на човечеството. Не! Не исках нито тях, нито работата им в Енциклопедията. Не исках нищо подобно.

Нима съм работил толкова дълго и упорито, за да се измъкна от опеката на Матиас, та сега да зарежа всичко и да стана роб на нещастните хора? На всички тези — цялата човешка маса, — които са твърде слаби, за да се борят сами с мълниците? Нима съм длъжен да дам силата и свободата си в името на мъглявата перспектива за техния просперитет, щом мога да си получа своето? Не, определено не исках да имам нищо общо с тях, с Тор и неговата Енциклопедия.

— Не! — отрязах аз.

Марк Тор издаде дълбок, гърлен звук, но много тих, сякаш бе предсмъртно ехо на стона, който чух по-рано.

— Не — повтори Падма. — Така и предполагах. Както казах, липсва ти емпатия. Липсва ти душа.

— Душа ли? Какво е това?

— Как мога да опиша цвета на златото на човек, който е сляп по рождение? Сам ще разбереш, ако успееш да я намериш. Но ще успееш само ако се отскубнеш с бой от долината, за която ти говорих. Ако я прекосиш, може би тогава ще откриеш човешката си душа. Ще разбереш, когато я намериш.

— Долина... — замислено промълвих аз. — Каква долина?

— Ти знаеш, Тим — отговори Падма още по-тихо. — Дори по-добре от мен. Това е долината на разума и духа, където цялата ти уникална способност за съзидание е насочена в едно единствено-направление — към унищожение.

„Унищожавай!“

Гласът на чичо Матиас прокънтя в ушите ми с цитати от Уолтър Блант. Внезапно осъзнах силата на тази дума и способността ѝ да ми помогне да следвам пътя, който бях избрал. Видях я толкова ясно, сякаш бе щампована с огнени букви върху вътрешната стена на черепната ми кутия. Без никакво предупреждение пред очите ми оживя тази долина, за която говореше Падма. Бях заграден от високи, черни стени. Пътят ми се простираше право напред. Беше тесен и водеше някъде надолу. Усетих страх. В непрогледната тъмнина отпред, в най-дълбоката бездна помръдваше нещо по-черно от мрака. Нещо аморфно, което ме очакваше.

Само при мисълта за това ме побиха тръпки. Въпреки всичко изпитвах огромна, тъмна, ужасна радост от предстоящата среща. В това време някъде отдалеч, като звън от уморена камбана до мен достигна гласът на Марк Тор, който говореше на Падма:

— Значи няма шанс? Нищо ли не можем да направим? Какво ще стане, ако той никога не се върне при нас и Енциклопедията?

— Остава ви само да чакате и да се надявате, че това няма да стане и той ще се върне — отговори гласът на Падма. — Ако успее да измине пътя, да преодолее всичко, което е изградил около себе си, и при това да оцелее, тогава може и да се върне. Но изборът си е негов, както ние правим своя. Рай или ад. Само че той има много варианти за избор за разлика от нас.

Тези думи ми прозвучаха като абсолютна глупост, като повея на хладен вятър върху някаква безчувствена повърхност от рода на камък

или бетон. Исках да се махна, да отида някъде далеч, където да мога да обмисля всичко. Надигнах се и попитах:

— Как да изляза оттук?

— Лайза — тъжно произнесе Марк Тор.

Видях я как стана от мястото си и направи жест с ръка:

— Оттук, моля.

За миг зърнах лицето ѝ. Беше бледо и безизразно. После се обърна и тръгна пред мен.

Поведе ме обратно по пътя, по който дойдохме. През светлинния лабиринт, през стаите и коридорите на Последната Енциклопедия и накрая през външните приемни зали на анклава, където нашата група за пръв път се срещна с нея. През цялото време не отрони нито дума. Вече се канех да излизам, когато неочаквано сложи ръка на рамото ми. Обърнах се и я изгледах от горе до долу.

— Винаги съм тук — произнесе тя. Удивих се, когато забелязах в очите ѝ сълзи. — Дори и никого да няма, аз винаги съм тук.

След тези думи бързо се завъртя и избяга. Гледах тъпо след нея, потресен от репликата ѝ. Но през последния час преживях толкова неочаквани неща, че нямах нито време, нито желание да се замислям какво има предвид с тези странни думи, повторени като ехо на нещо, казано по-рано.

Върнах се в Сейнт Луис. Успях да хвана совалката за Атина. Разсъждавах за много неща едновременно. Толкова бях погълнат от мислите си, че когато влязох в къщата на чичо Матиас и отидох право в библиотеката, в първия момент не забелязах, че там има гост.

Зад старинната дъбова маса във високо, изрисувано с криле кресло седеше чичо ми. На коленете му лежеше разтворена книга с кожена подвързия, но той като че ли не ѝ обръщаше внимание.

На около десет крачки от него, малко встрани, беше застанала Ейлин. По всичко личеше, че отдавна се е върнала от Сейнт Луис.

В стаята се намираше и един слаб, мургав младеж, малко понисък от мен. Печатът от берберските му прадеди беше ясно забележим за всеки, който като мен е изучавал в университета етническите различия между расите и народите. Беше облечен изцяло в черно. Косата му също бе черна и късо подстригана, като по този начин откриваше високото му чело. Стоеше изправен и вдървен като меч в ножница.

Беше същият непознат, с когото разговаряше Ейлин в анклава. Тъмната радост от жадуваната среща в дълбините на долината отново се събуди в мен. Защото тук съвсем неочаквано имах възможност да изпробвам силата, за която по-рано изобщо не подозирах.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тук беше мястото на конфликта.

Затова откритието, което подсъзнателно бях направил по време на непрекъснатото единоборство между светлината и мрака, веднага започна да човърка мозъка ми. Но тази моя любопитна черта на самосъзнанието веднага бе изместена от необходимостта да проумея собственото си участие в настоящата ситуация.

Ейлин ме забеляза, ала ми хвърли само един кратък напрегнат поглед и се обърна пак към Матиас, който си седеше напълно спокойно и без да се вълнува от нищо. Неговото безизразно лице с гъсти вежди и все още черна коса, независимо че наближаваше шестдесетте, беше както обикновено хладно и отнесено. Той като Ейлин ме погледна замалко и отново обърна очи към развълнуваното лице на сестра ми.

— Искам да ти кажа — обърна се той към нея, — че не виждам защо е нужно да се безпокоиш и да ми искаш разрешение. Никога и за нищо не съм ви ограничавал — нито теб, нито Тим. Ще постъпиш така, както намериш за добре. — При тези думи посегна към книгата, която лежеше отворена на коленето му, сякаш се канеше да я вземе и да продължи да чете.

— Кажи ми какво да правя! — изкрещя Ейлин. Беше на границата на истерията. Ръцете ѝ бяха изпънати покрай бедрата, дланите — свити в юмруци.

— Няма смисъл да ти давам съвет — безучастно произнесе Матиас. — Няма значение какво ще направиш — нито за теб, нито за мен, нито дори за този млад човек. — Той млъкна и се обърна към мен: — Между другото, Тим, Ейлин забрави да ви запознае. Това е господин Джеймтън Блек от Хармония.

— Командор Блек — представи се младежът. Имаше безстрастно лице с тънки черти. — Тук, на Земята, аз съм военен аташе.

В този момент успях да разпозная произхода му. Беше роден на една от планетите, която хората от другите светове с черен хумор наричаха Сдружението. Сигурно бе един от религиозните фанатици,

възпитани в спартански дух, които населяваха двете планети — Асоциация и Хармония. Тогава ми се струваше много, много странно, че от стотиците типове човешки общества, от семената, разпръснати из младите светове, израсна общество на фанатици редом с воините от Дорсай, философите от Екзотика, вгълбените в науката обитатели на Венера и Нютон, което се превърна в една голяма и доста своеобразна Производна култура.

Да, те наистина бяха своеобразна Производна култура. Но не се бяха прочули на останалите дванадесет планети като войници. Дорсайците бяха воители — хора на войната до мозъка на костите си. Жителите на Сдружението бяха хора на предаността — тъжна и донякъде мазохистична преданост. Те се продаваха, за да могат техните бедни на природни ресурси планети да могат поне донякъде да поддържат баланса на договорите, което би им позволило да наемат професионалисти от други области.

Пазар за евангелисти почти нямаше, а това бе единственият плод, който раждаше бедната, камениста почва на Сдружението. За сметка на това умееха да стрелят и да се подчиняват на заповеди, без да се замислят за живота си. Също така бяха много евтини. Старейшината Елдър Брайт, глава на Обединеното правителство на Асоциация и Хармония, можеше да подбие цената на което и да е правителство при доставката на наемници. При едно условие — да не се обръща внимание на военните умения на войниците.

Но истинските хора на войната си оставаха дорсайците. Те напомняха отлично дресирани кучета, оръжието прилепваше към ръцете им като ръкавици. Обикновеният войник от Сдружението хващаше пушката по същия начин, по който би хванал и мотиката — като сечиво, което е длъжен да използва в името на своя народ и своята църква.

Тези, които бяха по-запознати с нещата, казваха, че именно Дорсай доставя воините за всички четиринадесет планети. Сдружението доставяше пушечното месо.

Въпреки всичко тогава не се замислих за това. Реакцията ми към появата на Джеймтърн Блек беше само едно запознаване. С неподвижните си черти, невъзмутима физиономия, отсъстващ поглед и някаква непроницаемост той ми приличаше на Падма.

Дори и без обяснението на чичо ми в негово лице лесно се познаваше представителят на едно от тези суперплемена, населяващи младите планети, на които, както винаги се стремеше да ни докаже Матиас, земляните не можеха да съперничат. Само че съзнанието за собствената ми значимост, което бях придобил в Енциклопедията, отново се появи. В главата ми се оформи мисъл, съпроводена от мрачна вътрешна радост. Съществуват и други начини за противоборство, нали?

— ...Командор Блек — говореше Матиас — е посещавал вечерния курс по земна история, на който ходеше и Ейлин — в Женевския университет. Там са се запознали преди около месец. Сега сестра ти има намерение да се омъжи за него и да го придружи на Хармония, където той се връща в края на седмицата. — Той внимателно се вгледа в Ейлин и довърши: — Казах й, разбира се, че решението какво да прави си е нейна работа.

— Но аз искам някой да ми помогне да взема правилното решение! — патетично избухна сестра ми.

Матиас бавно поклати глава.

— Вече ти казах — произнесе той с обичайния си безцветен глас, — че няма какво да се решава. В края на краищата няма абсолютно никакво значение — нито за теб, нито за някой друг. Имаш право да продължиш да поддържаш абсурдното си мнение, че в зависимост от това, какво ще избереш, нещо ще се промени. Аз не мисля така. И тъй като съм ти предоставил пълна свобода да правиш каквото искаш и да взимаш каквито си пожелаеш решения, настоявам да ме освободиш от участие в този фарс и да ми дадеш възможност да се занимавам с моята работа.

С тези думи вдигна книгата от коленете си, сякаш се канеше да започне да я чете.

По бузите на Ейлин потекоха сълзи.

— Не знам, просто не знам какво да правя! — хлипаше тя.

— Ами нищо недей да правиш — спокойно заяви чичо ни и отгърна нова страница на книгата. — Така ли иначе, това е единственият цивилизован начин на действие.

Ейлин плачеше мълчаливо. Джеймтън Блек се наведе над нея:

— Ейлин — повика я той и тя се обърна. Говореше тихо и спокойно, почти без акцент. — Искаш ли да се омъжиш за мен и да

направим моя дом на Хармония и твой?

— О, да, Джейми, искам! — пламенно възкликна тя. — Да!

Командорът почака, но Ейлин не се приближи до него, а отново заплака.

— Просто не съм сигурна, че постъпвам правилно! Не разбираш ли, Джейми? Искам да съм уверена, че не греша. А аз не знам! Не знам! — Рязко се обърна към мен и продължи: — Какво да правя, Тим? Да замина ли?

Неочакваният ѝ въпрос ми прозвуча като ехо на гласовете, които ме заляха в Индекс-залата. Веднага библиотеката, в която стояхме, се уголеми и освети по странен начин. Високите лавици, разплаканото лице на сестра ми, обърнато към мен, мълчаливият, облечен в черно младеж и чичо ни, съсредоточил се в книгата си и сякаш осветен от мека светлина от етажерката зад него — всичко това внезапно ми се стори като поставено в някакво свръхизмерение. Едновременно ги виждах и гледах през тях. И тогава разбрах Матиас така, както никога преди не съм успявал. Независимо от това, че се преструваше на вглъбен в книгата си, за себе си беше решил как трябва да отговори на въпроса на Ейлин.

Съзнаваше, че ако каже на сестра ми „Остани“, аз ще се постарая да я отпратя, дори ако трябва да използвам груба сила. Беше наясно с инстинкта ми да му се противопоставям във всичко. А така, без да предприема нищо, просто не ми предоставяше срещу какво да се боря. Беше възприел дяволски (или богоподобен?) неутралитет, като ме остави да решавам сам. Разбира се, той беше повече от сигурен, че ще разреши на Ейлин да замине с този Джеймтън Блек.

Само че този път не беше познал. Не забелязваше промените в мен, новото знание, което ми сочеше пътя. За него „Унищожавай“ бе една черупка, в която можеше да се скрие при опасност. Но сега, след просветлението, съзрях в тази дума нещо много повече — оръжие, което би могло да се обърне дори срещу превъзхождащите ни демони от новите планети.

Джеймтън Блек вече не ме плашеше, също както и Падма престана да ме плаши. Изгарях от нетърпение да изпробвам новата си сила срещу него.

— Не, Ейлин — спокойно казах аз. — Не мисля, че идеята да заминеш е добра.

Тя се втрени в мен и подсъзнателно усетих, че разсъждава точно като чичо ни, надявайки се в края на краищата да ѝ кажа това, за което копнее сърцето ѝ. Но сега я изкарах от релси. Побързах да продължа, като внимателно подбирах думите си, стараейки се да наложат мнението си:

— Хармония не е място за теб, Ейлин. Сама знаеш колко са различни от нас, земляните. Няма да се чувстваш като у дома си. Няма да успееш да се приспособиш към техния начин на живот. Освен всичко друго този млад мъж е командор — опитах се да погледна към Джеймтън възможно най-дружелюбно. Изпитото му лице се обърна към мен, но върху него не бе изписан и най-малък намек за възмущение или молба за помощ от моя страна. — Знаеш ли какво означава това на Хармония? Той е офицер от въоръжените сили. Договорът му може да бъде продаден във всеки един момент и той ще те напусне. Нищо чудно да го изпратят някъде, където не би могла да го последваш. Може да отсъства с години. Или пък изобщо да не се върне, ако го убият, което е доста вероятно. Искаш ли да живееш така? Достатъчно ли си силна, за да се подложиш на подобно емоционално изпитание? Ще подведеш не само себе си, а и него!

Спрях. Чичо Матиас изобщо не откъсна поглед от четивото си. Ала аз забелязах — и от това почувствах скрито удоволствие, — че пръстите му, стиснали корицата на книгата, леко трепереха, издавайки по този начин чувства, които той никога не си признаваше.

Що се отнася до Ейлин, тя ме гледаше недоверчиво от самото начало на монолога ми и не продума до края. Изпусна тежка въздишка, изправи се и погледна към Джеймтън Блек.

Нищо не каза, но погледът ѝ ми беше достатъчен. Наблюдавах ги, стараех се да открия макар и малък намек за емоция. Но младежът само малко се натъжи по странен, необичаен начин. Направи две крачки напред и застана плътно до нея. Аз се напрегнах, готов да се намеся и да отстоявам докрай мнението си. Само че той ѝ заприказва тихо с необикновената си църковна реч, която, както предполагах, народът му използва при общуването помежду си, но никога не бе стигала до ушите ми.

— Значи не искаш да тръгнеш с мен, Ейлин?

Тя поклати глава като нежно растение, разтревожено от груби стъпки по неравна почва, и отмести поглед.

— Не мога, Джейми — прошепна тя. — Чу какво каза Тим. Истина е. Ще те подведе.

— Не е вярно — произнесе той със същия тих глас. — Само не ми казвай, че не можеш. Кажи, че не искаш и ще си отида.

Той чакаше отговора ѝ, но сестра ми продължаваше да гледа встрани, без да смее да срещне погледа му. Накрая събра сили и решително поклати глава.

При този жест Джеймтън дълбоко въздъхна. През цялото време нито веднъж не бяха погледнали нито към мен, нито към Матиас. Не го направиха и сега. Лицето на командора оставаше все така безизразно. Обърна се и тихо излезе от библиотеката, от дома ни и завинаги изчезна от живота на Ейлин.

Тя се обърна и избяга от стаята. Погледнах към Матиас, който невъзмутимо прелистваше книгата си, без да ми обръща внимание. Повече никога не спомена името на Джеймтън Блек.

Не го спомена и Ейлин.

Но след по-малко от половин година тя без излишен шум продаде договора си на Касида и замина да работи на тази планета. Няколко месеца след заминаването си се ожени за местен жител на име Дейвид Лонг Хол. Аз и Матиас разбрахме за това от друг източник доста след сватбата. Тя изобщо не ни писа.

По това време се интересувах от подобни новини толкова малко, колкото и Матиас. Защото успехът ми тогава, в библиотеката, при срещата с Джеймтън Блек, ме насочи по пътя, който самият аз желаех. Новото чувство в мен набираше сила. Започнах да разработвам техника за прилагането му при манипулацията на хората, както успях да обработя Ейлин, за да постигна желанния ефект. Вече с всички сили крачех по пътя към личната ми мечта — сила и свобода.

ПЕТА ГЛАВА

Въпреки всичко сцената в библиотеката се бе врязала неизличително в паметта ми.

За петте години, през които се изкачвах по стълбицата на Агенцията за междузвездни новини като човек, обречен на неминуем успех, не получих нито едно съобщение от Ейлин. Все още не беше писала нито на Матиас, нито на мен. Няколкото писма, които ѝ бях изпратил, останаха без отговор. Поддържах връзки с много хора, но не можеше да се каже, че имах приятели. За мен Матиас беше едно нищо. И накрая — първо бегло, а после съвсем отчетливо — започнах да осъзнавам, че съм сам на този свят. И че със способността си да манипулирам хората бих могъл да си избира и друга мишена — не някакъв мъж от една от четиринадесетте планети, а такава, която би имала причини да ме обича.

Точно заради това пет години по-късно се озовах на Нова Земя, където току-що бе разположена тежка артилерия. Спусках се по един хълм, който беше част от зоната на бойните действия между враждуващите сили на Северния и Южния Раздел на Нова Земя. И двете армии се състояха основно от професионални войници. Метежниците от Севера бяха наели войници от Сдружението — осемдесет процента от числеността на армията им. В редиците на южняците новобранците от Касида бяха повече от шестдесет процента и заради това сега се промъквах сред раздробените стволове на дърветата по склона на хълма. Сред новобранците на подразделението, разположено на лагер тук, имаше един млад сержант на име Дейв Хол — човека, за когото се бе омъжила сестра ми.

Придружителят ми беше пехотинец от войската на роялистите, тоест от силите на Южния Раздел, и беше родом от Нова Земя. Бе прехвърлил тридесетте и имаше жлъчен характер — или поне аз стигнах до този извод, докато наблюдавах скритото удоволствие, което ми се струваше, че изпитва, когато гледаше, че ботушите и журналистическият ми плащ се цапат с кал и мъх. Сега, шест години

след паметния момент в Последната Енциклопедия, толкова бях свикнал със странните си способности, че не би ми отнело повече от няколко минути да променя напълно мнението му за мен. Но нямаше нужда.

Най-сетне ме доведе до малкия свързочен пункт в подножието на хълма, където ме предаде на офицер с квадратна челюст и тъмни кръгове около очите, който гонеше петдесетте. Явно беше старичък за полева служба и възрастта си казваше думата. Освен това легионите на Сдружението наскоро добре бяха понатупали недообучените новобранци от Касида и по тази причина изобщо не се учудих, че ме изгледа почти толкова кисело, колкото придружителя ми.

Отношението му към мен беше доста хладно и ако исках да постигна целта на посещението си, трябваше да го променя, защото носеше отличителните знаци на полеви командир. Проблемът беше там, че няхах никаква информация за този човек, а до мен бяха стигнали слухове за ново настъпление на силите на Северния Раздел, така че се налагаше да импровизирам.

— Комендант Хал Фрей! — представи се той, без да чака аз да заговоря, и рязко протегна широката си, мръсна длан. — Вашите документи!

Дадох му ги. Той ги прегледа, без да промени изражението на лицето си.

— О! Пробен?

Всъщност този въпрос си беше чиста обида. Изобщо не го засягаше дали съм пълноправен член на Гилдията на журналистите или все още подлежа на проверка като Чирак. С тези думи явно се опитваше да намекне, че още имам жълто около устата си и присъствието ми на фронтовата линия представлява потенциална опасност за него и подчинените му.

Дори не подозираше, че като каза това, той не само атакува моята защита, а разкри и своето слабо място.

— Точно така — съгласих се аз и си прибрах документите. Импровизирах въз основа на току-що получената информация. — А сега да поговорим за повишението ви...

— Повишение?

Той се втрени в мен. Тонът му потвърди точно това, което предполагах. Твърде често обвиненията, които хората отправят към

другите, издават собствените им слабости. Човек, който намеква, че сте крадец, почти винаги таи в душата си собствената си нечестност. В този случай опитът на Фрей да натякне за истинския ми статут говореше, че и той е чувствителен по въпроса. Желанието му да ме оскърби плюс фактът, че на тези години все още е полеви командир, показваха, че неведнъж повишението го е подминавало и че е уязвим на тази тема.

Ситуацията ми предоставяше една малка възможност, но това ми беше достатъчно, след като пет години бях усъвършенствал способностите си върху умовете на други хора.

— Не ви ли повишават в звание „майор“? — невинно попитах аз. — Мислех, че... — млъкнах внезапно и му се усмихнах. — Може и да греша. Сигурно ви бъркам с някого — опитах се да променя темата и се огледах. — Виждам, че е било доста напечено сутринта...

Той се приближи.

— Къде чухте, че ме повишават в звание „майор“?

Разбрах, че е време да стегна примката.

— Ами... Вижте сега, коменданте, може и да не съм запомнил — отвърнах аз. Гледах го право в очите. Изчаках да осъзнае думите ми, преди да продължа. — Но дори и да помнех, нямам право да ви го съобщя. Журналистите си имат свои източници и не бих искал да разискваме тази тема. Военните нали също си имат тайни?

Думите ми го отрезвиха. Спомни си, че не съм някой от подчинените му пехотинци и не може да ми заповяда да му кажа нещо, което не желая. За мен трябваше да си надене кадифените ръкавици, ако иска да изкопчи нещо, а да не използва железния си юмрук.

— Да — произнесе той, стараейки се преходът от свирепа гримаса към усмивка да изглежда колкото се може по-естествен. — Да, да... Моля да ме извините. Нали разбирате, тук сме под постоянен обстрел...

— Разбирам ви — прекъснах го с възможно най-дружелюбен глас, — от това нервите не стават по-спокойни и отпуснати.

— Не стават... — отново опит за усмивка. — Значи не можете нищо да ми кажете за повишението...

— Боя се, че не мога — погледите ни се срещнаха.

— Ясно — малко тъжно каза той. — Добре. С какво мога да ви бъда полезен?

— Бихте могли да ми разкажете нещо за себе си. Искам да получа от вас някаква по-обща информация.

Внезапно пак се обърна към мен и попита невярващо:

— Да ви разкажа за себе си?

— Ами да. Да споделите вашата гледна точка, собственото си мнение. Разказът ще бъде интересен за обществото, което ще научи подробности от един опитен полеви командир. Разбирате, нали?

Разбра. Във всеки случай мисля, че схвана. Видях как очите му отново светнаха. Бяхме стигнали до стадия, в който човек с ясно съзнание би могъл да се попита: „Защо точно аз, а не някой офицер с по-висок чин или войник с повече награди?“

Само че Фрей нямаше намерение да си задава подобни въпроси. Струваше му се, че знае защо точно той е избран. Стаените му надежди го доведоха до извода, че като събере две и две, се получава — според него — четири. Вярваше, че наистина е близо до повишението заради героичните си постъпки по време на бойните действия. Тази вяра го караше да не се съмнява в собствената си значимост. Вече изобщо не се учудваше, че съм се появил тук да напиша статия за него. Не бе в състояние трезво да оцени ситуацията и допускаше, че като обикновен граждански гражданин няма откъде да знам за неговите надежди за повишение. А моето невежество ме е накарало безразсъдно да споделя тази тайна още при първата ни среща.

Не беше много приятно да наблюдавам как се променят гласът и отношението му към мен. Той, както и почти всички индивиди с неголеми възможности, през целия си живот е събирал причини и извинения, с които да докаже, че наистина има командни качества, но комбинацията от случайни събития и предубедени началници го е спирала по пътя към заслужените награди.

Ако моята истинска цел бе да го интервюирам, за да напиша репортаж, бих могъл да го убедя в собствената му незначителност и малодушие, като цитирам десетина пъти това, което сам каза. Във всяка негова дума се долавяше хленчене. Добри пари получаваха само наемниците. А Фрей не притежаваше нито храбростта, нито убежденията, необходими за оцеляване в пълния с лишения живот на професионалния войник. Имаше влечение към гарнизонната служба, но не повече... Във военно време такива като него ги изтегляха, за да

освободят място за наемници, независимо дали са местни жители или са обучени и доставени за водене на истински военни действия.

Трябва да отбележа, че службата в гарнизоните се заплащаше много по-лошо в сравнение с парите, които получаваха наемниците. Правителствата подписваха дългосрочни договори с офицери като Фрей. Заплатата им бе минимална и договорите се изпълняваха до момента, в който възникваше необходимост от наемници, а те в замяна на блестящата си военна подготовка искаха много по-високи заплати.

Стига толкова за комендант Фрей — и без това не беше кой знае колко важен. Един незабележим човек, убеден, че е крайно време да бъде признат — поне от Агенцията за междувъздушни новини — за потенциално велика личност. Като всички подобни нему мижитурки той живееше с погрешното впечатление, че ако угажда на началниците, ще се издигне в службата. Разказа ми всичко за себе си, дори ме разведе из окопите на хълма, където се бяха настанили хората му. Когато дойде време да си тръгвам, той вече реагираше на всяко мое предложение като добре смазана машина. И затова като разбрах, че мога да пресека фронтовата линия, поставих въпроса, заради който бях дошъл.

— Току-що ми хрумна идея — бавно произнесох аз и се обърнах към него. — Полевият щаб ми даде разрешение да си избира един войник за асистент до края на кампанията. Мислех да взема някого от щаба, но смятам, че ще бъде по-добре да ми дадете един от вашите хора.

— От моите хора ли? — неразбиращо примига Фрей.

— Точно така — потвърдих аз. — Ако някой се интересува по-подробно от вас или от това, какво мислите за тази кампания, бих могъл да получа информацията от вашия войник. Неудобно е да ви преследвам по цялата фронтова линия, нали? В противен случай ще се наложи със съжаление да отговоря, че е невъзможно да продължа разказа си за вас или да го детайлизирам.

— Ясно — най-сетне схвана той и лицето му засия. Но след малко пак се намръщи. — Само че докато дойде подкрепление, ще минат седмица-две. Чак тогава ще мога да пусна някого. Не ми е много ясно как...

— О, няма проблеми — прекъснах го и извадих един лист от джоба си. — Ето разрешението да избира когото поискam, без да е

необходимо да се чака смяната му — при условие, разбира се, че го пусне прекият му командир. Вярно, няколко дни ще ви липсва един човек, но...

Позволих му сам да помисли над думите ми. Известно време той наистина мисли. Поради несполучливи бойни действия през последните няколко седмици всички войскове единици в този район бяха слабо окомплектовани. Още един човек по-малко означаваше още една дупка в повече на поверените му позиции и затова той реагира на предложението ми като всеки полеви командир.

След малко забелязах как мисълта му се върна към предстоящото повишение и битката в главата му се разгоря отново.

— Кой? — въпросът му бе отправен по-скоро към самия него, отколкото към мен. Чудеше се откъде да отдели един човек. Но аз използвах момента и реагирах така, сякаш питаше мен.

— В подразделението ви служи едно момче на име Дейв Хол...

Главата му се отметна, сякаш го бяха улучили с куршум. На лицето му се изписа подозрение — неприкрито, отвратително и бързо. Има две възможности да се пребориш с подозрението — или да протестираш и да заявиш, че си напълно невинен, или да признаеш вината си за някаква по-незначителна простъпка.

— Забелязах го в списъка на подразделението, докато ви търсех в полевия щаб, преди да дойда тук. Честно казано, това е една от причините, поради която избрах — наблегнах на тази дума, за да не я изпусне — вас за този репортаж. Дейв Хол ми е някакъв далечен роднина. Мислех с един куршум да убия два заека. Семейството отдавна ми натяква да направя нещо за момчето.

Фрей ме гледаше, без да мигне.

— Аз, разбира се, знам, че не ви достигат хора и ако той е толкова ценен кадър...

Ако е толкова ценен за вас — намекуваше тонът ми, — няма да настоявам да пуснете точно него. Но все пак аз съм човекът, който ще ви представи пред обществеността на четиринадесетте планети като герой. И ако застана пред диктофона със съзнанието, че сте могли да пуснете моя роднина от фронтовата линия, а не сте го направили...

Фрей разбра намека ми.

— Кой? Хол? Мога да го пусна, разбира се — обърна се към командния пост и изрева: — Куриер! Извикай Хол да дойде с пълна

екипировка — оръжие, снаряжение и всичко останало.

Обърна се пак към мен веднага щом куриерът изчезна.

— Необходими са му не повече от пет минути, за да се приготви и да дойде.

Изминаха десет, но не се оплаквах от чакането. Дванадесет минути по-късно заедно с Дейв и с един сержант за придружител тръгнахме обратно към щаба.

ШЕСТА ГЛАВА

Дейв, разбира се, никога не ме беше виждал. Ейлин сигурно му бе разказвала за мен, защото забелязах, че си спомни името ми веднага след като комендантът ми го предаде. Дори имаше достатъчно здрав разум да не ми задава глупави въпроси, преди да се върнем в щаба и да се отървем от придружителя.

Поради тази причина имах възможността да го поразуча по пътя. В първия момент не ми направи особено впечатление. Беше по-нисък от мен и разликата в годините ми се стори много по-голяма, отколкото беше в действителност. Имаше кръгло открито лице и стърчаща като на малчуган, късо подстригана коса. Единственото, в което забелязах, че си приличат със сестра ми, бяха вродената невинност и добродушие, характерни за слабохарактерните същества, които знаят, че са прекалено слаби, за да се борят и побеждават, и затова се опитват да изкопчат възможно най-голяма изгода от признаването на зависимостта си и от доброто отношение на по-силните.

Може би съм прекалено рязък. Но Дейв наистина не ми се стори забележителен с нищо, ако се съди по външния вид и характера му. Бил е обикновен програмист, когато Ейлин се е омъжила за него. Тя е била на пълен работен ден, а той — само на половин, защото през всичките тези пет години се е опитвал да изкара курса по кинематика в Университета на Касида. Оставали му още три години работа, когато неочаквано се оказал под седемдесетпроцентовата бариера при конкурсната атестация. Не му провървяло — точно тогава Касида набирала новобранци по договора си с Нова Земя за потушаване на метежа, организиран от северняците. Така облякъл униформата.

Сигурно си мислите, че Ейлин веднага ми се е обадила с молба за помощ. Нищо подобно. Макар фактът, че не го е направила, да ме учуди силно, когато разбрах. Впрочем няма нищо удивително. В края на краищата ми разказа всичко и думите ѝ нараниха душата ми и я оставиха разкъсана от ветровете на гнева и лудостта. Но това беше по-късно. Всъщност причината, поради която разбрах, че Дейв е

мобилизиран за кампанията на Нова Земя, беше неочакваната смърт на чичо Матиас. Наложих се да се свържа с Ейлин, за да уредим наследствените въпроси.

Малката част от наследството (с удоволствие, дори с насмешка Матиас бе оставил основната част от внушителните си спестявания на проекта за Последната Енциклопедия като потвърждение, че всеки проект, свързан със Земята или жителите ѝ, е толкова безполезен, та никакви дарения не могат да му помогнат) беше абсолютно безсмислена за нея, освен ако не сключи частна сделка с някой работещ на Земята касидианец, чието семейство е останало на родната планета. Само правителствата и големите компании имаха право да прехвърлят средства на работещите за тях хора, които сменят местожителството си. Тогава научих, че Дейв вече не е нито при нея, нито на планетата, а е изпратен на Нова Земя.

Дори при тези обстоятелства Ейлин не потърси помощта ми. Тогава си помислих, че не би било лошо да взема Дейв за асистент по време на кампанията, и се заех да изпълня идеята си, като само я уведомих за действията си. Ала сега, при цялата тази каша, не бях сигурен дали постъпвам правилно и дори се чувствах малко разколебан, когато Дейв се опитваше да ми благодари, след като най-сетне се бяхме отървали от придружителя ни и тръгнахме към Кестълмейн — най-близкия голям град зад фронтовата линия.

— Стига! — рязко го прекъснах аз. — Всичко, което направих за теб досега, беше лесната част. Ще ти се наложи да дойдеш с мен на фронтовата линия невъоръжен, като обикновен човек. За тази цел се налага да имаш пропуск, подписан и от двете страни. Няма да е много лесно да го издействам за човек, който допреди осем часа е държал под прицела на иглопушката си войници на Сдружението!

При тези думи той млъкна. Беше объркан. Виждах, че не разбира защо не му позволих да ми благодари. Но престана да бръщолеви, а това беше всичко, което исках.

В полевия щаб получихме съответното удостоверение, с което го прикрепяха временно към мен. След това с летяща платформа отидохме в Кестълмейн, където го оставих в моята стая в хотела заедно със снаряжението му и му обясних, че на следващата сутрин ще дойда да го взема.

— В стаята ли да стоя? — попита той, когато вече бях до вратата.

— Прави каквото искаш, по дяволите! Не съм ти командир. Просто гледай да си тук към девет сутринта местно време, когато ще дойда.

Излязох. Чак след като затворих вратата след себе си, разбрах защо се е държал така и какво ме е измъчвало. Той си е мислел, че бихме могли да прекараме няколко часа заедно и да се опознаем като роднини. При тази мисъл стиснах ядно зъби. Имах възможност да му спася живота заради Ейлин, но това не означаваше, че съм длъжен да се привържа към него.

Нова Земя и Фрийланд, както всички знаят, са планети-сестри в звездната система Сириус. Разположени са близо — не толкова, колкото групата Венера-Земя-Марс, — но достатъчно, за да може да се стигне от едната до другата планета с един хиперскок с минимална грешка при определяне на точката на кацане. Така че тези, които не се страхуват да рискуват при пътешествията между планетите, имат възможност да прекосят разстоянието за около един час — половин час до орбиталната станция, практически мигновен скок и още половин час, за да се придвижат по повърхността до крайната цел на пътуването си.

Точно от този път се възползвах и два часа след като оставих зет си в хотелската стая, представих получената с всякакви честни и нечестни средства покана на портиера при входа на вилата на Хендрик Галт — Първи маршал на въоръжените сили на Фрийланд.

Поканата се отнасяше за празненството, организирано в чест на един човек, който досега не беше много известен — командира на космическия патрул Донал Грим, който, както и Галт, бе родом от Дорсай. Това беше първото му появяване пред обществото. Току-що бе провел абсолютно немислима атака срещу планетарната отбрана на Нютон, при това разполагал само с четири или пет кораба. Атаката обаче се бе оказала достатъчно успешна, за да намали влиянието на Нютон върху Ориента — ненаселена планета в системата Сириус, и по този начин да измъкне войската на Галт от неприятна тактическа ситуация.

Този Грим, както предполагах тогава, беше нещо като див боец — също като повечето си съплеменници. За щастие работата ми не беше свързана с него, а с една доста влиятелна личност, която би трябвало да присъства на празненството.

Исках шефът на местния отдел на Агенцията за междузвездни новини да сложи подписа си върху документите на Дейв. Не че това би гарантирало някаква реална защита за зет ми от страна на Агенцията. Нейната протекция обхващаше само членовете на гилдията и с известни уговорки Чираци като мен. Но подписът би могъл да трогне някой обикновен войник при определени обстоятелства. Имах желание като добавка да получа и подписа на някого с висок ранг от войските на Сдружението, който да защити Дейв, в случай че се сблъскаме с техни войници на бойното поле.

Намерих без особен труд шефа на местния отдел на Агенцията — приятен, вечно усмихнат землянин на име Най Снелинг. Не ми създаде никакви проблеми и написа върху пропуска на Дейв, че Агенцията за междузвездни новини дава съгласието си да бъде мой асистент по време на кампанията, след което се подписа.

— Сигурно сте наясно — отбеляза той, — че тази хартийка няма стойност — и любопитно ме погледна, докато ми връщаше пропуска. — Този Дейв Хол приятел ли ви е?

— Зет.

— Хм — изсумтя той и повдигна вежди. — Е, успех — и се обърна, за да продължи разговора си с екзотианец със сини дрехи... в чието лице неочаквано познах Падма!

Шокът беше толкова внезапен, че допуснах непредпазливост, в което едва ли някой би могъл да ме упрекне през последните няколко години. Нямах навика да говоря неща, които не съм обмислил предварително.

— Падма Свързвация! — възкликнах аз. Тези думи сами излетяха от устата ми. — Какво правите тук?

Снелинг направи крачка назад, за да можем с Падма да се видим, а той да ни гледа отстрани. Падма заговори, преди моят висшестоящ началник от Агенцията да ме изгони за фрапиращо неучтивото ми държание. Той нямаше никакво основание да ми дава отчет за действията си и за това, къде ходи. Ала по всичко личеше, че не се е обидил.

— Бих могъл да ви задам същия въпрос, Тим — отвърна ми с усмивка.

Успях да си възвърна самообладанието.

— Аз съм там, където са новините — това беше стандартният отговор на журналист. Падма предпочете да го възприеме буквално.

— Донякъде и аз правя същото. Спомняте ли си, че веднъж ви разказвах за плана? Това място и този момент са фокусът.

Нямах представа за какво говори, но колкото и да желях да приключим разговора, не можех веднага да си тръгна.

— Така ли? — усмихнах се. — Надявам се, че това не ме засяга?

— Не — внезапно пак почувствах кафявите му очи, които внимателно ме изучаваха, дори виждаха и вътре в мен. — В по-голяма степен се отнася за Донал Грим.

— Е, мисля, че е честно — нали празненството е в негова чест? — разсмях се и същевременно търсех благовиден предлог да се измъкна. Падма ме караше да чувствам как по гърба ми се разхождат мравки. Сякаш ми оказваше някакво мистично влияние и в негово присъствие не можех да мисля. — Между другото какво става с момичето, което ме заведе в офиса на Марк Тор? Лайза... Кант, нали така се казваше?

— Да, Лайза — отвърна Падма и внимателно ме погледна. — Тук е, с мен. Сега ми е личен секретар. Струва ми се, че скоро ще се сблъскате с нея. Страхува се за спасението ви.

— Спасението му? — вметна Снелинг. По гласа му личеше, че е заинтересуван. Та нали това му беше работата — както и на колегите му от гилдията — да слухти около Чираците за нещо, което би повлияло върху пълноправното им членство в гилдията.

— От самият него — поясни Падма. Кафявите му очи продължаваха непрекъснато да ме следят — леко замъглени и златисти, като очите на бог или на демон.

— Ами тогава най-добре да отида да я потърся, за да й дам възможност да продължи усилията си в тази насока — лекомислено отвърнах аз, като разчитах по този начин да се измъкна. — Може да се видим по-късно.

— Възможно е — произнесе Снелинг.

Тръгнах.

Щом се изгубих от погледите им в тълпата, веднага свърнах в някакъв проход към стълба, която водеше към малки балкончета, разположени по стените на залата подобно на ложи в театър. В плановете ми изобщо не влизаше да бъда заловен от онова странно

момиче, Лайза Кант, което въпреки всичко си спомнях толкова ясно. Преди пет години, след събитията в Последната Енциклопедия, силно ме безпокоеше желанието да се върна там и да я намеря. Винаги ме спираше някакво чувство, приличащо на страх.

Знаех какво е това. Притежавах странна сила, която развивах у себе си, за да манипулирам хората. За пръв път демонстрирах възможностите си върху сестра си в присъствието на Джеймтън Блек и с тяхна помощ по-късно се справях с всекиго, който се изпречваше на пътя ми, включително и с коменданта Фрей. Ала чувствах, че ако се опитам да влияя на Лайза Кант, бих могъл да се лиша от силата си.

Тръгнах нагоре по стълбата и се озовах на неголям пуст балкон с няколко столчета около празна маса. Оттук можех да открия Старейшина Брайт, главата на Обединените църкви на Асоциация и Хармония. Той принадлежеше към една от сектите, които повече от всичко вярваха във войната като средство за постигане на целта. Затова сега бе дошъл на кратко посещение на Нова Земя — да се увери лично дали войниците от Сдружението изпълняват добре задълженията си. Неговият подпис върху пропуска на зет ми щеше да бъде по-добра защита срещу наемниците, отколкото пет батальона касидианска бронетехника.

Успях да го открия след няколкоминутно взирание в тълпата на около три метра под мен. Стоеше точно в другия край на залата и разговаряше с белокос мъж, който по външен вид приличаше на венерианец или жител на Нютон. Знаех как изглежда Старейшината Брайт, както и всички по-известни личности от четиринадесетте свята. Талантът ми помагаше да преодолявам доста от препятствията по пътя си, което съвсем не означава, че не работя за овладяване тънкостите на професията. Независимо от познанията ми при първата среща с Брайт останах шокиран.

Никога не съм предполагал, че може да изглежда толкова могъщ. По-висок от мен, раменете му приличаха на входна врата, имаше талия като на спринтьор. Беше облечен изцяло в черно и стоеше с гръб към мен, леко разкراчен, като пренасяше тежестта върху краката си като опитен боец. В него имаше нещо необикновено, подобно на черен пламък от неизчерпаема енергия, която предизвикваше у мен трепет и едновременно с това желание да си премерим силите.

Едно беше съвършено ясно — той няма да се поддаде на играта на думи като коменданта Фрей.

Обърнах се, за да сляза и да отида при него, когато случайността ме спря. И досега не мога да разбера дали бе наистина случайност. Едва ли ще го разбера и до края на живота си. Може би думите на Падма, че времето и мястото са фокусът в плана за развитие на човешката цивилизация, изиграха своята немалка роля. Тази негова способност да въздейства върху хората с две-три незначителни думи явно и сега оказва влияние върху мен. Както и да е, в полезрението ми попадна малка група, застанала точно под моя балкон.

В групата беше принц Уйлям, президент на търговската планета Сета от системата на Тау Кит. До него стоеше висока красива блондинка — самото съвършенство. Казваше се Анеа Марлевана, Избраница от Кълтис, брилянт от генетичния подбор на Екзотик-световете. Там беше и Хендрик Галт, масивен мъж с маршалска униформа, и племенницата му Елвин. И накрая — още един мъж, който, ако се съди по външността му, можеше да бъде само Донал Грим.

Той беше млад човек с униформа на командир на патрул, редови дорсаец с гъста черна коса и странни движения, така характерни за неговия народ, роден за воители. По дорсайските стандарти не беше висок — не повече от мен, ако застава до него. В същия момент погледна нагоре и ме забеляза.

Погледите ни се срещнаха за секунда. Намирахме се достатъчно близо, за да видя цвета на очите му. Точно това ме спря.

Защото нямаха определен цвят. Бяха ту сиви, ту зелени, ту сини — зависи под какъв ъгъл ги гледаш. Грим веднага се обърна, а аз се заковах, потресен от зрелището, и за миг престанах да следя какво става наоколо.

Когато най-сетне се свързах и се огледах къде е Старейшината Брайт, открих, че се е отдръпнал от белокозия човек и оживено разговаря с някакъв адютант, чиято фигура ми беше много позната.

Докато стоях на балкона и ги наблюдавах, Брайт енергично се обърна и тръгна след адютанта, напускайки залата по един коридор, за който знаех, че води към вестибюла и оттам — към изхода. Значи си тръгваше и сигурно щях да бъда лишен от възможността да се срещна

с него. Веднага се обърнах с намерението да сляза долу и да го догоня, преди да си е отишъл.

Само че пътят ми беше блокиран. Загубих скъпоценно време, докато в захлас гледах очите на Донал Грим. А когато след миг се свързах и реших да догоня Брайт, пред мен се изправи Лайза Кант.

СЕДМА ГЛАВА

— Тим! — каза тя. — Чакай! Не тръгвай!

И да исках, не можех да продължа, без да я избутам от пътя си. Напълно беше блокирала тясната стълба. Спрях нерешително и погледнах към далечния изход, през който вече минаваха Брайт и адютантът му. Осъзнах, че вече е късно. Излязоха. За времето, което ми беше необходимо да сляза и да прекося препълнената зала, те сигурно ще стигнат до очаквания ги превоз и ще си тръгнат.

Може би ако бях взел мерки в същата секунда, когато видях, че Старейшината се обръща и се отправя към изхода... Не, сигурно и в този случай нямаше да мога да го настигна. Не появата на Лайза, а това, че се загледах в необикновените очи на Донал Грим, ми костваше подписа на Брайт върху пропуска на Дейв.

Вгледах се в Лайза. Странно, но сега, при срещата ни лице в лице, изпитах радост, ала и онзи страх, за който споменах.

— Как разбра, че съм тук?

— Падма ми каза, че се опитваш да се скриеш от мен — отвърна тя. — Не би могъл да го направиш успешно долу, в залата. Следователно би трябвало да си другаде, а освен тези балкони други места за усамотение няма. Беше застанал до перилата и не ми беше трудно да те забележа.

Леко се задъхваше от бързото изкачване по стълбата и думите излитаха от устата ѝ на пресекулки.

— Добре, намери ме. Какво искаш?

Почти възстанови дишането си, но руменината по бузите ѝ, предизвикана от усилието да се качи бързо, стоеше. Изглеждаше прекрасно и аз не бих могъл да пренебрегна този факт. Но, както и преди, се страхувах от нея.

— Тим! — възкликна тя. — Марк Тор иска да говори с теб!

Внезапно чувството на страх ме прониза, сякаш прозвуча тревожен сигнал за опасност. Определено се страхувах от нея. Всеки друг би се постарал да действа в тази ситуация по-леко и внимателно.

Но природната ѝ мъдрост ѝ подсказваше да не ми оставя време за размисъл, ако не иска то да се обърне против нея.

Понечих да я заобиколя, без да ѝ отговоря. Тя застана пред мен и бях принуден да спра.

— За какво?

— Не ми каза.

В този миг се сетих как мога да отблъсна атаката ѝ. Започнах да ѝ се смея. Тя ме погледна недоумяващо, след това отново се изчерви и сега вече изглеждаше истински разсърдена.

— Извинявай — опитах се да сподавя смеха си. Съжалявах я, защото независимо че бях принуден да се отбранявам, Лайза прекалено много ми харесваше, за да ѝ се присмивам. — За какво бихме могли да говорим, освен да дъвчем старата тема за приемането ми в ръководството на проекта за Последната Енциклопедия? Нима не помниш? Падма каза, че няма да можете да ме използвате. Аз съм напълно ориентиран към — опитах вкуса на думата, преди да я произнеса — унищожение.

— Е, налага се да разчитаме на случайността — упорито заяви тя. — Освен това въпросите, свързани с Енциклопедията, ги решава не Падма, а Марк Тор. Той все повече остарява и най-добре разбира какво би станало, ако изпусне управлението и до него няма никой, който да го поеме. Ако това стане, проектът ще се провали за не повече от година. А може да бъде разрушен и отвън. Да не мислиш, че твоят чичо беше единственият човек на Земята, който споделяше такова мнение за земляните и населението на младите светове?

Замрях. Почувствах как ме обхваща хлад. Направи грешка, като спомена Матиас. Сигурно изражението на лицето ми веднага се е променило, защото забелязах как нейното се напрегна.

— Ама ти какво си правила през цялото време? — внезапно ядът ми изскочи на повърхността. — Да не си ме изучавала? Да не си следила къде ходя и какво правя? — Направих крачка към нея и тя инстинктивно отстъпи. Хванах я за ръката и я спрях. — Защо ме преследваш сега, след пет години? И как разбра, че ще бъда тук?

Тя престана с опитите си да се освободи и застина неподвижно, гордо изправена.

— Пусни ме — гласът ѝ беше тих. Направих го и тя отстъпи една крачка. — Падма ми каза, че ще мога да те намеря тук и че това е

последната възможност да ти въздействам. Така го е изчислил. Нали помниш, че ти разказа за онтогенетиката?

За момент просто я гледах, после се разсмях с рязък, неприятен глас.

— Хайде, действай! Готов съм да разбера повечко за вас, екзотианците. Само не ми разправяй, че са способни предварително да изчислят къде ще се намира всеки един жител на четиринадесетте планети.

— Не всеки! — сърдито възрази тя. — Ти и още няколко като теб. Защото ти си създател, а не част от плана. Съществуват много външни въздействия, които оказват влияние на плана и способстват за многовариантността на крайния резултат. Обаче ти не си подвластен на външни въздействия. Ти имаш избор, възможност да преодолееш натиска, който ти оказват другите хора и събития. Падма ти го каза още преди пет години!

— И поради тази причина можете да предскажете къде ще се намирам, така ли? Добре, да чуем поредната шегичка!

— О, Тим! — разсърди се тя. — Много ясно, че това опростява нещата. Дори няма нужда да се прибегва до онтогенетиката. И сам би могъл да се досетиш. Помисли само — през последните пет години си работил упорито, за да станеш равноправен член на гилдията, нали? Мислиш ли, че е останало незабелязано за околните?

Беше абсолютно права, разбира се. Не пазех амбициите си в тайна, защото нямаше причина за това. Прочете признанието на лицето ми.

— Добре — продължи тя. — Станал си Чирак. Кой е най-бързият и верен път за Чирака към пълноправно членство в гилдията? Да му стане навик винаги да бъде там, където са най-интересните новини. А къде в момента стават най-интересните — макар и не най-важните — неща, които държат в напрежение населението на четиринадесетте планети? На Нова Земя — войната между Северния и Южния Раздел. Военните новини винаги са драматични. Следователно ти би направил всичко възможно да те изпратят да пишеш репортажи за тукашните събития, а си личи, че си в състояние да получиш, каквото пожелаеш.

Внимателно се вгледах в нея. Всичко, което каза, беше истина и имаше смисъл. Но щом е така, защо не съм се сетил, че съм толкова

предсказуем? Сякаш бях открил, че някой ме наблюдава с мощен бинокъл, а аз дори не подозирам.

— Добре — бавно подех аз, — току-що ми разказа защо би трябвало да се намирам на Нова Земя. Но не ми обясни защо трябва да съм тук, на това празненство на Фрийланд?

— Падма... — тя се обърка. — Той... Падма каза, че този миг и това място са фокус. И след като ти си това, което си, сигурно ще го почувстваш и ще дойдеш, за да го използваш за собствените си цели.

Гледах я и бавно попивах думите ѝ. По едно време, подобно на внезапно разгорял се огън, в ума ми се свърза това, което тя каза, с другото, чуто по-рано.

— Да, да, фокусът! — от възбуда направих нова крачка напред. — Падма каза, че тук е фокусът на събитията! За Грим, но и за мен! Защо? Какво означава това за мен?

— Ами аз... — заекна тя. — Не знам. Тим, възможно е Падма също да не знае.

— Нещо обаче те е накарало да дойдеш тук, нали? — почти крещях срещу нея. Разумът ми се промъкваше към истината като лисица към ранен заек. — Защо се мъчеше да ме намериш? Точно сега и точно тук. Кажки!

— Падма... — тя пак се запъна. Разбрах, че с удоволствие би ме излъгала, но нещо не ѝ даваше да го направи. — Падма научи всичко, което знае в момента, съвсем наскоро, защото чак сега стана възможно да използва помощта на Последната Енциклопедия. Тя му предостави допълнителни данни, които той включи в изчисленията си. След приключването им резултатите се оказаха къде по-комплексни и сложни. Сега Енциклопедията е много по-важна за цялата човешка раса, отколкото беше преди пет години. Съответно опасността да не бъде завършена е изключително голяма. И твоята склонност към унищожение...

Замълча и ме погледна, сякаш ме молеше да ѝ разреши да не довършва това, което бе започнала. Но от възбуда мисълта ми се носеше като бесен кон, а сърцето ми удряше в гърдите като копито.

— Продължавай! — рязко ѝ заповядах аз.

— Склонността ти към унищожение се оказа по-силна, отколкото той предполагаше. Има и още нещо, Тим. Нали помниш, преди пет години Падма мислеше, че нямаш друг избор, освен да стигнеш до

края на своята мрачна долина? Оказа се, че не е съвсем така. Има шанс. Точно тук, в тази точка на плана, в този фокус. Ако размислиш и се върнеш при нас, все още има малък шанс да се измъкнеш от мрака. Но трябва да решиш сега — веднъж и завинаги! Да се откажеш от всичко, над което работиш в момента, и да се върнеш на Земята, за да поговориш с Марк Тор! И то веднага!

— И то веднага — промърморих аз. Просто повторих думите ѝ, слушайки как препускат през главата ми. — Не, сега вече няма значение. Защо според теб съм длъжен да се върна? Заради някакво потенциално унищожение? Нищо такова не планирам.

— Тим! — думите ѝ долитаха някак отдалеч, чувствах ръката ѝ върху своята и виждах бледото ѝ лице и очите, втрени в мен, като че ли се опитваше да привлече вниманието ми. Струваше ми се, че ни разделят светлинни години. Мисълта, че и изчисленията на Падма потвърждават наличието на тъмна сила в мен, за чието усъвършенстване изгубих пет години, не ми даваше покой. От какво бяха обаче предизвикани нейните подозрения, след като никакво унищожение не бях планирал — дори и сега?

— Това не означава, че си планирал нещо! — отчаяно извика Лайза. — Нима не разбираш? Пушката не планира кога да гръмне. Но и ти като пушката си готов за изстрел. Само че не бива да стреляш! Би могъл да се промениш, все още имаш време. Можеш да спасиш и себе си, и Последната Енциклопедия...

Последната дума извъня в мен като хилядогласно ехо от камбана, сякаш отново се събудиха безчислените гласове, които чух преди пет години в Точката на прехода в Индекс-залата на Енциклопедията. Неочаквано я почувствах да ме докосва като острие на пика. Сякаш сияен лъч светлина, тя разреза стените на мрака, триумфално заобиколил разума ми от всички страни по същия начин, както тогава, в офиса на Марк Тор. Подобно на неописуема илюминация за миг мракът беше разкъсан и съзрях видение: стоя под дъжда, Падма е до мен, а между нас има мъртвец.

Рязко се отскубнах от видението и се потопих в комфортния мрак. Чувството ми за сила и могъщество се възвърна.

— Енциклопедията не ми трябва! — заявих аз с висок глас.

— Ти си ѝ нужен! — извика Лайза. — Всички родени на Земята имат нужда от нея! А ако Падма е прав — и всички жители на

четирнадесетте планети. Може би единствено ти си способен да им я дадеш. Тим, ти просто си длъжен...

— Глупости! — този път сам направих крачка назад. Почувствах толкова силна ярост, каквато Матиас бе успял да предизвика у мен само веднъж, но сега тя беше примесена с усещането за могъщество и триумф. — Абсолютно нищо не съм длъжен! Не ме приравнявай към останалите земни червеи! Може би на тях наистина им е нужна вашата Енциклопедия, но на мен — не!

С тези думи я отстраних от пътя си. Чувах как продължава да ме вика, докато слизах по стълбата. Но не исках да я слушам. И досега не зная какви са били последните й думи. Махнах се от балкона и от нея, пробих си път през тълпата към същия изход, през който излезе Брайт. Сега, когато лидерът на Сдружението си бе отишъл, нямаше никакъв смисъл да оставам повече на празненството. Усетих нов прилив на сили и почувствах, че не съм в състояние да понеса близостта на присъстващите. Почти всички бяха родени на младите светове. Струваше ми се, че гласът на Лайза продължава да звучи в ушите ми — казваше колко ми е необходима Енциклопедията и като ехо ми напомняше за горчивите уроци на Матиас на тема неефективността и ненужността на земляните.

Както и предполагах, когато се измъкнах навън, в хладната и безлунна нощ, Старейшината Брайт и адютантът, който го извика от празненството, бяха изчезнали. Портиерът ми съобщи, че са заминали.

Нямаше никакъв смисъл да ги търся. Биха могли да тръгнат накъдето и да е, дори и към космодрума, за да се върнат на Хармония или Асоциация. Какво пък, нека вървят, помислих си аз, но продължавах да усещам горчивия вкус от намека за моята недееспособност, който бях доловил в думите на Лайза. Нека вървят. И сам мога да се справя с неприятностите, застрашаващи Дейв при евентуална среща с войници на Сдружението поради липсата на подпис на техния командир в пропуска му.

Върнах се на космодрума, с първата совалка излетях в орбита и не след дълго вече бях на Нова Земя. По пътя размислих и реших да направя още един опит да осигуря подпис на висш командир от Сдружението върху пропуска на Дейв. Трябваше да съм сигурен, че ако се наложи да се разделим в зоната на бойните действия, моят зет не ще бъде застрашен.

След като пропуснах възможността да получа подписа на Елдър Брайт, не ми оставаше нищо друго, освен да отида в щаба на Сдружението в Северния Раздел и да се опитам там да подпишат пропуска. Затова веднага след като пристигнах на Нова Земя, се отправих към Контървейл — град в Северния Раздел, разположен малко зад позициите на войниците на Сдружението.

Цялата тази работа ми отне доста време, затова чак след полунощ успях да се добера от Контървейл до полевия щаб на въоръжените сили на Северния Раздел. Пропускът ми на журналист ми помогна да вляза на територията на щаба, която ми изглеждаше необичайно пуста дори за такъв късен час. Най-после паркирах до командната сграда и с учудване установих, че на офицерския паркинг са спрели голям брой аерокари.

Пропускът ми отново ми помогна да мина безпрепятствено покрай мълчаливия, облечен изцяло в черно часовой със заредена иглопушка. Влязох в преддверието, разделено на две от огромна преграда. През прозрачните стени зад мен се виждаше паркингът. Оттатък преградата стоеше само един човек с пагони на взводен командир. Изглеждаше малко по-стар от мен, но на лицето му личаха белезите на безкомпромисната самодисциплина, толкова характерна за тези хора.

Стана от мястото си и се приближи до преградата от своята страна, докато аз пристъпвах от моята.

— Аз съм журналист от Агенцията за междузвездни новини. Търся...

— Документите!

Гласът му беше рязък и гнусен. Черните му очи ме фиксираха. Мрачно удоволствие, показващо едва ли не открита ненавист, прелетя от него към мен като искра, когато протегна ръка да вземе документите ми. И тогава инстинктивно моята ненавист също се устреми към него като лъв, събуден от рева на врага си, без дори да мога реално да преценя ситуацията.

Бях чувал за племето му, живеещо някъде на Сдружението, но досега не се бях сблъсквал с негови представители. Офицерът бе един от онези жители на Хармония и Асоциация, които използват молитвеното наречие не само в общуването помежду си, но и по отношение на всички жители на четиринадесетте планети. Той и

съплеменниците му не си позволяваха никакви лични удобства, било то меко легло или сит стомах. Животът им представляваше само едно изпитание, прелюдия към бъдещия живот, достъпен единствено за онези, които вярват истински и са Божии Избраници.

За този човек нямаше абсолютно никакво значение, че той е само един сержант, дребен чиновник, подобен на хиляди други и роден на бедна, камениста планета, а такива като мен са общо няколкостотин на четиринадесетте планети — образовани, умни и имащи привилегиите да наметнат журналистически плащ. Изобщо не го интересуваше, че аз съм Чирак, който има право свободно да говори с лидерите на планетите. Разбираше много добре, че го смятам за луд и че съм продукт на обучение, което многократно превъзхожда неговото, но и от това не му пукаше. Всички тези неща за него не означаваха нищо, защото той бе Божии Избраник, а аз оставах извън влиянието на църквата. Затова ме гледаше така, както император гледа бездомно куче, което може с един шут да разкара от пътя си.

Погледнах го. Винаги има възможност да се противодейства на психологически удар, нанесен преднамерено. Кой би могъл да знае това по-добре от мен? Високомерието не е най-добрата черта на човешкия характер и на мен ми бе известно как да ѝ се противопоставя. Знаех как да обезоръжа човек, който ме гледа отвисоко. Противодействието се нарича смях. Никога не е имало толкова висок престол, който да не се разколебае от смях, дочут отдолу. Само че докато наблюдавах взводния срещу мен, изобщо не ми беше до смях.

Не можех да се разсмея по една много проста причина. Макар че сержантът беше луд, тъп и ограничен, той по-скоро би изгорял на клада, отколкото да се откаже и от най-малката част от вярата си, докато аз не бих могъл да задържа пръста си в пламъка и една минута в името на идеалите си.

Много добре разбираше, че знам истината за него. Също така разбираше, че ми е ясно какво мисли за мен. Взаимното ни разбирателство беше явно и почти материално като стената между нас. Затова не можех да се разсмея и да си възстановя самоуважението. По тази причина го ненавиждах.

Подадох му документите си. Той ги разгледа и ми ги върна.

— Редовни са. Какво те води насам?

— Един пропуск — отвърнах аз, докато прибирах моите документи и изваждах тези на Дейв. — За помощника ми. Придвижваме се и от двете страни на фронтовата линия и...

— Зад фронтовата линия и на бойното поле не ти трябва допълнителни документи. Пропускът ти на журналист е достатъчен — той се обърна, сякаш се канеше да се върне на мястото си.

— Само че помощникът ми не е журналист — успях да запазя гласа си безпристрастен. — Скоро ми стана сътрудник и не съм успял да уредя всички формалности. Бих искал да получа временен пропуск, подписан от някой висш щабен офицер...

Сержантът се върна при преградата.

— Помощникът ти не е ли журналист?

— Официално не, обаче...

— В такъв случай няма право да се придвижва в зоната на дислокация на нашите войски. Не може да му бъде издаден никакъв пропуск.

— Извинете, не знаех — внимателно отговорих аз. — Мислех да получа подписа на вашия Старейшина, Елдър Брайт, на празненството в чест на Донал Грим на Фрийланд преди няколко часа, но той спешно замина, без да се появи възможност да поговорим насаме.

Млъкнах, защото взводният бавно поклати глава.

— Брат Елдър Брайт — по титлата, която използва разбрах, че при него нищо няма да постигна. Само най-отявлените фанатици от двете планети не зачитаха разликата в ранговете. Старейшината Брайт би могъл да заповяда на сержанта да атакува минометна точка на врага абсолютно невъоръжен и взводният би го направил, без да се замисли. Но това не означаваше, че смята Брайт за по-добър от себе си или пък че мнението на брат Елдър Брайт за житейските истини е по-вярно от собствената му преценка.

А причината бе много проста. Рангът на Брайт и титлата му принадлежаха на сегашния му живот и в очите на сержанта не бяха нищо повече от играчка, прах или празен звук. Общественото положение не оказваше влияние на факта, че и двамата — той и Брайт — бяха равни пред Божия лик.

— Брат Брайт никога няма да подпише пропуск на човек, който би могъл да шпионира в полза на враговете ни.

Имах и още един коз, но както разбихах, и той щеше да бъде бит. Въпреки това бях длъжен да го изиграя.

— Ако не възразявате, бих желал да се срещна с повисокопоставен офицер. Моля ви, повикайте някого, например Дневния офицер, ако няма друг.

Само че той се обърна, върна се на стола си и седна.

— Дневният офицер не може да ти даде никакъв друг отговор — заяви той с окончателна безапелационност и се задълбочи отново в документите, над които работеше при влизането ми. — А и аз нямам намерение да го отвличам от задълженията му само за да потвърди това, което вече ти казах.

Това бе жесток удар по плановете ми, но нямаше смисъл да настоявам — обърнах се и напуснах сградата.

ОСМА ГЛАВА

Когато вратата се затвори зад гърба ми, спрях на горното стъпало и се опитах да пресметна възможните варианти. Разгледах проблема от всички страни, мъчейки се да намеря решение. Някъде трябва да има изход към целта, към която се стремях, някакъв проход, цепнатина в стената... Хвърлих поглед към паркинга с офицерските аерокари.

Внезапно се сетих. Абсолютно неочаквано парчетата на мозайката се сглобиха и пред мен застана цялостната картина. Изругах се мислено, задето не се бях сетил за тази възможност.

Първо — странно познатата външност на адютанта, който дойде на празненството и изведе Елдър Брайт. Второ — незабавното напускане на Старейшината след появата на вестоносеца. И накрая — необичайно пустата площадка пред щаба в контраст с препълнения паркинг тук, празния офис вътре и отказа на взводния да повика Дневния офицер.

Или самият Брайт, или присъствието му в зоната на бойните действия са задействали някакъв секретен план на наемниците от Сдружението. Един внезапен удар, който да довърши касидианските сили, или още по-добре — неочакван край на войната, щяха да бъдат добре дошли, особено като се имат предвид опитите на Елдър Брайт да издигне своите наемници в очите на населението на останалите дванадесет планети и да уталожи всеобщото негодуване от тяхното фанатично поведение и обноски.

Бяха ми казвали, че не всички жители на Хармония и Асоциация са толкова противни. Но след срещата с оня сержант вътре лесно можех да се досетя, че са необходими само няколко като него, за да предизвикат предубедено отношение към всички войници с черни униформи.

Можех да се закълна в собствените си ботуши, че в момента Брайт се намира вътре заедно с високопоставените си командири и подготвят някоя инициатива, която да разпилее касидианските новобранци. А с него би трябвало да е и адютантът, който го повика от

празненството. И ако професионалната ми памет не ме лъжеше, представях си кой може да е той.

Затичах надолу по стълбите към аерокара си, пъхнах се вътре и включих радиофона. Централата на Контървейл внезапно ме погледна с лицето на млада блондинка.

Казах й номера на моя аерокар, който, разбира се, беше взет под наем.

— Бих искал да говоря с Джеймтън Блек, офицер от силите на Сдружението. Струва ми се, че в момента би трябвало да се намира в щаба близо до Контървейл. Не знам точно какъв чин има — поне командор, а може да е станал и комендант. Особен случай, така да се каже. Ако го откриете, бихте ли го включили към моя радиофон?

— Да, сър — отвърна централата. — Изчакайте, моля, ще ви свържа след минута.

Екранът угасна, а гласът бе заместен с тих шум. Това означаваше, че линията е отворена и връзката не се е разпаднала.

Облегнах се назад и зачаках. Лицето се появи на екрана след около четиридесет секунди.

— Свързах се вашият абонат. Ще ви се обади след няколко секунди. Ще почакате ли?

— Разбира се.

— Благодаря ви, сър — лицето изчезна. След около половин минута тих шум екранът отново оживя, но този път се показва физиономията на Джеймтън.

— Здравейте, командор Блек! — поздравих го аз. — Може и да не си спомняте за мен. Аз съм Тим Олин, журналист. Едно време познавахте сестра ми — Ейлин Олин.

Очите му ясно говореха, че ме помни. Явно не се бях променил толкова, колкото си мислех. Или пък имаше добра памет. Самият той се бе променил, но не чак толкова, та да не го позная. От пагоните му личеше, че не е повишаван и все още е командор, но лицето му бе станало по-мъжествено и спокойно, макар да си оставаше неподвижно, каквото го бях запомнил от срещата ни в библиотеката на чичо Матиас. Изобщо не беше онова дете, което видях последния път.

— С какво мога да ви бъда полезен, мистър Олин? — попита той. Гласът му беше абсолютно спокоен, лишен от емоции и малко по-нисък отпреди. — Операторът ми съобщи, че ме викате спешно.

— Да, донякъде — казах аз и направих пауза. — Не бих искал да ви отнемам от скъпоценното време, но в момента се намирам тук, в щаба, на офицерския паркинг, точно пред командния пункт. Ако не сте много далеч, може би ще излезете замалко да поговорим. Разбира се, ако изпълнявате служебните си задължения...

— В момента нямам спешна работа и мога да ви отделя няколко минути. Намирате се на паркинга пред командния пункт, така ли?

— В аерокар под наем с прозрачен покрив.

— Веднага слизам, мистър Олин.

Екранът угасна.

След две минути същата врата, през която бях влязъл в сградата, за да преговарям със сержанта зад преградата, се отвори. Открои се тъмна, слабовата фигура, която слезе по стълбите и тръгна към паркинга.

Когато се приближи, отворих вратата на аерокара и се преместих на съседната седалка, така че той да седне до мен.

— Мистър Олин? — попита той.

— Точно така. Заповядайте.

— Благодаря ви.

Влезе и седна, като остави вратата открехната. Навън беше необикновено топла пролетна нощ за това време и тези ширини на Нова Земя. През отворената врата ме лъхна приятният аромат на трева и разцъфнали дървета.

— Каква е тази спешна работа?

— Трябва ми пропуск за помощника ми — и му разказах всичко, като пропуснах факта, че Дейв е съпруг на Ейлин.

Когато свърших, той известно време седя мълчаливо. Виждах само тъмния му силует на фона на прожекторите, осветяващи паркинга и командния център.

— Ако помощникът ви не е журналист, мистър Олин, не виждам причини да му разрешим да посещава местата, където са разположени войските ни.

— Той е журналист — поне за тази кампания. Отговарям за него така, както гилдията носи отговорност за мен и за всеки друг журналист. Нашата непредубеденост се гарантира от междупланетен договор, който сега защитава и помощника ми.

Той бавно поклати глава в тъмнината.

— Ще ви бъде много лесно да го измъкнете, ако се окаже, че е шпионин. Бихте могли да кажете, че ви е натрапен насила.

Обърнах се, за да се вгледам по-внимателно в почти невидимите черти на лицето му. Насочих разговора натам точно за да заговори той за това.

— Не, мистър Блек, абсолютно невъзможно. Никой не ми го е натрапвал. Дори положих доста усилия, докато го открия. Той ми е зет — мъжът, с когото Ейлин в края на краищата сключи брак. Искам да бъде мой помощник, за да го изтегля от фронтовата линия, където скоро ще бъде убит — замълчах, за да схване какво му казах. — Искам да спася живота му заради Ейлин. И ви моля да ми помогнете.

Джеймтън не помръдна от мястото си. Нищо не ми отговори. В тъмнината не можех да видя дали изражението на лицето му се промени. Дори и на светло едва ли бих забелязал някаква промяна — макар че му нанесох тежък удар, — защото той беше продукт на едно спартанско възпитание.

Точно по този начин управлявах хората. Дълбоко във всеки от нас се таят чувства, скрити от чуждите очи, които са прекалено сериозни, за да бъдат подлагани на съмнение. Вярa, любов, ненавист, страх, вина, надежда, отчаяние — това са инструментите, които безпогрешно използвах за постигането на целите си, защото на тях човешката психика не е способна да устои.

В случая с Джеймтън Блек свързах молбата си с чувството, което преди време изпитваше към сестра ми. То изисква от всеки горд човек (гордостта беше основното в религията им) да превъзмогне съжалението за едно отдавнашно и честно — според мен — поражение.

Ако сега, когато му разказах всичко, откаже да издаде пропуск на Дейв, означаваше да го изпрати на сигурна смърт. И никой не можеше да докаже, че не го е направил нарочно, след като бях засегнал най-болното му място — гордостта и тъгата по една изгубена любов.

Най-сетне се размърда и тихо каза:

— Дайте ми документите, мистър Олин. Ще видя какво може да се направи.

Подадох му ги и той се отдалечи.

След малко се върна, но не влезе в аерокара, а се наведе и ми подаде документите през отворената врата.

— Не ми казахте, че вече сте искали пропуск и ви е било отказано.

Замрях, гледайки го отдолу нагоре. Ръката ми застина във въздуха, стискайки документите.

— Кой? Онзи сержант вътре? Той е само един взводен командир, а не офицер. А вие сте не само офицер, но и адютант.

— Няма значение. Получили сте отказ. Не мога да променя решението. Много съжалявам, но не е възможно пропускът на зет да ви бъде подписан.

Чак сега разбрах, че документите, които ми подаде, не са подписани. Втренчих се в тях, сякаш бих могъл да прочета нещо в тъмното или с усилие на волята си да накарам подписа да се появи на празното място, където би трябвало да е. Бях заслепен от силна ярост и почти изгубих контрол над себе си. Откъснах поглед от документите и се вгледах в Джеймтън през отворената врата.

— Значи така искате да се измъкнете от положението! Намерихте си извинение да пратите съпруга на Ейлин на сигурна смърт! Не си мислете, че не схващам — много добре разбирам намеренията ви!

Беше застанал с гръб към светлината и лицето му беше в сянка, затова не можех да видя дали чертите му се промениха. Само изпусна нещо като лека въздишка, след което ми отвърна със същия спокоен, тих глас:

— Вие виждате само човека, мистър Олин, а не Божия Избраник. Време е да се връщам към задълженията си. Приятен ден.

С тези думи той затвори вратата на аерокара, обърна се и се отдалечи от паркинга. Седях неподвижно и го гледах, а в мен всичко се бунтуваше против молитвения стих, който ми подхвърли при тръгването си. След малко се съвзех и разбрах, че трябва нещо да направя. В този момент вратата на командния център се отвори, осветявайки за миг фигурата на Блек, след което отново стана тъмно. Рязко включих двигателя на аерокара, обърнах и се насочих към изхода на военната зона.

Когато минавах през вратата, беше три часът през нощта и караулът тъкмо се сменяше. Тези, които току-що бяха сдали, се скупчиха и започнаха странен ритуал.

Точно ги подминавах, когато започнаха да пеят — най-вероятно един от техните химни. Не слушах думите, но първите запомних

против волята си. „Войнико, не питай...“ — това бяха първите три думи и както по-късно разбрах, представляваха началото на специален боен химн, който се изпълнява или по време на празник, или в самото навечерие на битката.

„Войнико, не питай...“ Тези думи продължаваха да звучат в ушите ми, както ми се струваше, подигравателно, докато се отдалечавах с неподписаните документи в джоба. Отново ме обзе ярост. Още веднъж се заклех, че Дейв няма да има нужда от този пропуск. Няма да го пускам да се отдалечава от мен нито за миг през следващите дни и докато трае кампанията. В мое лице ще намери защитник, който му гарантира абсолютна безопасност.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Беше шест и половина сутринта, когато се добрах до преддверието на моя хотел в Кестълмейн. Нервите ми бяха опънати, а в устата и очите ми сякаш някой бе посипал пясък, защото не бях спал повече от двадесет и четири часа. Предстоящият ден се очертаваше да бъде доста напрегнат, така че не можех да разчитам на почивка. Но безсънието в продължение на два-три дни е нещо нормално за журналистите. Само да се захванеш с нещо, което може да се реши за секунди, и не ти остава нищо друго, освен непрекъснато да следиш и да чакаш момента, когато то ще се случи.

Бях достатъчно бодър. Ако пък усетя чак толкова остра нужда от сън, винаги можех да използвам медикаменти. Но стана така, че на бюрото си намерих нещо, което изби от главата ми всякакви мисли за почивка.

Беше писмо от Ейлин. Веднага го отворих.

„Скъпи Тим,

Току-що получих писмото ти, в което ми пишеш за намерението си да вземеш Дейв за помощник. Толкова съм щастлива, че дори не мога да ти опиша какво чувствам. Никога не ми е идвало наум, че след като си Чирак в Гилдията на журналистите, би могъл да направиш за нас нещо подобно.

Как бих могла да ти се отблагодаря? И можеш ли да ми простиш, че се държах така, не ти пишех и дори не се интересувах какво става с теб през последните пет години? Не бях добра сестра, нали? Не за друго, а защото знаех, че съм безнадеждно глупава и безполезна. Още когато бях малко момиче, чувствах, че ти се срамуваш от мен и едва ме търпиш.

В онзи паметен ден в библиотеката, когато ми обясни, че нищо няма да излезе от брака ми с Джеймтън Блек, разбих колко си прав и въпреки това не можех да не те мразя за това. Тогава ми се струваше, че се гордееш със способността си да ме спреш да не се омъжа за Джейми.

Но не съм била права и това, което вършиш сега за Дейв, го доказва. Много ми е мъчно, че постъпих така. Ти беше единственият, който ми остана и когото можех да обичам след смъртта на мама и татко, и аз наистина те обичах, Тим. За съжаление ми се струваше, че това ти е необходимо не повече, отколкото на чичо Матиас.

Така или иначе, всичко се промени, откакто срещнах Дейв и той се ожени за мен. Трябва някой ден да дойдеш да видиш апартамента ни на Касида, в Албан. Провървя ни, че получихме толкова голям. Това е първият ми собствен дом и мисля, че и ти ще се учудиш колко добре сме го обзавели. Ако го питаш, Дейв ще ти разкаже всичко. Знаеш ли, той искаше да ти се обади за сватбата независимо от това, което изпитвах към теб. Чак сега разбирам колко е бил прав. Дейв винаги има право, а аз винаги греша — и ти го знаеш по-добре от мен, Тим.

Благодаря ти, още веднъж ти благодаря за всичко, което правиш за него. Изпращам ви цялата си любов, и на двамата. Предай на Дейв, че и на него съм изпратила писмо, но сигурно ще го получи по-късно.

С много любов: Ейлин.“

Пъхнах писмото и плика в джоба си и се качих в стаята. Имах намерение да го покажа на Дейв, но ме смути колко подчертани бяха благодарността на Ейлин и самообвинението ѝ, че е била лоша сестра. В края на краищата и аз не бях много добър брат. Това, което сега правех за мъжа ѝ, сигурно ѝ се струваше нещо повече, отколкото беше всъщност. Едва ли за него правех нещо повече, отколкото и за абсолютно непознат човек, връщайки му някаква услуга.

В интерес на истината с това писмо тя ме накара да се чувствам малко неловко. Може би след всичко, което се случи, все още имаше начин да живеем като нормални хора. Начинът, по който тя и Дейв се държаха един с друг, ме караше да мисля, че в най-скоро време ще имам или племенник, или племенница. Кой знае — може би в крайна сметка и аз ще се оженя (внезапно се сетих за Лайза) и ще си имам деца? Нищо чудно родовете ни връзки да обхванат пет-шест планети, както става с доста семейства.

Така ще мога да отхвърля въздействието на Матиас! — помислих си аз. — А също и на Падма!

Вървах и си мечтаех. Беше ми хубаво на душата. Ала стигнах до стаята си и отново си помислих дали си заслужава да показвам писмото на Дейв. По-добре първо да прочете неговото, което според Ейлин вече пътува — реших и отворих вратата.

Той беше станал и се бе облякъл. Като ме видя, се усмихна, което за миг ме учуди, но сетне се сетих, че сигурно и аз съм влязъл с усмивка на лицето.

— Получих вест от Ейлин — казах му. — Само една бележка. Пише, че писмото за теб вече пътува, но може да минат ден-два, докато пристигне, защото трябва да го препратят от твоята рота.

При тези думи той направо разцъфна. После слязохме долу да закусим. Яденето ми помогна да се събудя окончателно. Веднага след това тръгнахме към полевия щаб на касидианските и местните сили. Дейв носеше моята записваща и друга апаратура, която на практика почти не тежеше. Често се мъкнех с нея, без да ѝ обръщам внимание. Но на теория това, че я носеше той, ми даваше възможност да се съсредоточа върху по-важни проблеми.

В щаба ми обещаха да ми предоставят един военен аерокар — малка двуместна разузнавателна машина. Когато пристигнахме на транспортната площадка, се озовахме зад полеви командващ, който чакаше да дооборудват аерокара му. Първата ми мисъл беше да изразя принципно възмущение от факта, че съм принуден да чакам. Втората обаче беше да не го правя. Защото той не беше обикновен полеви командващ.

Беше висок мъж с черна, небрежно сресана коса над едрото, но открито и усмихнато лице. Вече споменах, че за човек, роден на Земята, съм доста висок. Офицерът пред мен беше висок дори за

дорсаец, какъвто, разбира се, беше всъщност. На всичкото отгоре притежаваше качество, за което няма измислен термин, но е вродено на хората от неговата планета. То е нещо повече от сила, смелост и храброст, нещо почти противоположно на тях.

Може би подобно на хладнокръвие извън границите на времето и дори на живота. Оттогава неведнъж съм посещавал Дорсай и съм го забелязвал както у юношите, така и у някои деца. Тези хора можеха да бъдат убити — всеки, който е роден от жена, е смъртен, — но неразделна част от тяхното съществуване е неоспоримият факт, че нито заедно, нито поотделно могат да бъдат поробени. Това просто не е възможно.

А полевият командващ пред мен освен превъзходен военен ум и тренирано тяло по рождение притежаваше и нещо друго, странно, което като че ли не бе съвсем присъщо за характера на дорсайците.

Беше някакво странна, мощна топлина, която струеше от него и стигаше дори до мен, застанал на няколко метра и обкръжен от офицери и персонал като млад бряст, прислонил се под могъщ дъб. Радостта от живота бликаше като фонтан от този дорсаец и предизвикваше прилив на подобно чувство у всички наоколо — даже и у мен, стоящ настрани и, както ми се струваше досега, неподатлив на подобни въздействия.

Или пък писмото от Ейлин ме бе направило особено чувствителен тази сутрин? Може и така беше.

Имаше и още нещо, което веднага забелязах с професионалния си поглед. То нямаше никакво отношение към личностните му качества. Просто забелязах факта, че униформата му има свободна кройка и цветът ѝ е син, от което следваше, че той не принадлежи към Касидианските въоръжени сили, а е на служба на Екзотика. Мар и Кълтис бяха богати и могъщи планети, но философията им забраняваше техните поданици да употребяват сила, затова наемаха най-добрите професионалисти, които можеха да се намерят сред звездите. Това, разбира се, означаваше, че основната част от подразделенията — или поне офицерите — са дорсайци. Логично следваше въпросът, какво прави тук полев командващ от въоръжените сили на Екзотика с набързо пришити пагони на офицер от Нова Земя, заобиколен от щабни офицери от Нова Земя и Касида?

Ако току-що се е присъединил към разбитите сили на Южния Раздел, фактът, че е тук точно след нощта, когато според мен в командния пункт на Сдружението в Контървейл се готвеше секретна операция, бе едно щастливо съвпадение.

Дали наистина беше съвпадение? Трудно ми беше да повярвам, че касидианците са успели да разберат за тактическата оперативка в щаба на Сдружението. Разузнавателните подразделения на Южните сили разполагаха с кадри като Хал Фрей и бяха добри разузнавачи. Освен това в Кодекса на наемника беше ясно записано, че професионалните войници от всички планети нямат право да участват в разузнавателни операции, ако не носят собствената си униформа. Така или иначе, съвпадението беше прекалено елементарен отговор.

— Стой тук! — заповядах на Дейв и тръгнах напред, пробивайки си път сред щабните офицери, заобиколили необикновения дорсаец. Искях да разбера някои работи лично от него. Точно тогава обаче дойде аерокарът му, той се качи и замина, преди да успее да стигна до него. Забелязах, че се отправя към южните части на фронта.

Офицерите започнаха да се разотиват. Не си направих труда да проследя накъде, а си подготвих въпроси към един запасняк от Нова Земя, който докара моя аерокар. Най-вероятно знаеше всичко, което и офицерите, но би могъл да бъде достатъчно невнимателен и да ми го разкаже. Разбрах, че полевият командващ наистина е предоставен на разположение на силите на Южния Раздел едва тази сутрин с разпореждане на Свързващия от Екзотика, който се казвал или Патма, или Падма. Странно, но този дорсаец се оказа роднина на същия Донал Грим, в чиято чест бе организирано празненството, на което присъствах и аз. Макар че, доколкото бях осведомен, Донал бе на служба във въоръжените сили на Фрийланд, а не на Екзотика, и негов командир беше маршал Хендрик Галт.

— Името му е Кейси Грим — сподели запаснякът, който работеше в транспортната бригада. — Има брат-близък, знаете ли? Между другото, можете ли да управлявате тази машина?

— Да — отвърнах аз. Вече се бях настанил пред пулта за управление, а Дейв се наместваше на седалката до мен. Докоснах бутона за издигане и аерокарът увисна на метър и половина над повърхността, поддържан от въздушната възглавница. — Брат му също ли е тук?

— Не. Мисля, че е останал на Кълтис — отговори запаснякът. — Чувал съм, че оня е толкова навъсен, колкото тоя е весел. На всеки се е паднала двойна порция от различните черти на характера. Казват, че по друго не могат да бъдат различени. Оня също е полеви командващ.

— А другият как се казва? — попитах, докато слагах ръката си върху лоста за управление, готов да тръгна.

Запаснякът се намръщи, помисли няколко секунди, след което поклати глава:

— Не мога да се сетя. Беше нещо кратко — може би Ян...

— Благодаря ви все пак — казах аз и потеглихме. Изкушавах се да тръгна на юг, накъдето се отправи Кейси Грим. Но още снощи, докато се прибирах от командния пункт на Сдружението, си бях разработил план. А ако не сте си доспали, най-лошата тактика е да си промените плановите без основателна причина. Често поради мътното съзнание, предизвикано от недоспиването, може да не се сетите за нещо важно, на чиято база сте си съставили първоначалния план. И задължително по-късно ще си спомните за него и ще съжалявате за промяната.

Така че следването на вече начертания план ми беше станало принцип. Не се поддавах на моментни настроения, ако не съм абсолютно сигурен, че умът ми е работоспособен. Това много по-често носи полза, отколкото вреда. Макар че, разбира се, нито един принцип не е идеален.

Издигнахме се на височина около двеста метра и се отправихме на север над позициите, заемани от новобранците от Касида. Корпусът на машината беше боядисан с цветовете на Агенцията за междузвездни новини. Освен това малък радиофар постоянно издаваше сигнали за неутралитет. Двете предпазни мерки ни осигуряваха безопасен полет на тази височина, поне докато не започне истинската престрелка. А щом започнат бойните действия, ще бъде по-разумно да последваме примера на ранените птици и да си намерим скривалище на земята.

Реших, докато все още има възможност, да проверя позициите на метежниците първо в северна посока (където се приближаваха до командния пункт на Сдружението край Контървейл), а след това на юг и да се опитам да разбера що за план са измислили Брайт и черноризците му.

Между двата вражески щаба, разположени в Контървейл и Блаувейн, можеше да се прекара почти права линия от север на юг. Фронтвата линия беше разположена под ъгъл спрямо въображаемата права и северната ѝ част беше по-близо до Контървейл и щаба на Сдружението, а южния ѝ край почти стигаше до предградията на Блаувейн — град с около шестдесетхилядно население.

На практика фронтвата линия беше много по-близо до Блаувейн, отколкото до Контървейл, което поставяше силите на Южния Раздел в по-неизгодно положение от тактическа гледна точка. На южния фланг не можеха да отстъпват, без да влязат в покрайнините на града и да нарушат правата линия на фронта, като по този начин намалят ефективността на отбраната си. До този момент войниците на Сдружението си бяха свършили работата.

От друга страна, ъгълът, който сключваше фронтвата линия, беше много остър и южните части на силите на Сдружението при евентуално настъпление към Блаувейн биха се оказали под обстрела на северните подразделения на войската на роялистите. Ако се изпратят достатъчно подкрепления и един готов да рискува командир, според мен касидианците биха могли да разкъсат линията на черноризците и да откъснат южните им части от командването, разположено на север.

В края на краищата това ще внесе смут в редиците на войските на Сдружението и един упорит касидиански командир би могъл да извлече полза от подобна тактическа обстановка.

Нямаше белези, които да говорят, че наемниците от Касида имат намерение да осъществят подобна операция. Сега обаче, с дорсайския полеви командващ, роялистите можеха да се опитат да проведат такава маневра — ако изобщо разполагаха с време и хора. Но ми се струваше, че едва ли наемниците от Хармония и Асоциация, които цяла нощ бяха в бойна готовност, ще седят и ще чакат врага да отреже комуникациите им.

За мен най-важният въпрос беше какво са намислили Брайт и щабните му офицери. Това, което описах, според мен бе възможна тактика за касидианците. Но не можех да си представя как стратегите на Сдружението възнамеряват да използват изгодната позиция и тактическата ситуация.

Южният край на фронта в покрайнините на Блаувейн представляваше открита местност, където по ниските, покрити с трева

хълмове растяха царевица и фураж за добитъка. На север също имаше хълмове, но те бяха осеяни с гористи участъци, залесени с високи жълтеникави брези, които бяха намерили прекрасен, макар и чужд дом в лицето на влажните възвишения на Южния Раздел и затова се издигаха на два пъти по-голяма височина в сравнение със земните си роднини — почти на шестдесет метра. Освен това растяха толкова близо една до друга, че под сенките на короните им не вирееше никаква растителност с изключение на един местен вид мъх. Сякаш бе гората на Робин Худ, където големите, обли, сребристо-златисти дънери, широки над два метра, се издигаха право нагоре като колони, а през гъстите корони едва се промъкваше дневната светлина.

Чак сега, като ги гледах и си представях картината под короните им, съобразих, че под тях можеше да се придвижи неопределено количество войска и дори аз, наблюдавайки отгоре, не бих видял нито една каска или пушка. Рязко приземих аерокара на една поляна, където бе разположен укрепен касидиански пост със звуково оръдие. На това открито пространство имаше твърде много светлина. Местният вид мъх липсваше, затова пък тукашната трева бе покрила всичко и на места стигаше до коленете. Бавно се полюшваше под поривите на лекия ветрец и по нея минаваха вълни като по езеро.

Излязох от машината и минах покрай храста, замаскиращ позицията на оръдието. Очертаваше се денят да бъде горещ.

— Забелязвате ли някакво придвижване на войски на Сдружението в гората отсреща? — обърнах се към сержанта, който командваше укрепления пост.

— Никакво, доколкото знам — отвърна той. Беше слабоват, но жилиав младеж, преждевременно оплешивял. Униформата му бе разкопчана около врата. — Но патрулите са си там.

— Хм-м... Какво пък, ще се опитам да се придвижа още малко напред. Благодаря ви.

Върнах се при аерокара и отново излетяхме. Този път се придържах на около половин метър над повърхността и взех курс право към гората. Тук беше доста по-прохладно. Минахме покрай една полянка, след това край втора, трета... Спряха ни — касидиански патрул. Войниците бяха добре прикрити, не успях да забележа нито един човек, докато точно до аерокара не изникна сякаш изпод земята

командор със спуснат визьор върху широкото си лице и иглопушка в ръка.

— Какво, по дяволите, търсите тук? — попита той, вдигайки визьора.

— Аз съм журналист. Имам документ, който ми разрешава да посещавам фронтовата линия. Искате ли да го видите?

— Сам знаете какво можете да направите с този ваш документ! И ако имах достатъчно власт, аз лично бих го сторил. Пребиваването ви тук не означава, че сме излезли на неделен пикник. И без това едва осигуряваме поддръжката на нашите хора, а сега и вие се шляете наоколо.

— Защо? — попитах колкото можех по-невинно. — Имате си неприятности ли? И какви са те?

— От сутринта не сме видели нито една черна каска — ето какви неприятности! Оръдейните им позиции са пусти, а вчера не бяха — ето какви неприятности! Вкарайте антената в почвата и се вслушайте — ще чуете шум от придвижването на голямо количество бронетехника на не повече от петнадесет-двадесет километра оттук. Ей това са ни неприятностите! А сега, приятелче, защо не се върнете в тила, за да не ви мислим и вас покрай всичко останало?

— Откъде се чува шумът от бронетехниката?

Посочи напред — към вътрешността на територията, на която бяха разположени подразделенията на Сдружението.

— Значи отиваме там — каза аз, наместих се на седалката и се приготвих да затворя капака на аерокара.

— Чакайте! — викът му ме настигна, преди да съм успял да хлопна капака. — Щом имате намерение да пътувате във вражеска територия, не мога да ви спра. Но съм длъжен да ви предупредя, че тръгвате натам на своя глава. Отпред е ничия зона и шансовете да се натъкнете на автоматично оръжие са доста големи.

— Да, разбирам. Вече сме предупредени — затворих капака със замах. Сигурно недоспиването ме бе направило раздразнителен, но наистина ми се струваше, че се опитва да се прави на наш покровител, без да има нужда. Докато издигах машината, забелязах тъжното му лице.

Нищо чудно и да не бях прав по отношение на командора. Навлязохме между дърветата и след няколко секунди той се изгуби от

погледа ни. Продължихме да се движим напред през гората и малките полянки още около половин час, без да се натъкнем на никого. Предполагах, че сигурно сме на не повече от два-три километра от мястото, където според командора ставаше придвижването на бронетехника на Сдружението. В този момент се случи нещо неочаквано.

Чу се кратко изсвистяване, последва удар, който буквално ме блъсна в пулта за управление, след това съм изпаднал в безсъзнание.

Премигнах и отворих очи. Дейв махна предпазния си колан и със загрижено лице се наведе над мен, за да ми помогне да откача и моя.

— Какво стана? — изпелтечих аз.

Но той не обърна внимание на въпроса ми, а ме отвърза и ме заизмъква от аерокара.

Искаше да ме сложи да легна на мъха. Но докато ме вадеше от машината, съзнанието ми се проясни. Помислих, че е по-вероятно да съм бил оглушен, а не да съм изпаднал в безсъзнание. Като се обърнах да погледна аерокара обаче, разбрах, че това не е най-лошото, което можеше да ни се случи.

Бяхме се натъкнали на вибрационна мина. Аерокарът, разбира се, беше предназначен за използване в бойни условия, и затова от него стърчаха под най-различни ъгли сензорни датчици. Един от тях беше взривил мината, докато все още сме се намирали на около четири метра от нея. Въпреки това машината представляваше купчина изкривен метал, а пултът за управление беше разбит от удара с моята глава. И то толкова, че се чудех как не съм си нарязал лицето, макар че върху челото ми вече растеше внушителна цицина.

— Добре съм! Добре съм! — казах с раздразнение в гласа. След това в продължение на няколко минути ругах аерокара просто за да си излея яда.

— Сега какво ще правим? — попита Дейв, след като свърших.

— Тръгваме пеш към позициите на Сдружението. Те са най-близо — изръмжах аз. Сетих се за предупреждението на командора и отново изругах. След това се нахвърлих върху Дейв — не за друго, а защото трябваше да си го изкарам на някого.

— Надявам се да не си забравил, че тръгнахме насам с намерение да напишем репортаж!

Обърнах се и закретах в посоката, накъдето бяхме тръгнали с аерокара. Може би наблизко имаше и други вибромини, но докато ходех пеш, нямах нито необходимата маса, нито достатъчно тежка стъпка, за да ги задействам. След известно време Дейв ме настигна и продължихме мълчаливо по мъхоподобната настилка, между огромните стволоче на дърветата, докато аерокарът не се изгуби от погледите ни.

Чак тогава — твърде късно! — се сетих, че не съм определил азимута по бордовия компас, за да можем да се движим по ръчния. Погледнах го — най-вероятно сочеше към позициите на Сдружението, които би трябвало да са точно пред нас. Ако корелацията му с бордовия компас се е запазила, тогава всичко е наред. Ако ли пък не — можехме да се движим наслуки в която и да е посока сред тези огромни, подобни на колони дървета и безкрайния мек мъх. Само щяхме още повече да се объркаме, ако започнехме да търсим аерокара, за да сверим показанията на компасите.

Не ни оставаше нищо друго, освен да продължим придвижването си напред по права линия сред тишината на гората. Настроих азимута на компаса на сегашната ни посока и се надявах да не съм сбъркал. Продължихме да напредваме към — както се надявах — позициите на Сдружението, където и да се намираха.

ДЕСЕТА ГЛАВА

От аерокара бях видял достатъчно, за да твърдя, че дори и наистина да имаше придвижване на техника и войници, това бе надеждно скрито от любопитни погледи. Притичвахме се от дърво до дърво, от една полянка до друга.

Не бе възможно да следваме направлението, което ни посочи командорът, затова се движехме на зигзаг, съобразявайки се с релефа на местността и доколкото ни позволяваха дърветата. Без аерокара напредването ни беше много трудно.

Към обяд, останали без сили, седнахме да изядем студената закуска, която носехме. Така и не се натъкнахме на никого след срещата с касидианския патрул. Нищо не чухме, а и нищо не открихме. Бяхме се отдалечили на три километра от аерокара, но поради непреодолими прегради по пътя се отклонихме и около пет километра на юг.

— Може да са се прибрали. Имам предвид наемниците от Сдружението — предположи Дейв.

Опитваше се да се майтапи и лицето му бе усмихнато, когато откъснах очи от сандвича и ги вдигнах към него. Постарах се и аз да изобразя подобие на усмивка — все пак му бях задължен. Работата беше там, че той се оказа неочаквано добър помощник, който си държи езика зад зъбите и избягва да изказва предположения, предизвикани както от непознаването на журналистическата работа, така и от неведението му по отношение на начините за водене на военни действия.

— Едва ли — отвърнах аз. — Нещо се готви. — Продължих да размишлявам на глас: — Държах се като идиот след загубата на аерокара. Просто няма да успеем да пресечем цялата гора пеш. Не знам защо, но в тази част на фронта наемниците от Сдружението са отстъпили. Може би искат да увлекат касидианските сили след себе си. Само че защо още не сме видели контраатакуващи черноризци...

— Чуйте! — възкликна Дейв.

Обърна глава и протегна ръка, за да ме спре. Млъкнах и се заслушах. И наистина недалеч от нас чух едно „ъъммф“ — приглушен звук, сякаш енергична домакиня тупаше килим.

— Звукови оръдия! — скочих на крака, зарязвайки остатъците от малкия ни пикник да се въргалат на земята. — Кълна се в Бога — най-после започват да действат! Хайде да видим — обърнах се и се опитах да установя посоката, откъдето се чуваше шумът. — Имам чувството, че е малко вдясно от нас... — така и не довърших, защото внезапно се оказахме в центъра на титаничен гръм. Опомних се проснат върху мъха, без да мога да си обясня как съм попаднал там. А на метър и половина от мен се бе прострял Дейв. На около десет метра от нас почвата на поляната беше преобърната. Дърветата наоколо сякаш се бяха пръснали от вътрешно налягане и сега излагаха на показ разкъсаните си вътрешности.

— Дейв! — допълзях до него и го обърнах. Дишаше и докато го преглеждах, отвори кръвясалите си очи. От носа му също течеше кръв. При вида на раните му усетих, че горната ми устна е мокра. Облизах я и почувствах познат солен вкус. Пипнах носа си — и от него течеше кръв.

Избърсах се с едната ръка, а с другата помогнах на Дейв да се изправи.

— Заградителен огън! Хайде, Дейв! Да се измитае оттук!

За пръв път пред очите ми изникна като жива възможната реакция на Ейлин, ако не успея да го закарам на Касида здрав и читав. Бях абсолютно сигурен в защитата, която съм способен да му осигуря чрез тренирания си ум и език. Само че не можех да споря със звуковите оръдия, които стрелят на разстояние пет или петдесет километра.

Дейв се изправи. Беше се оказал по-близо от мен до мястото на „избухване“ на звуковата капсула. За щастие ефективната зона на акустичния взрив има камбаноподобен профил с разширяващата се част надолу. Бяхме попаднали в края на неочаквана разлика между вътрешното и външното налягане. Дейв беше оглушен малко повече от мен. Съвзехме се някак си и започнахме бързо да отстъпваме към касидианските позиции — или поне се надявах да е така, след като сверих азимута по ръчния си компас.

Най-сетне спряхме да си поемем дъх и поседнахме замалко. Продължавахме да чуваме заградителния огън — „ъъммфф, въммфф“ — недалеч от нас.

— ...е наред — въздъгнах аз. — След малко ще престанат да стрелят и ще изпратят пехота, преди да пуснат напред бронетехниката си. С войниците все ще успеем да се разберем, докато със звуковите оръдия и бронетехниката няма. Сега спокойно ще си починем, ще съберем сили и ще тръгнем към фронтовата линия, за да се присъединим или към касидианските сили, или към първата вълна войници на Сдружението — зависи на кого попаднем.

Дейв ме гледаше с изражение, което в първия момент не можах да разгадая. След малко с изненада разбрах, че физиономията му изразява възхищение.

— Вие ми спасихте живота! — произнесе той.

— Спасил съм ти... Я слушай, Дейв, ще се чувствам като последен идиот, ако зарежа помощника си, без да го е заслужил. А оня акустичен взрив само те беше оглушил замалко, това е.

— Вие знаехте какво трябва да се направи, когато се свързахме — възрази той. — Не мислехте само за себе си. Изчакахте да се опомня достатъчно, за да мога да ходя, и ми помогнахте да се махнем оттам.

Замълчах. Ако ме бе обвинил, че съм имал намерение да се спасявам сам, бих се постарал да го разубедея. Но след като третираше станалото по друг начин, защо трябваше да му противореча? Щом има желание да ме смята за самоотвержен герой — така да бъде.

— Стягай се, защото трябва да тръгваме.

Надигнахме се не без усилие — явно взривът ни беше подействал доста силно — и тръгнахме на юг под ъгъл, който би трябвало да пресича касидианската отбранителна линия, ако наистина се намирахме пред нея.

Още известно време звуците „ъъммфф, въммфф“ се чуваха напред и вдясно от нас, след това заглъгнаха в далечината. Бях се изпотил от напрежение и се надявах, че ще стигнем до касидианските позиции, преди да са ни настигнали пехотинците на Сдружението. Произшествието със звуковата капсула ми напомни, че целият ни живот е един низ от случайности. Исках колкото може по-бързо да заведа Дейв в укритието, за да имаме възможност поне да преговаряме с черноризците, преди да започнат да стрелят. Що се отнася до мен,

бях извън всякаква опасност. Моят ярък бяло-червен журналистически плащ показваше и на двете страни, че не взимам участие в бойните действия. Дейв обаче беше облечен със сива касидианска униформа. Вярно, не носеше никакви отличителни знаци и на ръкава му бе пришита бяла лента, която също означаваше, че не участва в сраженията. Стисках палци късметът да не ни напусне.

Имаше ефект. Вярно, не стигнахме до отбранителната линия на касидианците, но все пак... Тъкмо се изкачихме до върха на хълма и попаднахме сред група млади дървета, когато ярко припламване на десетина метра от нас ни закова на място. Блъснах Дейв на земята и отчаяно размахвах ръце.

— Аз съм журналист! Не съм военен!

— Виждам, че си проклет журналист! — просъска някакъв глас, пълен със злоба. — Бързо елате и двамата и си дръжте езиците зад зъбите!

Помогнах на Дейв да стане и преплитайки крака, полузаслепени, тръгнахме напред. Докато се движехме, зрението ми се възвърна. След двадесет крачки се оказахме зад ствола на огромна жълта бреза, чиято обиколка беше повече от два метра, застанали очи в очи с касидианския командор, който ни предупреждаваше за опасностите, скрити в буферната зона между позициите на двете враждуващи сили.

— Пак сте вие! — възкликнахме и двамата едновременно. Но след това реакциите ни бяха различни. Той започна да ми обяснява с тих, яростен глас какво точно мисли за мен и другите цивилни, които се мотаят наоколо и си пъхат носа, където не им е работата.

Използвах това време, за да си събера мислите. Почти не го слушах. Гневът е лукс за място като фронтовата линия. Командорът сигурно беше отличен войник, но не разбираше този елементарен факт. Най-после спря.

— Цялата работа е — уморено завърши той, — че отговарям за вас. Какво да ви правя, а?

— Нищо — простичко отвърнах аз. — Тук сме по собствена воля. Рисуваме, за да наблюдаваме. И ще наблюдаваме. Само ни покажете къде да се окопаем така, че да не ви пречим, и ви обещавам това да е последната ви грижа за нас.

— Мисля! — навъсено каза той, но това бяха последните искри на угасващия гняв. — Добре, ей там, зад момчетата. Окопайте се

между онези две големи дървета. Стойте си там, каквото и да става.

— Няма проблеми. Ще ви помоля да ми отговорите само на един въпрос, преди да се оттеглим. Какво възнамерявате да правите на този хълм?

Изглежда ме така, сякаш нямаше намерение да ми отговаря, но в крайна сметка емоциите надделяха.

— Ще го отбраняваме!

Имах чувството, че се кани да се изплюе, за да се отърве от вкуса на току-що произнесените думи.

— Ще го отбранявате с патрул? — невярващо го изгледах аз. — Няма да успеете с толкова войници, ако черноризците решат да настъпват. — Изчаках, но той не отговори. — Или мислите, че ще успеете?

Обърна се към войника, който носеше на гърба си радиостанция, и му нареди:

— Свържи се с щаба. Кажете им, че двама журналисти са ни на гости!

Записах името му, от кое подразделение е и имената на подчинените му. После дръпнах Дейв към мястото, което ни бе посочено, и се заехме да се окопаваме точно като войниците около нас. Не забравих да опъна плаща си пред изкопа, както ме посъветва командорът. Гордостта винаги отстъпва пред желанието да останеш жив.

След като привършихме с окопите си, имахме възможност спокойно да разгледаме склона на хълма в направление на позициите на силите на Сдружението. Целият беше покрит с дървета, които се простираха, доколкото виждах, и до другия хълм. По средата старо свлачище, подобно на миниатюрен хребет, прекъсваше равномерния строй на дърветата, така че можехме да виждаме между стволите на самите дървета, растящи по билото му. По този начин пред нас се простираха като на длан залесеният склон и полето на запад, а зад него, скрити в гората, очевидно се намираха звуковите оръдия на Сдружението, от които избягахме.

Това беше първият ми панорамен поглед към бойното поле, след като се наложи да се разделим с аерокара. Затова внимателно наблюдавах през бинокъла и наистина забелязах нещо, което ми се стори като някакво движение между дърветата в дъното на падината,

разделяща нашия хълм от съседния. Този единствен миг не ми беше достатъчен да разбере какво става, но точно тогава визьорите на патрула също откриха придвижването на черноризците и всички огневи точки бяха приведени в състояние на повишена бойна готовност. Върху екраните на визьорите вече спокойно можеха да бъдат различени петната, предизвиквани от топлокръвните човешки тела, които се смесваха с почти незабележимото топлинно излъчване на растителността.

Атакуващите също ни откриха. След няколко секунди нямаше никакво съмнение в това, защото дори с моя бинокъл можех да различа движението на черните униформи, идващи към нас по склона. Оръжието на касидианския патрул отговори на открития огън.

— Лягай! — заповядах на Дейв.

Той се опитваше да се надигне и да погледне какво става отпред. Мисля, че го правеше, защото аз се подавах от окопа, за да разгледам по-добре развоя на сражението, и смяташе, че и той може да го направи. Вярно, журналистическият ми плащ беше опънат пред двата окопа, но аз освен всичко друго бях нагласил и цветовете на баретата си на червено и бяло чрез регулаторите, пък и имах по-силна вяра във възможността да оживея, отколкото той. Всеки от нас има моменти в живота си, когато се чувства абсолютно неуязвим. Един от тези моменти беше точно тогава и точно там, в окопа, под непрекъснатия обстрел на войниците на Сдружението. Освен това очаквах, че започналата атака съвсем скоро ще бъде прекратена.

Което, разбира се, и стана.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не беше никак чудно, че след първоначалната атака имаше затишие. Войниците, с които се бяхме сблъскали, бяха само един разузнавателен отряд, придвижващ се пред основните сили на Сдружението. Задачата им беше да изтласкат отбраняващите се касидианци, докато последните не се окопаят и не започнат да оказват съпротива. Когато това стана, напълно логично разузнавателната група се оттегли, обади се за подкрепление и остана да чака.

Тази тактика беше по-стара от тактиката на Юлий Цезар — могъщ земен пълководец от древността.

Всичко това, както и останалите обстоятелства, които ни доведоха с Дейв тук по това време, ми дадоха възможност да направя два любопитни извода.

Първо: всички — и войниците на Сдружението, и тези от Касида, и аз, и Дейв — бяхме под властта на сили, които планират събитията отвън, далеч от бойното поле. Изобщо не беше трудно да се досетя кой ни манипулира. Беше ми абсолютно ясно, че едната сила е Старейшината Елдър Брайт, който имаше за цел единствено да представи войниците си на междузвездния пазар за наемници в най-добрата светлина. Като шахматист, застанал пред противника си на дъската, той беше планирал ход, чиято цел бе да реши изхода на войната с един смел тактически удар.

Само че този удар беше изчислен от противника му. И той можеше да бъде само Падма с неговата онтогенетика. След като Падма с помощта на изчисления е разбрал, че ще се появи на празненството в чест на Донал Грим, спокойно мога да твърдя, че е изчислил и желанието на Брайт да се опита да предприеме бърз тактически ход, с който да унищожи касидианските новобранци. Тази моя теза се потвърждаваше от факта, че е командировал тук един от най-добрите тактици на въоръжените сили на Екзотика — Кейси Грим, за да попречи на замислите на Елдър Брайт. Иначе появяването на полеви

командващ Грим в зоната на бойните действия точно в този момент не би имало смислено обяснение.

Освен всичко друго, за мен беше важен и въпросът, защо Падма винаги се противопоставя на Брайт. Доколкото бях запознат, в тази кампания Екзотика нямаше интереси, които да защитава, макар че Нова Земя сама по себе си беше достатъчно интересен свят. Ала все пак си оставаше доста по-маловажен в сравнение с някои други планети.

Отговорът би могъл да се съдържа и в договорните взаимоотношения, контролиращи движението на специализирани кадри между световите. Екзотика — също както Земята, Марс, Фрийланд, Дорсай, малката католическа планета Света Мария и миньорската Коби — не подписваше договори за своите специалисти без предварителна консултация с тях. Затова тези планети бяха известни като свободни. По този начин те автоматично ставаха противници на така наречените твърди планети като Сета, Сдружението, Венера, Нютон и другите, които търгуваха с кадрите си без оглед на правата на индивида или желанията му.

И така, Екзотик-световите, принадлежащи към свободните планети, винаги бяха в опозиция на представителите на твърдата група, в случая Сдружението. Н това не беше причина да се противопоставят на една трета планета. Сигурно имаше някакъв договорен дисбаланс между Екзотика и Сдружението, за който не знаех. В противен случай не можех да си обясня по никакъв начин защо му е на Падма да се намесва в тази война.

И понеже самият аз манипулирах най-близкото си обкръжение, осъзнах, че силите, вкарани в тази кампания отвън, биха могли да провалят всяко мое начинание. Накратко — трябваше на преразгледам действията си и да обърна внимание на по-мощните възможности за манипулация на хора и събития, ако искам да постигна желания резултат.

Отбелязах извода в съзнанието си и реших в бъдеще да го използвам.

Второто заключение, до което стигнах, имаше отношение към конкретната ситуация, свързана с отбраната на хълма. Нашата позиция не можеше да се удържи с десетина души. Дори и цивилен като мен го разбираше. Следователно беше ясно и за атакуващите, да не говорим

за командира на отряда. Дори изпитах нещо като симпатия към него. Чак сега проумях враждебното му отношение към мен и Дейв. Очевидно бе, че си има собствени грижи — включително и някой висш офицер от щаба, който е заповядал хълмът да бъде удържан. Започнах да изпитвам по-топли чувства към командора. Каквито и да бяха заповедите му — разумни, глупави или панически, той си оставаше войник, готов да изпълнява дълга си докрай.

От това би излязло добър репортаж — как десетина души се опитват да удържат безнадеждна позиция без никаква подкрепа срещу цялата армия на Сдружението. Между редовете бих могъл да вмъкна и нещо за командването, допуснало подобно положение. Докато оглеждах хълма и индивидуалните окопи около мен, усетих в лявата част на гръдния си кош неприятна хладина. Защото войниците все още бяха заети с подготовката на отбраната и не осъзнаваха цената, която трябва да заплатят, за да станат герои на моя разказ.

— Погледни там... Ей там... — прошепна Дейв и ме побутна.

Обърнах се да видя какво ми сочи.

Сред войниците на Сдружението, разположени зад дебелия дървета в дъното на падината, се забеляза някакво раздвижване. По всичко личеше, че засега само прегрупират пристигналите подкрепления, преди да започнат истинската атака на хълма. В близките няколко минути не би трябвало да стане нещо и тъкмо се канех да го кажа на зет ми, когато той отново ме сръга:

— Не там. По-нататък, към хоризонта — по гласа му личеше, че е разтревожен.

Погледнах нататък и разбрах какво има предвид. Далеч напред, където дърветата се сливаха с небето — примерно на десет километра от нас, се виждаха припламвания, подобни на огнени мушици, малки жълти пламъци сред зеленината, които вдигаха мръснобели стълбове, разпръсквани веднага от вятъра.

Това със сигурност бях топлинни лъчи. Защото посред бял ден, още повече от такова разстояние, не бихме могли да забележим обикновен огън.

— Бронетехниката! — паникьосах се аз.

— И идва насам! — Дейв гледаше очарован огнените стълбове, които оттук изглеждаха малки и незначителни. А всъщност температурата в средата на лъча достига четиридесет хиляди градуса и

би могла да повали околните дървета със същата лекота, с която бръснарят отрязва стрък лук.

Придвижваха се, без да срещнат съпротива, защото не съществуваше пехота, която да ги удържи с помощта на вибрационни мини и звукови оръдия. Противотанковите ракети — класическото средство за борба с бронетехниката — бяха излезли от употреба преди петдесет години, защото контраартилерийските средства действаха със скорост, равна на половината от светлинната, а това обезсмисляше използването на ракетите. Тежкото въоръжение се приближаваше към нас бавно, но уверено, като изгаряше за по-сигурно всички места, където може да се скрие пехота.

Пускането на бронетехниката правеше защитата на хълма безсмислена. Ако пехотата на Сдружението не се справи с нас преди пристигането на машините, тогава те ще ни изпепелят направо в окопите. Положението ми беше съвсем ясно. Явно го разбираха и войниците от патрула, защото дочух сред тях приглушен ропот.

— Тишина! — рязко се обади командорът от своя окоп. — Запазете спокойствие, иначе...

Нямаше време да довърши, защото в този миг започна първата сериозна атака на пехотата срещу нашите позиции.

Една игла от вражеска пушка улучи командора в гърдите, почти под врата, и той падна назад, задушавайки се от собствената си кръв.

Останалите войници не забелязаха станалото, защото атакуващите пехотинци на Сдружението бяха точно пред тях, стигнали почти до средата на склона. Скрити в окопчетата си, касидианците непрекъснато стреляха. Не знам дали заради безнадеждната позиция или поради големия им опит във воденето на бойни действия, но не забелязах никой да се е парализирал от страх или да не използва оръжието си.

Имаха абсолютно превъзходство. Към върха склонът ставаше все по-стръмен и черноризците бяха принудени да напредват по-бавно, при което ставаха удобни мишени и лесно ги убиваха, преди да стигнат догоре. Накрая не издържаха и побягнаха надолу към падината. Отново настъпи затишие.

Скочих от укритието си и се затичах към командора да видя дали е жив. Глупава постъпка — да се показвам по този начин, независимо че носех барета и униформа на журналист. Отстъпващите бяха

оставили на бойното поле мъртви приятели и братя по оръжие. Естествено, че ще искат на всяка цена да отмъстят. И наистина един от тях реагира на моето движение. На няколко крачки от окопа на командора нещо ме удари в десния крак и ме подкоси. Полетях напред и забих лице в земята.

В следващия момент се опомних в същия окоп, към който се бях засилил. Над мен се бе надвесил Дейв, до него видях и двама от взводните — сержанти, подчинени на командора.

— Налага се да отстъпим — казваше единият взводен на другия. — Да изчезваме оттук, Аки. Следващия път ще ни пометат или след двадесет минути вместо тях ще го направят танковете!

— Не! — обади се командорът. Бях останал с впечатлението, че е мъртъв. Когато се обърнах, забелязах, че някой беше успял да постави върху раната му механична превръзка и да натисне контролния бутон. Следователно превръзката би трябвало да е проникнала във вътрешността на раната, като по този начин притискаше разкъсаните кръвоносни съдове и блокираше разпространението на съсиреците. Въпреки това той умираше и аз ясно го прочетох в очите му. Взводните изобщо не му обръщаха внимание.

— Виж какво, Аки — заговори отново единият взводен. — Сега ти си командир. Да се махаме оттук.

— Не! — командорът едва имаше сили да шепти. — Заповядвам ви... да удържите... позицията... на всяка цена...

Взводният, чието име явно беше Аки, имаше доста неуверен вид. Лицето му беше бледо. Погледна към радиостанцията, въргаляща се в краката му. Колегата му забеляза накъде гледа и иглопушката му съвсем случайно стреля. Чу се звън от вътрешността на радиостанцията, светодиодът, обозначаващ готовност за действие на апарата, угасна.

— Заповядвам ви... — проговори командорът.

В този момент челюстите на ужасната болка отново се сключиха около коляното ми и почти загубих съзнание. Когато се събудих, Дейв се бе надвесил над мен и внимателно стягаше механична превръзка върху раната ми. Крачолът на панталона ми беше разкъсан над коляното.

— Всичко е наред, Тим — говореше той. — Иглата е излязла отзад, така че няма страшно.

Огледах се. Командорът все още лежеше до мен с наполовина изваден от кобура пистолет. Имаше втора рана от иглопушка, този път в главата. Беше мъртъв. Взводните също ги нямаше.

— Заминаха си, Тим — поясни Дейв и посочи подножието на хълма. — Не е лошо и ние да изчезваме. Пехотата им реши, че не представляваме интерес за тях, и продължи напред, но идват танковете им. С това коляно няма да можеш да се движиш достатъчно бързо. Опитай се да се изправиш.

Направих опит. Имах чувството, че едното ми коляно е набучено на върха на древно копие и носи върху себе си половината ми тегло. Успях да застана прав. Дейв ми помогна да изляза от окопа. Започнахме нашето безнадеждно бягство надолу по склона, за да се махнем от пътя на танковете.

Като малък си представях, че всяка гора прилича на убежището на Робин Худ. Неговият дом сред дърветата беше едновременно открит, мрачен и красив и аз му се възхищавах. Сега обаче, докато се промъквахме през гората и с всяка крачка — по-точно с всеки скок — чувствах как нажеженият пирон на болката се впила в коляното ми, същата тази гора ми изглеждаше като чудовище — мрачно, зловещо, изпълнено с ненавист и жестокост. Бяхме попаднали в клопката му, където по всяко време бронетехниката на Сдружението можеше да ни открие и да ни очисти или с топлинни лъчи, или като ни затрупа с дървета, преди да имаме и най-малката възможност да им обясним кои сме.

Таях надеждата, че ще се измъкнем на открито, преди да се нахвърлят отгоре ни. Танковете стреляха само в гората, където би могла да се скрие противниковата пехота. В откритите местности тревата стигаше едва до коленете и нямаше начин да не забележат баретата и плаща ми.

За беда бяхме попаднали в местност, където гората заемаше много по-големи пространства от поляните. Като напук всички посоки сред дърветата си приличаха и ние изобщо не бяхме сигурни, че не се въртим в кръг. Затова след като се консултирах с ръчния си компас, реших да тръгнем назад. Това означаваше, че ще трябва да минем през същите гористи масиви като на идване, когато попаднахме на хълма, който касидианците защитаваха така упорито и същевременно безнадеждно.

Заради раненото ми коляно се движехме толкова бавно, че и пъплещата бронетехника спокойно можеше да ни настигне. Освен всичко друго не се бях оправил от взрива на звуковия снаряд. Непрекъснатите пристъпи на влудяваща болка в коляното ме доведоха до нервен срив. Оказа се, че не съм чак толкова издръжлив, когато става дума за болка.

Според мен не съм страхливец, макар че едва ли ще бъде честно да ме считат за храбрец. Просто така съм устроен, че след определено ниво реакцията ми към болката преминаваше в ярост. И колкото по-силно ме боли, толкова повече се ядосвам. Сигурно в ирландската ми кръв все още има някаква част от кръвта на моите прадеди-берсерки^[1], ако си падате по романтични изрази. Както и да е. Докато се промъквахме сред тези огромни златисто-сребърни дървета, направо се взривих отвътре.

В гнева си не изпитвах никакъв страх от бронетехниката на Сдружението. Не знам защо, но бях убеден, че ще забележат червено-белите ми отличителни знаци, преди да открият огън. Освен това бях уверен, че дори да не ги забележат, нито топлинните лъчи, нито падащите дървета ще ми причинят вреда. Накратко — бях абсолютно сигурен в собствената си безопасност и единственото, което ме безпокоеше, бе Дейв — ако нещо му се случи, Ейлин няма да го преживее.

Карах му се, проклинах го, заклевах го да ме остави, да върви сам и да си спасява кожата. Опитвах се да му докажа, че не съм застрашен.

Единственият отговор, който получавах, беше, че аз не съм го изоставил, когато попаднахме в зоната на звуковата бомба. И че няма в никакъв случай да ме зареже. Аз съм брат на Ейлин и негово задължение било да се грижи за мен. Да-а, всичко беше точно така, както сестра ми пишеше в писмото си — Дейв беше верен другар. Беше дяволски верен, излишно верен глупак — така му казах и го ругаех доста неприлично. Опитвах се да го разкарам от себе си. Но подскачайки — по-точно влачейки се — на един крак, нямах възможност да си послужа със сила. Отпуснах се безсилен на земята и отказах да ходя повече. Той безмълвно ме натовари на гръб и се опита да ме влачи.

Това се оказа още по-лошо. Обещах му да вървя сам, ако ме пусне. Самият той едва се мъкнеше от умора, когато ме свали. Почти бях изгубил разсъдъка си от болка и яд и бях готов да направя всичко, за да го спася от самия него. Започнах с всички сили да викам за помощ, без да се вслушвам в молбите му да мълча.

Имаше ефект. Не повече от пет минути след като успя да ме накара да млъкна, ние се оказахме под прицела на иглопушките на млади разузнавачи от Сдружението, привлечени от виковете ми.

[1] Берсерк (англ. berserk) — скандинавски воин, сражаващ се с дива ярост (мит.). Бел.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Очаквах, че ще се появят по-бързо, защото бродеха около нас още откакто напуснахме хълма, изоставяйки мъртвия командор. Тези двамата вероятно бяха от същата група, която откри касидианския патрул в самото начало. Но след като са докладвали, те са продължили разузнаването.

Тяхната задача се състоеше да откриват вражески постове, след това трябваше само да извикат подкрепление, което да ги ликвидира. Сигурно носеха звукови пеленгатори — задължителна част от снаряжението им. Ако тези уреди са засекли двама души, които спорят, едва ли биха им обърнали внимание. Двама души са прекалено дребна плячка за тях, за да предизвикат интереса им.

Но ако единият от двамата започне да вика за помощ... Това е доста необичайно, ето защо са решили да проверят какво става. Един Божи воин не е толкова слаб, че да вика за помощ, независимо дали наистина има нужда. Не може да бъде и вражески войник — не и тук, където не се водят бойни действия. Тогава кой друг, освен Божи воини или въоръжени врагове, би могъл да се намира в този район?

Вече знаеха кой — някакъв журналист и неговият помощник. Побързах да им съобщя, че и двамата сме цивилни. Въпреки това иглопушките им продължаваха да бъдат насочени към нас.

— Събудете се! — извиках им аз. — Не виждате ли, че имам нужда от спешна медицинска помощ? Настоявам незабавно да ме заведете в някой ваш лазарет!

Гледаха ме с поразително невинните си очи, сияещи на гладките им голобради лица. Този, който стоеше отдясно, имаше на пагона си една-единствена нашивка на ефрейтор, вторият беше обикновен редник. И двамата не бяха навършили и двадесет години.

— Нямаме заповед да се връщаме — каза ефрейторът. Като старши говореше от името на двамата. — Мога само да ви заведа до сборния пункт за пленени, където ще се погрижат за вас. — Направи крачка назад, като не ни изпускаше от мушката, и се обърна към

другаря си, преминавайки на молитвен език: — Помогни да придържате този човек, Гретен. Хвани го от другата страна. Аз ще вървя зад вас и ще нося пушките.

Редникът му подаде иглопушката си. Сега, подхванат от едната страна от Дейв, а от другата от войника, можех да се движа по-добре, макар че продължавах да бъда ядосан. Най-сетне стигнахме до една поляна. Само че това не беше истинска поляна, огряна от слънцето, а място, където едно дърво беше паднало, откривайки по този начин малко пространство между останалите гиганти. Тук се намираха около двадесет унили касидианци, обезоръжени и охранявани от четирима млади войници на Сдружението, които досущ приличаха на нашите придружители.

Дейв и младият войник внимателно ме пуснаха и ме настаняха да се облегна на едно паднало дърво. След това накараха зет ми да отиде при униформените касидианци, които се бяха скупчили около полуизгнил пън. Четирима пазачи не сваляха погледи от тях. Развиках се, че искам Дейв да остане при мен, защото не е военно лице, което личи от бялата превръзка на ръкава му и от липсата на отличителни знаци. Само че черноризците не ми обърнаха внимание.

— Кой е старши? — обърна се ефрейторът към четиримата пазачи.

— Аз — отговори единият от тях, — обаче съм с по-ниско звание от твоето.

Наистина беше обикновен редник, но определено не толкова млад и си личеше, че е опитен и изпълнителен войник.

— Този човек е журналист — каза ефрейторът и ме посочи. — Твърди, че приятелят му се намира под негова защита. Самият той има нужда от медицинска помощ. Ясно е, че никой от вас не може да го придружи до най-близкия лазарет, но ти би могъл да доложиш на командването по радиостанцията.

— Нямаме радиостанция — отвърна по-възрастният войник. — Свързочният център е на двеста метра оттук.

— Аз и Гретен ще останем тук, за да помагаме на твоите хора, докато един от тях отиде до свързочния център.

— В заповедта не е казано да правим подобно нещо — възрастният войник изглеждаше доста упорит. — Дори и в такива ситуации никой от нас няма право да напуска поста си.

— Това е извънредна ситуация!

— Нямаме разпореждания.

— Обаче...

— Казах ти, че нямаме разпореждания за такива ситуации! — развика се старшият. — Не можем нищо да направим, докато не дойде офицер или сержант!

— А той скоро ли ще дойде? — ефрейторът беше поразен от тона на по-възрастния човек. Погледна ме обезпокоен. Помислих си, че вече е започнал да съжалява защо е споменал за нуждата ми от медицинска помощ. Само че го бях подценил. Леко пребледнял, но съвършено спокоен, той отново заговори със старшия войник.

— Не знам — отвърна оня.

— В такъв случай аз ще отида до свързочния център. Ти чакай тук, Гретен.

Метна иглопушката си на рамо и се отдалечи. Никога повече не го видяхме.

В същото време яростта и адреналинът в кръвта ми, които ми помагаха да превъзмогвам болката, пронизваща плътта, нервите и костите на коляното, започнаха да намаляват. Вече не чувствах пулсиращата, ужасна болка при всеки опит да си помръдна крака, но една постоянно нарастваща, тъпа болка започна да пълзи нагоре към бедрото — или поне така ми се струваше — и от това ми се виеше свят. Чудех се дали ще издържа, когато се сетих, че това, което ми трябва, е закачено на собствения ми колан.

Там, както на коланите на всички войници, висеше пакет за първа помощ. Въпреки болката едва не се засмях, докато посягах към него. Отворих го и извадих две от осемте таблетки, които напипах. Започваше да се смрачава и дърветата, под които се намирахме, хвърляха плътна сянка, затова не можех да видя червения им цвят, но разпознах формата им — специално произведени за подобни ситуации.

Сдъвках ги и ги глътнах без вода. Стори ми се, че чувам някъде отдалеч Дейв да вика. Но бързият болкоуспокояващ ефект на таблетките вече беше започнал да действа — болката изчезна и аз се почувствах отново цял, чист и почти нов. Не ме интересуваше нищо друго освен собственото ми удобство и телесно спокойствие.

Още веднъж чух вика на Дейв. Този път схванах какво крещи, но думите му не можеха да ме разтревожат. Обясняваше, че ми давал два

пъти болкоуспокояващи таблетки от неговия пакет за първа помощ и че сега съм поел свръхдоза. Настояваше някой да ми помогне. Постепенно поляната изгуби очертанията си, след това чух звук, който наподобяваше гръм, а след него зазвуча очарователна симфония — милиони дъждовни капки се сипеха по милионите листа над главата ми.

С тези звуци се потопих в сладостта на небитието.

След като се събудих, известно време не обръщах внимание на събитията около мен, защото не можех да се съвзема от свръхдозата лекарство. Коляното вече не ме болеше, ако не го движех, но беше отекло и подпухнало. Най-малкото движение предизвикваше толкова остра болка, сякаш ме удряха с чук.

Главата ми се попросия и се почувствах по-добре. Започнах да разбирам какво става около мен. Бях мокър до кости, защото дъждът, дълго задържан от листата, все пак се бе добрал до нас. Недалеч от мен видях една прогизнала група — пленниците и техните пазачи. Сред тях забелязах и непознат човек с черна униформа. Носеше нашивки на сержант. Беше на средна възраст, лицето му изглеждаше изпито и покрито с лунички. Каза нещо на войника, когото наричаха Гретен, и го дръпна настрана, малко по-близо до мен. Явно искаше да говори с него.

В малката пролука сред короните, оставена от падналото дърво, видях небето да се изчиства след бурята. Макар и безоблачно, сега то беше осветено от кървавочервените лъчи на залязващото слънце. С моето притъпено от лекарството зрение ми се струваше, че червените лъчи се спускат до земята, оцветяват сивите униформи на пленниците и карат черните униформи на войниците от Сдружението да блестят.

Червени и черни, черни и червени, те приличаха на фигури, гледани през непрозрачно стъкло, под огромните, потискащи очертания на призрачно-мъгливите гиганти, каквито ми се струваха дърветата. Седях, треперех от студ в подгизналите си, тежки дрехи и слушах спора на редника и сержанта. Говорех тихо и пленниците не ги чуваха, но аз долавях думите им съвсем отчетливо и постепенно започнах да разбирам смисъла им.

— Ти си едно хлапе! — сержантът говореше развълнувано, леко повдигнал глава. Залязващото слънце протегна лъчите си, освети лицето му в червено и за пръв път успях да го разгледам внимателно — изтощени черти, като че ли изсечени от камък, със същия абсолютно груб фанатизъм, който бях забелязал и у сержанта в щаба на Сдружението, когато се опитвах да получа подпис върху пропуска на Дейв. — Ти си едно хлапе! — повтори той. — Прекалено си млад! Какво знаеш ти за борбата за оцеляване, която водим поколение след поколение на нашите жестоки, каменни светове? Какво знаеш за целите на тези, които са ни изпратили да се бием, за да могат сънародниците ни да живеят, докато останалите хора биха се радвали да видят мъртви както нас, така и вярата ни?

— Знам това-онова — опита се да се защити редникът, макар че в гласа му ясно личеше колко е млад. — Знам, че носим отговорност да се бием за Истинската вяра и сме допринесли за изменението на Кодекса на наемниците...

— Затвори си устата, сукалче! — злобно прошепна сержантът. — Какво значение имат другите кодекси пред Кодекса на Всемогъщия? Какво значение имат другите клетви, щом ние сме се клели в Бога на битките? Нали Старейшината на нашия Съвет, чието име е Брайт, ни каза, че днешният ден е особено важен за бъдещето на народа ни и че за победата в тази битка трябва да отдадем всичките си сили. Само тогава ще победим! Няма друг начин!

— Както вече ти казах...

— Нищо не можеш да ми кажеш! Имам по-високо звание! Аз ти казвам! Има заповед да се регрупираме за нова атака. Ти и онези четиримата трябва незабавно да се явите в свързочния център. Няма значение, че не се числиш към тяхното подразделение. Има заповед и ти ще се подчиниш!

— В такъв случай ще се наложи да вземем пленниците с нас в ...

— Трябва да изпълниш заповедта! — Сержантът обърна иглопушката си така, че дулото ѝ сочеше към редника, и с пръст премести контролния механизъм на автоматична стрелба. Видях как Гретен за миг затвори очи, преглътна и заговори отново. Гласът му беше учудващо спокоен.

— Прекарах целия си живот в сянката на Господа и щом има истина и вяра... — започна той, при което пушката се вдигна до

нивото на гърдите му. Тогава се развиках:

— Ей, ти, сержант!

Той рязко се обърна като вълчица, която е чула сухо клонче да изпуква под крака на ловец, и видях срещу лицето си насочена иглопушка, настроена на автоматична стрелба. Приблужи се, но продължаваше да ме държи на мушка. Острият му като бръснач поглед се втрени в мен над дулото.

— Така значи, най-послед се съвзе? — попита той с усмивка.

Лицето му изразяваше неприкрито презрение към всеки, който се е оказал толкова слаб, че е имал нужда от таблетки, за да облекчи болката си.

— Достатъчно, за да ти кажа някои работи — гърлото ми беше пресъхнало, кракът пак започна да ме боли. Това се оказа хубаво лекарство — злобата ми се пробуди и новата болка само я засилваше.

— Чуй ме сега. Аз съм журналист. Ти си тук отдавна и знаеш, че никой не може да носи нито баретата, нито плаща, ако няма това право. За да си сигурен — бръкнах в джоба на ризата си, — ето документите. Прочети ги.

Той ги пое мълчаливо.

— Убеди ли се? — попитах аз веднага след като прочете и последния лист. — Аз съм журналист, а ти си сержант. И за нищо не те моля — аз ти заповядвам! Трябва моментално да извикаш транспорт и да ме заведеш в лазарета. Освен това искам моят помощник — посочих Дейв — веднага да дойде при мен! Не след десет минути, нито след две, а веднага! Онези войници, които пазят пленниците, нямат право да напускат тази поляна, но ти имаш. И искам да се възползваш от него!

Той премести погледа си от документите към мен. Лицето му придоби странното тъжно изражение на абсолютна убеденост като човек, когото водят към бесилото, но той се изкубва от конвоя и побягва към въжето, сякаш се стреми точно към това.

— Журналист... — въздъхна той. — Да, ти си представител на племето анархистко, което с лъжи и интриги разпространява ненавист към нашия народ и нашата вяра по всички планети. Много добре те познавам, журналисте... — фиксира върху мен черните си очи и продължи: — За мен твоите документи са един боклук. Но ще ти направя удоволствие и ще ти покажа колко малко означавате за мен и

ти, и мръсните ти репортажи. Ще ти дам възможност да напишеш статия и ти наистина ще я напишеш и ще видиш колко малко значение има тя — като окапали листа под ботушите на маршируващите Божии воители.

— Заведи ме в лазарета — казах аз.

— Ще почакаш. Освен това — той размахна документите пред лицето ми — тук виждам само твоя пропуск. Не забелязах пропуск, подписан от някой наш командир, който да разрешава на този, когото наричаш свой помощник, да се придвижва свободно в нашата територия. По тази причина той ще остане при другите пленници и ще посрещне това, което Господ им е отредил.

Тикна документите в ръцете ми, обърна се и закрачи към пленниците. Развиках се след него да се върне, но не ми обърна никакво внимание.

Гретен го подгони, настигна го, хвана го за ръката и му прошепна нещо в ухото, като сочеше пленниците. Сержантът го отблъсна толкова силно, че Гретен падна.

— Те Избраници ли са? — извика фанатикът. — Те Божии Избраници ли са, а?

Личеше, че е много ядосан. Когато се обърна, иглопушката му освен към Гретен беше насочена и към останалите войници.

— Строй се! — заповяда им той.

Някои бавно, други по-бързо изпълниха заповедта и се строиха с лице към него.

— Всички отивате в свързочния център, и то веднага! Надяс-но! Хоодом... марш!

Войниците се подчиниха и тръгнаха. Скоро се изгубиха сред сенките на дърветата.

Няколко секунди сержантът гледаше подире им, след което отново обърна вниманието и иглопушката си към касидианците, които го гледаха ужасени. За миг зърнах пребледнялото лице на Дейв.

— Пазачите ви вече ги няма — бавно и някак тъжно изрече сержантът. — Започва атака, при която вашите войски ще бъдат унищожени. В тази битка е нужен всеки един Божии воин, защото така искат нашите Старейшини. Аз също трябва да тръгвам, но не мога да оставя врагове като вас в тила ни без охрана. Затова ще ви пратя на

едно място, откъдето не бихте могли да навредите на Божиите Избраници.

В този момент — точно в този момент — разбрах какво има предвид. Отворих уста да извикам, ала не можех да произнеса нито звук. Опитах се да стана, но подпухналият ми крак не ми позволи. Така си и останах — с отворена уста и леко приповдигнат.

Започна да стреля по беззащитните хора пред него. Те паднаха, с тях и Дейв. Всички бяха мъртви.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не съм много сигурен в спомените си за последвалите събития. Помня само, че след като падналите тела престанаха да мърдат, сержантът се обърна и се приближи към мен, хванал иглопушката си с една ръка.

Вървеше бързо, но на мен ми се струваше, че се приближава много бавно. Бавно и неумолимо. Сякаш го гледах да крачи по огромна сцена, която ставаше все по-голяма, докато напредваше с черната си пушка в ръка. Небето над главата му беше кървавочервено. Най-сетне застана над мен.

Опитах се да се дръпна, но не успях — зад мен беше огромен ствол, а и кракът ми, сам приличащ на дърво, ме бе приковал. Само че той не насочи пушката към мен.

— Там — каза сержантът и ме погледна право в очите. Гласът му беше леден като на гробар, но погледът му гореше със странен блясък. — Ето ти една тема за статия, журналисте. Ще те оставя да живееш, за да разкажеш за това. Може би ще ти позволят да дойдеш и да гледаш, когато ме разстрелват пред очите на другарите ми, освен ако Господ не пожелае да ме прибере по време на започващото настъпление. Защото аз бях Пръстът Божи и вписах желанието Му в телата на тези хора. Никога не ще успееш да повлияеш на това. И ще се наложи да осъзнаеш колко нищожни са твоите репортажи пред образа на този, когото наричат Бог на битките.

Направи крачка назад, без да се обръща. Сякаш за него бях някакъв езически олтар, от който се отдалечава с иронично уважение.

— Сбогом, журналисте — каза той и устните му изобразиха жестока насмешка. — Не се страхувай — непременно ще те открият и ще спасят скъпоценния ти живот.

Обърна се и си тръгна. Гледах го как се отдалечава — черна фигура на фона на дълбоките сенки.

Останах сам. Само случайни капки, процедили се през гъстите листа, ми правеха компания от време на време. Сам под смрачаващото

се кърваво небе. Самотен заедно с мъртвите.

Нямам представа как успях, но след известно време запълзах, влачейки безполезния си крак по мократа земя. Добрах се до неподвижната група мъртви тела. Едва открих тялото на Дейв в оскъдната светлина. Иглите бяха забити в долната част на гърдите му и на това място униформата му бе подгизнала от кръв. Миглите му потрепераха, когато пъгнах ръка под рамото му и го повдигнах така, че главата му да легне върху здравия ми крак. Лицето му беше бледо и спокойно като на спящо дете.

— Ейлин? — едва чуто прошепна той, но все пак достатъчно ясно, за да го разбера. Очите му си оставаха затворени.

Отворих уста да му отговоря, ала в първия момент не успях. Когато най-после накарах гласните си струни да заработят, казах:

— След малко ще дойде.

Този отговор като че ли го успокои. Лежеше неподвижно и едва дишаше. Лицето бе му толкова спокойно, сякаш не изпитваше никаква болка. Чувах непрекъснатия шум от падащи капки. Отначало ги помислих за дъждовни капки, които се процеждат от листата над нас. Но когато отпуснах ръката си, усетих, че дланта ми е мокра. Капеше неговата кръв — от напоената му униформа върху горската почва, чието мъхоподобно покритие беше разкъсано от гърчовете на умиращите хора и беше останала гола земя.

Опитах се да намеря някой от пакетите за първа помощ сред разхвърляните наоколо мъртви тела, като се стараех да не притеснявам Дейв, облегнат на коляното ми. Успях да открия три пакета и направих опит да спра кръвотечението с тяхна помощ, но нямах успех в това начинание. Кръвта му изтичаше от десетина различни места. Докато се мъчех да го превържа, той се размърда.

— Ейлин?

— След малко ще дойде — пак го излъгах аз.

Вече се бях предал и просто си седях, придържайки главата му. Той отново попита:

— Ейлин?

— След малко ще дойде.

Когато луната изгря достатъчно високо, за да изпрати сребристата си светлина през тесните пролуки между листата и аз можех отново да видя лицето му, той вече беше мъртъв.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Намериха ме при изгрев слънце, но не войници на Сдружението, а касидианци. Кейси Грим беше отстъпил на южния фланг на фронта, преди да се реализира замисълът на Брайт да атакува и помете вражеската отбрана от улиците на Кестълмейн. Кейси беше отгатнал този ход и предвидливо бе оттеглил основните си сили от южния фланг, като изпрати танковете и пехотата си на север, където се намирахме аз и Дейв.

В резултат на тези маневри линията на фронта се бе завъртяла около центъра си, който се намираше горе-долу там, където видях дорсаеца за пръв път. На следващата сутрин касидианците се разгънаха и проведоха настъпление, като по този начин се оказаха в тила на същите тези сили на Сдружението, които мислеха, че голяма част от противниците им е обградена и унищожена в града.

Кестълмейн, предназначен да стане камъкът, върху който да бъдат размазани касидианските сили, се превърна в лобно място за фанатиците от Сдружението. Воините с черни униформи се сражаваха с обичайната си злоба и безгрижие за живота си, обаче бяха попаднали на заградителния огън от звуковите оръдия на Кейси и свежите подкрепления, прииждащи постоянно в тила им. В края на краищата щабът на войските на Сдружението предпочете да не губи повече боеспособни подразделения и се предаде. И така гражданската война между Северния и Южния Раздел на Нова Земя приключи с победа на касидианските сили.

Само че мен това изобщо не ме интересуваше. Опиянен от болкоуспокояващите лекарства, едва си спомнях как ме заведоха в болницата на Блаувеин. Състоянието на раната ми се бе влошило поради липсата на първа помощ. Не знам подробности, но независимо от усилията на лекарите коляното ми не се движеше нормално. Обясниха ми, че единственият изход е да легна под ножа и да ми сложат ново, изкуствено коляно. Но не ме съветваха да го правя.

Истинската плът и кръв все още са за предпочитане пред всичко, направено от човешката ръка.

Повече ме вълнуваше друго — бяха пленили сержанта, който устрои клането пред очите ми. И както сам предсказа, беше разстрелян от наказателния взвод в съответствие с Кодекса на наемника, който третира отношението към военнопленниците.

Разбира се, неговата екзекуция не промени с нищо историята. Това, което той написа върху Дейв и останалите касидианци с иглопушката си, не би могло да бъде забравено нито от мен, нито от другите хора. Оттогава нещо в мен се пречупи.

Приличах на строшена част от часовник, която не му пречи да работи, но безцелно се мотае в корпуса му и всеки може да я чуе да дрънка, ако го разклати. Бях сломен отвътре. Дори добрите отзиви за работата ми от Агенцията за междузвездни новини и приемането ми за пълноправен член на гилдията не можеха да излекуват наранената ми душа. Но благодарение на богатството и могъществото на гилдията сега, като неин пълноправен член, имах достъп до неща, които можеха да си позволят само няколко частни организации. Изпратиха ме при магьосниците по духовно лечение на Кълтис — по-голямата от двете планети на Екзотика.

На Кълтис ми обещаха бързо излекуване, ако успеят да изнамерят начин да се лекувам сам. И то не защото нямаха власт (макар че не съм сигурен дали разбираха колко са ограничени, особено що се отнася до възможностите им за въздействие точно върху мен), а защото философията им забраняваше да използват сила за оказване на натиск върху психиката на човека, така както не им разрешаваше да влияят върху желанията на индивида. Можеха само да се опитат да ме накарат да тръгна по пътя, който според тях е правилен.

Инструментът за въздействие, който бяха избрали, наистина беше мощен — Лайза Кант.

— Ама ти не си психиатър! — поразен извиках аз, когато за пръв път се появи при мен на Кълтис. Лежах отпуснат в басейна и се наслаждавах на слънчевите лъчи, когато тя неочаквано изникна над мен. На въпроса ми отговори, че Падма я е препоръчал като единствения човек, способен да възстанови емоционалното ми равновесие.

— А и откъде можеш да знаеш каква съм аз? — рязко попита тя, но не с онзи хладен тон на екзотианка, с който говореше обикновено. — Минаха повече от пет години, откакто те срещнах за пръв път в Последната Енциклопедия, а през това време натрупах достатъчно опит!

Лежах, мигах на парцали и я гледах. Бавно, едва-едва нещо в мен се пробуди за нов живот и започна да тиктака и да се движи. Изправих се. Аз, който умеех така да подбирам думите си, че да карам хората да играят по свирката ми, зададох най-тъпия въпрос в живота си:

— Значи наистина си психиатър?

— И да, и не — тихо отвърна тя и неочаквано се усмихна. — Пък и ти нямаш нужда от психиатър.

В момента, в който тя произнесе тези думи, сякаш се събудих и разбрах, че точно така мисля и аз, но объркан и страдащ, бях позволил на гилдията да наложи вижданията си и да ме изпрати тук. В съзнанието ми се раздвижиха и най-крехките механизми и отново можех да разбирам действителността.

Щом знаеше и това, какво не знаеше?

В мисловната ми цитадела, която бях градил през последните пет години, зазвучаха тревожни сигнали, бранителите ѝ заеха местата си.

— Може и да си права. — Внезапно застанах нащрек, но продължих с усмивка: — Защо не седнем да поговорим?

— Защо не?

Седнахме и заговорихме. Отначало плямпахме глупости, а аз внимателно я разглеждах. Докато разговаряхме, чувствах някакво странно ехо — не мога да го опиша по друг начин. Всичко, което казваше, всеки жест и движение сякаш бяха пълни с особен смисъл за мен — смисъл, който не можех точно да разбера.

След известно време внимателно я попитах:

— Защо Падма е решил, че ще успееш? Имам предвид твоето идване дотук да ме видиш.

— Не просто да те видя, а да поработя с теб — поправи ме тя.

Не бе облечена в обичайните си екзотиански дрехи, а носеше обикновена рокля за разходки. Беше гримирана повече от всякога. Внезапно ми хвърли бърз поглед — предизвикателен и остър като копие.

— Защото мисли, че аз съм едната от двете врати, чрез които все още може да се стигне до теб, Тим.

Погледът и думите ѝ ме разтърсиха. Ако не беше странното ехо, която витаеше около нея, щях да направя грешното предположение, че по този начин ме приканва. Само че тук се криеше нещо доста по-важно.

Бих могъл веднага да я попитам какво точно има предвид. Но бях предпазлив, защото се бях събудил от летаргията. Смених темата на разговора — мисля, че я поканих да поплуваме заедно или нещо от този род — и се върнах към нея чак след няколко дни.

Дотогава се бях съвзел напълно и внимателно се ослушвах откъде се носи ехото. Стараех се да разбера какво се опитват да направят с мен чрез методите, прилагани тук. Явно обработваха подсъзнанието ми — и то доста изкусно, — като не ме караха да вървя в тази или онази посока, а ми предлагаха отново да поема управлението над себе си. Всичко — къщата, в която живеях, атмосферните условия, стените, мебелите, формите им бяха подбрани така, че да въздействат на подсъзнанието ми и да ме карат да живея, при това да живея активно, пълнокръвно, с радост. Къщата не беше просто приятна — тя излъчваше радост и ме стимулираше.

А Лайза бе неразделна част от нея.

Забелязах, че докато постепенно излизах от депресията, се променяха не само формите и цветовете на мебелите, а и темите за разговор, които избираше, гласът ѝ, смехът ѝ. Всичко беше с цел максимално да се поощряват моите променящи се и развиващи се чувства. Не мисля, че на Лайза ѝ беше ясно как всъщност всичко това оказва необходимия ефект. За да го разбере, тя трябваше да е родена на Екзотика. Но схващаше — съзнателно или подсъзнателно — собствената си роля и я играеше.

Това обаче не ме интересуваше. Докато се лекувах, започнах безвъзвратно да се влюбвам в нея.

Никога не ми е било трудно да си намеря жена от момента, в който се измъкнах от дома на Матиас и започнах да усещам силата и могъществото на своя ум и своето тяло. Момичетата бяха хубави и доста често изпитвах към тях и по-силни чувства. Но преди Лайза всички — и красивите, и грозните — бяха без всякакво значение за мен. Сякаш ловях славеи, които носех в дома си само за да открия на

следващата сутрин, че са се превърнали в обикновени врабчета и прекрасната им песен вече е само едно тривиално чикчирикание.

По-късно разбрах, че съм се заблуждавал — били са славеи само в съзнанието ми. Някои черти на лицата им — или може би не само това — ме караха да ги оприличавам на излитащи ракети. Въображението ми работеше на пълни обороти и успявах със силата на думите си да ги заведа там, където имаше много светлина, въздух, зелена трева и буйни планински потоци. Строях им светли словесни замъци, пълни с обещания и красота.

Моят замък винаги им харесваше и те с удоволствие се пренасяха там на крилете на въображението ми, а на мен ми се струваше, че летим заедно. На другия ден осъзнавах факта, че светлината е угаснала, а песента е станала фалшива. Защото те не вярвах наистина в моя замък. Беше хубаво да се мечтае, без да се опитваме да превръщаме мечтата в най-обикновени камъни, дървета, стъкла и керемиди. Когато работата стигаше до реалните неща, моят замък се възприемаше като брътвеж на умопобъркан. Бях длъжен да забравя за него в името на някакъв нормален дом. Може би нещо като пенобетонното жилище на чичо ми — с практични видеоекрани вместо прозорци, с икономични, плоски покриви вместо високи кули, с остъклени балкони вместо открити тераси.

Затова се разделяхме.

Но Лайза, за разлика от останалите, не ме заряза и в крайна сметка се влюбих в нея. Сама, по собствена воля, тя продължаваше да лети на крилете на мечтите ми. Тогава за пръв път разбрах защо е различна от другите и никога няма да стане като тях.

Защото самата тя е строила свои въздушни кули още преди да се запознаем. Не ѝ трябваше моята помощ, за да стигне до вълшебната страна — тя е била там много пъти, носена от силните си криле. Сякаш бяхме създадени един за друг. Нищо, че замъците ни се различаваха.

Точно тази разлика ме спря, когато дойде време да изляза от екзотичанската си хралупа. Искях да ѝ разкрия любовта си, но тя каза:

— Не, Тим. Още не.

Това „още не“ би могло да означава „не в тази минута“ или „не днес“. Но като видях как се промени изражението на лицето ѝ и как се старееше да избегне погледа ми, внезапно разбрах. Между нас стоеше нещо. Умът ми веднага ми подсказа името му:

— Енциклопедията! Все още искаш да се върна и да работя по Проекта — внимателно я погледнах и допълних: — Добре. Помоли ме още веднъж.

— Не — тихо каза тя и поклати глава. — Още преди да те намеря на онова празненство в чест на Донал Грим, Падма ми каза, че никога няма да дойдеш само защото аз те моля. Тогава не му повярвах. Сега разбрах, че е бил прав — обърна се и ме погледна право в очите. — Дори ако сега те помоля и ти дам пет секунди за размисъл, пак ще кажеш не.

Бяхме седнали на ръба на басейна и се къпехме в слънчевите лъчи. Гледаше ме някак тъжно. Зад нея имаше храст с огромни жълти рози, чийто отблясък озаряваше лицето ѝ.

— Не е ли така, Тим?

Отворих уста да ѝ отговоря, но я затворих, без да кажа нищо. Защото като каменна десница на небесно божество върху мен се стовари всичко, което бяха изсекли в душата ми чичо Матиас и онзи сержант от Сдружението, който уби Дейв.

Вратата между мен и Лайза се затвори и този звук отекна в дълбините на душата ми.

— Така е — стараех се гласът ми да звучи безстрастно. — Права си. Щях да ти откажа.

Погледнах към нея. Струваше ми се, че седи сред остатъците от общата ни мечта. Сетих се за нещо.

— Когато дойде за пръв път тук — започнах аз бавно, но безпощадно, защото тя отново се бе превърнала почти във враг, — спомена нещо за Падма и за това, че ти си едната от двете врати, чрез които може да се стигне до мен. Тогава не те попитах, но коя е втората?

— И сега нямаш търпение да разбереш, нали? Добре тогава, ще те попитам нещо.

Замълча, взе едно паднало листо от розовия храст, хвърли го в неподвижната вода на басейна и то заплува като мъничка, крехка лодка.

— Обади ли се на сестра си, Тим?

Думите ѝ ме удариха право в сърцето. Ейлин и Дейв... Смъртта на Дейв, след като бях обещал на сестра си да го опазя жив... Всичко това ме извади от равновесие. Открих, че без да съзнавам, съм скочил на крака и по челото ми е избила хладна пот.

Мислех да се оправдая, че не съм имал начин да се обадя. Но гласът ми отказа да се подчинява. Гърлото ми беше свито и аз мълчах, застанал сам срещу лицето на собствената си страхлива душа.

— Те са й съобщили — развиках се аз на Лайза, която продължаваше да седи и да ме гледа отдолу нагоре. — Касидианското командване е било длъжно да й съобщи. Впрочем какво значение има... Да не би да мислиш, че тя не знае какво се случи с Дейв?

Лайза не отговори. Просто седеше и ме гледаше. Разбрах, че нищо повече няма да ми каже. Точно както не биха казали и екзотианците, които са я обучавали почти от ембрионална възраст.

Нямаше нужда от думи. В мен отново се пробуди Дяволът. Стоеше и се хилеше от другата страна на река, пълна с нажежени въглени. Приканваше ме да отида при него и да си премерим силите. Нито човек, нито дявол ми е отправял предизвикателство, което да не приема.

Обърнах гръб на Лайза и се отдалечих.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Като пълноправен член на гилдията вече не се налагаше да давам отчет защо предприемам това или онова пътуване, за да ми отпуснат пари. При търговията между планетите вместо валута се използваха знанията и уменията на хората, които се разменяха като вещи. По същия начин можеше да се използва и информацията, която опитните сътрудници на Агенцията събираха и разпространяваха и която беше не по-малко необходима на отделните планети. Така че гилдията не беше бедна. Около двеста нейни пълноправни членове имаха достатъчно средства на всеки от четиринадесетте свята, на които биха могли да завидят доста президенти на планети.

В моя случай най-любопитното беше, че парите като такива престанаха да имат значение за мен. Тази част от разума ми, която преди беше ангажирана с всичко, свързано с печеленето на средства за съществуване, сега беше празна. Но много скоро, по време на полета от Кълтис към Касида, там се настаниха спомените за Ейлин.

Никога не съм предполагал, че е заемала толкова важно място в живота ми още докато родителите ни бяха живи, а и след трагичната им гибел. Но сега, докато корабът правеше времеви скокове между звездите, тези мигове и сцени преминаваха пред мисления ми взор, а аз седях отпуснат и самотен в първокласната си каюта. Нямах настроение да отида в салона и да си потърся компания.

Спомените не бяха кой знае какви — мислех за подаръците за рождениците ми дни и по други поводи, за подкрепата, която ми оказваше, когато трябваше да превъзмогвам непоносимия натиск на Матиас. Сега можех да преценя, че това не са били най-щастливите мигове в живота й — напротив, били са моменти на самота и печал, но тогава не съм го разбирал, потопен в собственото си нещастие. Внезапно си спомних, че тя често не обръщаше внимание на проблемите си, за да ми помогне, ала не се сещах за нито един случай, когато аз съм пренебрегвал своите, за да помогна на нея.

И докато потъвах все по-дълбоко в спомените си, вътрешностите ми се заплитаха в хладния възел на вината и нещастieto. Опитвах се между една серия времеви скокове да удавя това чувство в алкохол, обаче открих, че не усещам нито вкуса, нито въздействието му.

В такова настроение пристигнах на Касида.

По-малка и по-бедна от съседния Нютон, с който споделяше планетна система от дванадесет небесни тела, Касида нямаше академична връзка с него и затова притокът на учени и математици към нея бе доста незначителен. Те бяха направили от по-рано колонизирания Нютон богат свят. Кацнах на космодрума близо до столицата Моуро, след това се добрах до Албан — университетското градче, спонсорирано от Нютон. Там Дейв изучаваше механиката на времевите скокове и работеха заедно с Ейлин.

Всъщност Албан представляваше човешки мравуняк, а не град. Беше разположен на най-различни нива. И то не поради липса на достатъчно територия, а защото основната му част бе изградена с предоставен от Нютон кредит. За да гълтат по-малко средства, всички сгради бяха компактно построени върху възможно най-малка площ.

Още с пристигането си взех една карта и я настроих на адреса на Ейлин. Тя ми го беше написала в единственото писмо, което получих от нея сутринта, преди Дейв да загине. Ако следвах указанията, трябваше да мина през дълга серия хоризонтални и вертикални галерии и тунели и накрая да стигна до жилищен комплекс на нивото на земята. Не беше най-удобният, но за сметка на това пък бе най-краткият път.

Когато тръгнах по необходимия ми коридор, за пръв път ме връхлетяха истинските емоции, които не ми даваха да мисля за Ейлин, преди Лайза да ми обърне внимание върху тях. Сцената на горската полянка изникна в съзнанието ми толкова ясно, сякаш беше цветен кошмар. Страхът и яростта избухнаха в мен.

За известно време забавих ход, почти спрях. След това инерцията, акумулирана в мен по време на дългия полет, ме отведе до вратата и натиснах звънеца.

Мина една безкрайна секунда, след което вратата отвори жена на средна възраст. Бях потресен, защото това не беше сестра ми.

— Ейлин? — едва успях да продумам. — Искам да кажа — мисис Ейлин Хол? Няма ли я? — сетих се, че тази жена не би могла да

ме познава, затова се представих: — Аз съм брат й. От Земята. Казвам се Тим Олин, журналист.

Разбира се, бях облечен с плаща и нахлупил баретата, което само по себе си беше достатъчен опознавателен знак. Само че тогава не се сетих за тази подробност. Спомням си как жената леко се обърка. Явно не беше виждала жив член на гилдията.

— Ами тя се премести — осведоми ме домакинята. — Жилището й се стори прекалено голямо за сама жена. Сега живее няколко нива по-надолу в северна посока.

Влезе вътре. Чух я да разговаря с мъжа си, след малко се върна с един лист.

— Ето адреса — бе леко задъхана. — Записах го, за да ви го дам, в случай че се обадите. Трябва да минете по този коридор... О, виждам, че имате карта. Настройте я и тръгвайте, не е далеч.

— Благодаря ви.

— Няма защо. Доволни сме, че... Е, не смея да ви задържам — каза тя вече зад гърба ми, защото се обърнах и си тръгнах. — Радвам се, че ви помогнах. Довиждане.

— Довиждане — промърморих разсеяно и продължих по коридора, като по пътя настройвах картата. Стигнах доста под земното равнище, когато най-сетне се изправих пред вратата, която търсех.

Този път се наложи да чакам повече. Но когато вратата се отвори, видях сестра си.

— Тим — произнесе тя. Беше си същата. Не забелязах никакви промени или признаци на дълбока скръб и внезапно надеждата ми се пробуди. Само че тя продължаваше да стои и нищо да не ми казва и надеждата си отиде също толкова бързо, колкото се бе появила. Нищо не ми оставаше, освен да чакам, затова стоях и чаках.

— Влез — най-сетне произнесе тя със същия тон и се отмести. Минах покрай нея. Вратата плавно се затвори зад мен.

Огледах се и за миг останах шокиран от видяното. Стаята беше сива и не по-голяма от каютата, в която пътувах насам.

— Защо живееш тук? — избухнах аз.

Изглежда ме равнодушно и отвърна с безразличен глас:

— По-евтино е.

— Няма нужда да пестиш пари! Нали оправих наследството ти от Матиас — уредих един касидианец, работещ на Земята, да ти

преведе парите чрез неговото семейство, което е останало тук. Да не би да имаш неприятности? — Честно казано, не се бях сетил за тази възможност. — Дадох ли ти парите?

— Да — спокойно рече тя. — Но съществува и семейството на Дейв, за което трябва да се грижа.

— Семейството на Дейв ли?

— По-малкият му брат е ученик. Но това няма значение — все още не ми беше предложила да седна. — Това е дълга история, Тим. Защо си дошъл?

Погледнах я и казах умоляващо:

— Ейлин! — тя чакаше. Хванах се за сламката, подхвърлена в началото на разговора. — Виж какво, дори да помагаш на семейството на Дейв, вече няма никакъв проблем. Сега съм пълноправен член на гилдията и мога да ти помогна с всякаква сума, която ти е необходима.

— Не — тя поклати глава.

— Но защо, по дяволите? Казах ти — разполагам с неограничени...

— Нищо не искам от теб, Тим. Благодаря все пак. Справяме се прекрасно — семейството на Дейв и аз. И работата ми не е лоша.

— Ейлин!

— Вече те молих веднъж, Тим — изрече тя, продължавайки да стои неподвижно. — Защо си дошъл?

Ако се бе превърнала в камък, сигурно нямаше да се е променила толкова в сравнение с онази Ейлин, която познавах. Сега ми се струваше далечна и чужда.

— За да те видя — отговорих аз. — Мислех, че ти сигурно ще искаш да разбереш...

— Знам всичко — в гласа ѝ не се забелязваше и следа от емоции. — Разказах ми. Ти също си бил ранен, но сега си наред, нали, Тим?

— Да — бях отчаян. — Но не съвсем. Коляното ми продължава да ме понаболява и не се сгъва. Лекарите казаха, че ще си остане такава.

— Това не е хубаво.

— По дяволите, Ейлин! Недей да говориш с мен като че ли не ме познаваш! Та аз съм ти брат!

— Не. Единствените роднини, които имам и на които държа, са семейството на Дейв. Те имат нужда от мен. А ти нямаш и никога не си

имал. Винаги си гледал себе си, единствено себе си.

— Ейлин! — умоляващо изрекох аз. — Знам, че ще ме обвиниш поне отчасти за смъртта на Дейв...

— Не — прекъсна ме тя. — Не можеш да промениш това, което вече е станало. Грешката беше моя. През всичките тези години се опитвах да убедя себе си, че всъщност не си такъв, какъвто изглеждаш. Мислех, че в теб има нещо, до което Матиас не е успял да се добере, нещо, на което само му трябва шанс, за да се прояви. Точно на това разчитах, когато те помолих да решиш дали да замина с Джейми. Когато ми писа за намерението си да помогнеш на Дейв бях сигурна, че онова дремещо нещо у теб се е събудило. За съжаление и в двата случая сбърках.

— Ейлин! — изкрещях аз. — Какво съм виновен аз, че попаднахме на луд? Сигурно е имало начини да го спася. Карах го да ме остави, когато ме раниха, но той не пожела. Не разбираш ли, че вината не е изцяло моя?

— Разбира се, че не, Тим — произнесе тя и аз се втрених в нея. — Аз не те обвинявам. Ти не носиш по-голяма отговорност от полицейското куче, което е обучено да се хвърля върху всеки бягащ човек. Ти си точно това, което Матиас направи от теб — един унищожител. Вината, разбира се, не е твоя, но това нищо не променя. И въпреки борбата, която водеше с него, учението на Матиас за унищожението те е изпълнило докрай, Тим, и не е оставило място за нищо друго.

— Нямах право да говориш така! Не е вярно! Дай ми още един шанс, Ейлин, още един шанс и аз ще ти докажа, че не е вярно!

— Много съжалявам, но е така — твърдо заяви тя. — Познавам те по-добре от всеки друг, Тим. Просто не исках да вярвам, но явно се налага. Особено сега, в името на семейството на Дейв. Те имат нужда от мен. Не успях да помогна на него, затова ще се постарая да помогна на тях. Не знам докога ще мога, но за тази цел не бива да те виждам никога. Ако ти позволя чрез мен да се добереш до тях, ти и тях ще унищожиш.

Млъкна и ме погледна. Исках да ѝ възразя, но разбрах, че няма смисъл. Просто мълчаливо стояхме на метър и половина един от друг и се гледахме през пространството, което всъщност беше много по-

голямо — една бездна, по-дълбока и по-широка от всичко, с което се бях сблъсквал досега.

— Мисля, че е по-добре да си тръгваш, Тим.

Думите ѝ ме върнаха в настоящето.

— Така е — унило се съгласих аз. — Струва ми се, че ще бъде по-добре и за двама ни.

Обърнах се и се отправих към вратата. Известно време таях надеждата, че ще ме извика да се върна. Но зад мен не се чуваше никакво движение. Минавайки през вратата, за последен път се обърнах назад.

Продължаваше да стои, без да мърда от мястото си, сякаш не ме познаваше и чакаше да си отида.

Излязох. Върнах се на космодрума съвършено разбит и самотен, самотен, самотен...

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Излетях към Земята с първия възможен кораб. Сега имах предимство пред всички, като изключим дипломатите, и се възползвах от него.

Пак си наех първокласна каюта, но се чувствах още по-самотен отпреди. Затвореното пространство на помещението приличаше на убежище на отшелник като мен, подобно на пашкул, в който имах възможност да се затворя и да се съвзема, преди да се появя отново пред хората. Защото бях напълно разголен, чак до самата същност на старото ми „аз“. Не бе останала нито една илюзия, на която да се уповавам.

Голяма част от тези илюзии бяха изкоренени от Матиас доста отдавна. Парчетата обаче останаха — като измитите от дъжда спомени за руините на Партенона, които бях свикнал да гледам като малък през видеоекраните. След като смъртоносната диалектика на Матиас откъсваше поредното късче от моите нерви и мускули, Партенонът опровергаваше всичките му аргументи, или поне така смяташе невръстният ми мозък.

Преди е било така — следователно аз грешах. Партенонът съществуваше от дълбока древност и ако земните хора са това, за което ги представяше чичо ми, той никога нямаше да бъде построен. Но той съществуваше — това поне виждах със собствените си очи. Сега обаче бяха останали само руини, а философията на Матиас издържа изпитанието на времето. Въпреки това някак си успях да съхраня мечтата за правото на живот на родените на Земята независимо от променените и величествени чедата на другите планети.

Какво казваше Лайза? Ако я бях разбрал, щях да предвидя тази ситуация и да не се надявам напразно, че Ейлин ще ми прости за смъртта на Дейв. Лайза беше споменала нещо за две врати — че били останали само те, чрез които може да се стигне до мен, и че тя е едната. Вече знаех какво имаше предвид — врати, през които до мен може да стигне любовта.

Любовта е смъртоносна болест, която смуче силите на мъжете. И то не само плътската любов, а всеки стремеж към привързаността, красотата или надеждата чудото да се случи. Спомних си нещо, което не съм постигнал. За мой срам никога не успях да причиня болка на Матиас, дори не ми се удаде да го разтревожа. Защо? Понеже притежаваше съвършено здрав разум, подобно на стерилизирано месо. Не обичаше нищо и никого. По такъв начин, като отблъскваше Вселената, той я притежаваше, защото за него и тя беше едно нищо. В тази идеална симетрия — нищо срещу нищо — Матиас си почиваше, блажено отпуснат като камък.

Внезапно усетих, че отново съм в състояние да пия. Досега не можех поради чувството за вина и надежда и заради изранената, подкупваща, влюбчива плът, трепереща върху чистия скелет на философията на Матиас вътре в мен. Но сега...

Разсмях се гръмко. Защото на път за Касида имах страхотна нужда от опиянението на алкохола, ала не можех да се възползвам от услугите му. Сега нямах нужда, а можех да се удавя в него, стига да пожелаея.

Естествено винаги трябваше да държа сметка за професионалното си положение и да се пазя от хорски очи. Нямаше причина обаче да не се напия точно сега и точно тук. На практика можех да изтъкна куп причини в полза на алкохолния празник, който смятах да си устроя. Имаше хубав повод да празнувам — бях се освободил от слабостите на плътта и разума, които причиняваха болка на обикновените хора.

Поръчах си бутилка, чаша и лед. Сложих шишето до лакътя си на дивана и вдигнах тост срещу отражението си в огледалото.

„Slay, Tim Olyn bach!“^[1] — казах си аз. В този момент в жилите ми кипеше цялата ми ирландска и шотландска кръв. Пиех на големи глътки.

Хубавото уиски разпали в мен огън и ми стана доста приятно и уютно. След малко тесните стени на каютата се раздалечиха и при мен се върна споменът за онзи паметен ден в Последната Енциклопедия и за това, как под въздействие на хипнозата на Падма летях и здраво стисках мълниите.

Още веднъж почувствах могъществото и яростта, които изпитах в онзи момент, и за пръв път разбрах, че в мен вече няма човешки

слабости, които да ме спрат да използвам мълниите. Защото едва сега осъзнах срещу какво да ги използвам и съзрях унищожавашата им сила! В сравнение с откриващите се пред мен възможности това, което е направил Матиас за целия си живот или което съм направил аз досега, изглеждаше като детска игра.

Пиех и си мечтаех за неща, които вече бяха възможни. След известно време съм заспал или съм се напил — както и да е, започнах да сънувам наяве.

Беше сън, в който се потопих направо от будно състояние, без никакъв преход. Внезапно се озовах там — на някакъв каменист хълм между планината и морето, в малко жилище от камъни, слепени с торф и кал. Едностайна къщица без печка, с примитивно огнище и стени, които се стесняваха нагоре и образуваха дупка за излизане на дима. На стената над огнището върху два кола, забити в пролуките между камъните, висеше единствената ми ценна вещ.

Това беше семейното оръжие — истински, оригинален клеймър — claidheamh mor, „великият меч“. Дълъг повече от метър и двадесет, прав, наточен от двете страни, с широко острие, което не се стеснява в края. Дръжката му беше проста, с напречен предпазител и насочени надолу шипове. Този меч се държеше с две ръце. Висеше на коловете, внимателно увит в намазнени парцали, защото си нямаше ножница.

В съня си свалих меча и размотах парцалите, защото имаше един човек, с когото ми предстоеше да се срещна след три дни на място, отдалечено на половин ден път. Първите два дни небето беше безоблачно и макар че слънцето светеше ярко, времето беше хладно. Седях на брега и точех двете дълги остриета на меча със сив, огладен от морето камък. Сутринта на третия ден небето бе покрито с облаци и още с развиделяването започна да ръми. Скрих меча под наметалото си и тръгнах към мястото на срещата.

Дъждът се усили, шибаше ме в лицето с яростните си студени потоци. Вятърът беше пронизващ, но под дебелата вълна на наметалото аз и мечът ми бяхме сухи. У мен се зароди прекрасна, яростна радост — чудесно чувство, което превъзхождаше всичко, което съм изпитвал досега. Можех да го пробвам на вкус, както вълкът чувства вкуса на горещата кръв в устата си. Отивах да си отмъстя.

Внезапно се събудих. Бутилката беше почти празна и ме гонеше ужасен махмурлук. Но радостта от съня беше останала. Излегнах се на

дивана и заспах отново.

Ала този път не сънувах.

При повторното ми събуждане махмурлукът си беше отишъл. Разумът ми беше чист, бистър и свободен. Ясно си спомнях нарастващото чувство на радост докато вървах под дъжда с меч в ръка, забързан за срещата. Точно тогава разбрах по кой път ще поема отсега нататък.

Бях затворил и двете врати. Следователно бях отхвърлил любовта. И за да я заместя, открих за себе си богатата като вино радост от отмъщението. За малко не се разсмях на глас, когато си помислих това, защото се сетих какво ми каза сержантът, преди да ме остави сам с телата на тези, които беше убил:

— Не е по силите нито на теб, нито на когото и да било да изтрие това, което написах върху тези хора.

Той каза самата истина. Не можех да изтрия точно това. Но само аз — единствен от жителите на четиринадесетте планети — имах силата и умението да изтрия нещо много по-голямо — инструментите, които пишеха подобни неща. Аз бях ездач, повелител на мълниите. С моите качества можех да унищожа културата и населението на двете планети на Сдружението. Вече си представях как ще го постигна.

Когато пристигнах на Земята, в основни линии планът ми беше готов.

[1] „Унищожавай, самотнико Тим Олин!“ Бел.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първата ми цел беше веднага да се върна на Нова Земя, където Елдър Брайт бе откупил подразделенията, пленени от Кейси Грим, и веднага ги бе окомплектовал. Сетне те се разположиха на лагер близо до Мортън, столицата на Северния Раздел, като окупационни войски, изискващи да им се заплатят междувездните кредити, които се полагаха на силите на Сдружението, наети от едно вече несъществуващо бунтовническо правителство.

Само че имаше още една спешна работа, която трябваше да свърша, преди да замина за Нова Земя. Преди всичко исках да си осигуря поддръжка за това, което възнамерявах да направя. След като сте станали пълноправен член на Гилдията на журналистите, за вас не съществува по-висока инстанция от петнадесетте членове на Съвета на гилдията, контролиращи изпълнението на Клетвата за непредубеденост, която трябваше да спазват всички журналисти.

Определих си среща с Пиърс Лийф, председателя на Съвета. Навън беше слънчева априлска сутрин. Намирах се в Сейнт Луис, а Последната Енциклопедия бе разположена точно до града. Най-после се озовах в широко дъбово кресло срещу председателя в кабинета му на последния етаж в сградата на гилдията.

— Доста бързо се издигнахте, Тим, а сте толкова млад — отбеляза той, след като поръча кафе и то веднага ни бе донесено.

Пиърс беше нисък, съсухрен човек на около шестдесет години. Никога не беше летял извън пределите на Слънчевата система, а в последно време рядко напускаше и Земята заради обществените си ангажименти като председател на Съвета.

— Само не ми казвайте, че не сте доволен — продължи той. — Какво още искате?

— Място в Съвета.

Тъкмо се канеше да отпие от кафето, когато произнесох тези думи. Ръката му продължи пътя си към устата му, без да трепне.

Погледът обаче, който ми хвърли иззад ръба на чашата, беше остър като на орел. Единственият му коментар бе:

— Ами? И защо?

— Ще ви обясня. Сигурно сте забелязал, че притежавам способността да се оказвам винаги сред най-интересните събития.

Постави чашката точно в средата на чинийката и меко каза:

— Тим, именно това е причината да ви направим пълноправен член на гилдията. Сигурно разбирате, че очакваме от вас точно определени неща.

— Да, но мисля, че способностите ми са над обичайното равнище — забелязах как при тези думи смръщи вежди. — Не твърдя, че имам дарбата да предвиждам. Смятам обаче, че притежавам таланта да правя по-подробен анализ от колегите си.

Веждите му се отпуснаха, но остана леко намръщен.

— Давам си сметка, че това звучи като самохвалство — продължих аз. — Нека приемем, че наистина имам способностите, за които споменах. Нима такъв талант не ще бъде полезен на Съвета при вземането на решения относно политиката на гилдията?

— Може и да е така — последва нов орлов поглед. — Но дали е истина и дали действа винаги, независимо от останалите условия?

— Ако успея да ви убедя, мога ли да разчитам на подкрепата ви на следващото заседание на Съвета?

— Да — разсмя се той. — Интересно ми е как възнамерявате да ме убедите?

— Ще направя предсказание. Ако се сбъдне, ще се наложи Съветът да взема генерални решения за политиката на гилдията.

— Добре, направете вашето предсказание — отвърна той все още усмихнат.

— Екзотика се кани да унищожи Сдружението — произнесох колкото се може по-спокойно.

Усмивката му моментално се стопи. Известно време ме гледа втренчено, след което недоумяващо попита:

— Какво искате да кажете? Екзотика не може да унищожи никого. И то не само защото не им го позволява тяхната, както те самите се изразяват, вяра, а защото никой не може да унищожи две планети с цялото им население и начин на живот... Бихте ли ми казали все пак какво имате предвид под „унищожи“?

— Горедолу същото, което и вие предполагате. Разрушете културата на Сдружението като работническа теокрация, предизвикайте финансов крах на двата свята и ще останат само две каменисти планети, пълни с гладни хора, които ще трябва или да променят начина си на живот, или да емигрират на други планети.

Пак се втрени в мен. Известно време и двамата не проронихме нито дума.

— И как ви хрумна тази фантастична идея? — най-сетне попита той.

— Предчувствие и интуиция. Плюс фактът, че точно полевиет командващ Кейси Грим от Дорсай беше назначен за командир на касидианските сили в последния момент и заради това силите на Сдружението бяха разбити.

— Ами! — възрази Лийф. — Подобни неща биха могли да се случат във всяка война, където и да е, между които и да било армии.

— Не съм много съгласен. Решението на Кейси да проведе атака срещу северния фланг на черноризците нямаше да бъде толкова печеливш ход, ако един ден преди това Елдър Брайт не бе поел командването и не бе заповядал да се атакува южният фланг на противника. Сблъскваме се с двойно съвпадение — изведнъж се появява екзотиански полеви командващ, който прави точно каквото трябва, при това именно в момента, когато силите на Сдружението предприемат действия, довели до капитулацията им.

Пиърс се обърна и посегна към телефона, поставен на масичката зад гърба му.

— Не си правете труда да проверявате, вече го направих — обадох се аз. — Решението да се изпрати Кейси Грим в помощ на касидианците е взето в последния момент и той не е имал възможност да изпрати своите разузнавачи да разберат какво е намислил да прави Брайт.

— Съвпадение, нищо повече. — Пиърс се намръщи, преди да продължи: — Или пък вездесъщият дорсайски военен гений, който всички ние познаваме толкова добре.

— Не мислите ли, че приказките за военния гений на дорсайците може да са леко преувеличени? Освен това не обичам съвпаденията.

— Тогава? Какво е вашето обяснение?

— Моето предчувствие ми подсказва, че екзотианците имат възможност да предугаждат намеренията на противниците си. Споменахте дорсайския военен гений, но какво ще кажете за психологическия гений на Екзотика?

— Но... — Лийф млъкна и се замисли. — Това е направо фантастично! — Погледна ме и допълни: — Какво предлагате да направим?

— Да ми разрешите да се позанимая със случая. Ако съм прав, след три години ще видим войските на Екзотика да воюват против Сдружението. Не като наемници в някоя кампания, а като въоръжените сили на Екзотика против въоръжените сили на Сдружението. — Направих пауза и допълних: — И ако наистина се окажа прав, вие ще подкрепите кандидатурата ми за член на Съвета, когато се освободи място.

Дребният съсухрен човек срещу мен отново мълча цяла минута, преди да отговори.

— Не вярвам на нито една ваша дума. Ровете се в случая, колкото искате. Гарантирам ви, че ще подкрепя кандидатурата ви, ако се стигне дотам. А ако се случи нещо, което поне малко да прилича на фантазиите ви, елате да си поговорим пак.

Седеше в креслото си и клатеше глава, но повече не продума.

— Надявам се да се видим в най-скоро време — казах аз и излязох.

С този ход вкарах в ума му дразнител, който да направлява мислите му в желаната от мен посока. За щастие Пиърс Лийф притежаваше трениран и съзидателен ум. Иначе не би могъл да заема председателското място в Съвета. Умът му беше от този тип, който не забравя дадения проблем, докато той не бъде решен по някакъв начин. И след като не можеше да игнорира проблема, най-вероятно щеше да започне да търси доказателства дори там, където другите не биха и помислили.

Този особен дразнител имаше на разположение почти три години, за да проникне в сърцевината на представата на Лийф за същността на нещата. Доволен, че ми се налага да чакам, се захв с ежедневните си проблеми.

Прекарах две седмици на Земята и успях да сложа относителен ред в тукашните си дела. Накрая отново излетях към Нова Земя.

Както вече споменах, Сдружението откупи войските си, които бяха пленени от касидианските сили, командвани от Кейси Грим, след което ги доокомплектова и ги разположи около столицата на Северния Раздел Мортън в качеството на окупационни войски, които чакат да им се изплати дължимото възнаграждение.

То трябваше да бъде платено от вече несъществуващото правителство на Северния Раздел, което беше наело войниците на Сдружението. Тази практика — да се държи като заложник за изплащането на дълга цяла планета с населението ѝ — беше, разбира се, незаконна, но се прилагаше често. Причината се криеше в особената валута, с която се боравеше сред звездите — производителната сила на човека, независимо дали е психиатър или войник. Дългът не може да не бъде изплатен от планетата-длъжник, независимо дали правителството е същото или не. В противен случай правителствата биха се сменяли често, щом това е начинът да се избегне изплащането на дълговете.

Обичайната практика бе победителят да плаща за всичко, дори ако ставаше дума за сблъсък на противоположни интереси на една и съща планета и са били наети войници от други светове. Нещо като обратен граждански иск за финансово обезщетение, при който изгубилият плаща разходите по делото. Действията на силите на Сдружението означаваха обявяване на война на цялата планета, докато не бъдат изплатени дълговете по договора, сключен от някои нейни жители.

Бойни действия не се водеха и след известно време плащанията по дълга щяха да бъдат изпълнени от правителствата на Нова Земя, които са били замесени в конфликта. В случая това беше правителството на Южния Раздел, което излезе победител от войната. Но дотогава планетата щеше да е окупирана от войниците на Сдружението. Върнах се там горе-долу осем месеца след като бях напуснал Нова Земя със задачата да напиша серия уводни статии. Отидох да се срещна с полевия командващ на черноризците и този път не срещнах никакви трудности. По всичко личеше, че командването им е издало заповед да не се ограничава достъпът до лагера, който бе издигнат наскоро над полето и представляваше правилно подредени пластмасови палатки, както и по възможност да не се дразнят представителите на другите планети. Никъде не чух да говорят на

техния особен молитвен език, който обикновено употребяваха при разговорите помежду си. Също така не видях и портал — нито на входа, нито по пътя до палатката на командира. И макар че ми говореше на „Вие“, а не на „ти“, видът му не показваше, че е щастлив от срещата ни.

— Полеви командващ Уосъл — представи се той. — Заповядайте, журналист Олин, седнете. Чувал съм за вас.

Беше човек на около петдесет години с късо подстригана, изцяло посивяла коса. Фигурата му приличаше на долната част на холандска врата, а брадичката му бе толкова ръбеста, че му придаваше вид на много нещастен. Физиономията му и в момента изглеждаше нещастна независимо от усилията, които полагаше да се държи спокойно. Аз обаче знаех причината за тревогите му.

— Предполагам, че наистина сте чували — доста хладно подех аз. — Затова ще ви припомня някои принципи за непредубедеността на Агенцията за междузвездни новини.

Той се намести по удобно в креслото си и каза:

— Известно ни е всичко, журналист Олин, и лично аз не мисля, че имате никакви предубеждения спрямо нас. Съжаляваме за смъртта на зет ви и за вашето раняване. Само искам да изтъкна, че Агенцията от всички свои членове е избрала точно вас за написването на тези репортажи...

— Нека да ви обясня съвсем ясно! — прекъснах го аз. — Сам избрах тази работа, командващ Уосъл. Избрах я с абсолютната увереност, че мога да се справя.

При тези думи лицето му придоби изражение на уморен булдог и на него се четеше само едно — недоверие. Отправих му възможно най-благия си поглед.

— Доколкото виждам, не можете да схванете, а? — изрекох аз с метален глас. — Родителите ми умряха, когато бях съвсем малък. Израснах под грижите и възпитанието на чичо ми. Цял живот съм се стремил само към едно — да стана журналист. За мен Агенцията е по-важна от което и да е общество или човек на всичките четиринадесет планети. Нося Клетвата за непредубеденост в сърцето си, командващ. Основният момент в тази клетва е унищожаването на всички лични чувства, които биха могли да повлияят в каквато и да е степен на обективността на журналиста.

Продължаваше да седи зад бюрото си и да ме гледа тъпо. Стори ми се, че едва забележима сянка на недоверие преминава през лицето му.

— Мистър Олин — най-сетне проговори той. Това формално обръщение беше светъл лъч в сравнение с официалния тон, с който започна разговорът ни. — Опитвайте се да ме убедите, че сте тук, за да напишете статиите, с цел да докажете своята непредубеденост по наш адрес ли?

— И по ваш адрес, и към другите хора и събития — отговорих аз, — точно както го изисква Клетвата за непредубеденост. Тези репортажи ще станат публично доказателство за обективността на журналистите, така че да бъдат от полза за всички, които носят червено-белия плащ.

Мисля, че не повярва и на тези думи. Чувствата му се разминаваха с моите приказки. А не искаше да приеме на честна дума нещо, изречено от човек, който не е роден на Сдружението.

От друга страна, аз му говорех на неговия език. Суровата радост от жертвоготовността и ампутацията на личните ми чувства при изпълнението на задълженията бяха близки до вярата, с която бе закърмен от малък.

— Разбирам — поклати глава той накрая, стана и ми подаде ръка. Надигнах се и аз. — Не бих казал, че се радваме да ви видим тук, дори и сега. Но ще ви сътрудним в рамките на допустимото. Макар да съм сигурен, че една статия, в която споменавате за нашето пребиваване тук като окупационни войски, непременно ще намали и без това ниския ни рейтинг в очите на четиринадесетте планети.

— Не съм съгласен — каза аз, докато му стисках ръката. Той ме пусна и отново ме изгледа подозрително. — Това, което планирам да напиша, е серия уводни статии. Ще бъде наречена например „Обстоятелства около окупирането на Нова Земя от силите на Сдружението“. Ще бъдат разгледани отношениято и позициите на войниците от окупационните войски.

Той се вгледа в лицето ми.

— Приятен ден — пожелах му аз.

Вече излизах, когато чух неговото „И на вас“ зад гърба си. Напуснах го с ясното съзнание, че съм го оставил в недоумение — дали не седи на буре с барут?

Но той започна да променя мнението си — бях сигурен, че ще стане така — след излизането на първите статии в бюлетина на Агенцията. Между обикновените репортажи и уводните статии има определена разлика. В уводните статии можете да представите нещата и от гледна точка на дявола и докато не се обвържете лично с тях, репутацията ви на безпристрастен наблюдател ще се запази.

Бях представил действията на Сдружението с думите на неговите войници. За пръв път от дълги години насам в бюлетините на Агенцията войниците в черни униформи не се представяха в отрицателна светлина. Разбира се, населението на Асоциация и Хармония приемаше всяка критика срещу тях като лична обида. Защото те не познаваха снизхождение в собствения си живот и не го приемаха в чуждия. Когато бях написал половината статии, полевият командващ Уосъл и окупационните войски под негово командване ме бяха приели толкова близо до сърцата си, колкото това е възможно за човек, който не е роден на Сдружението.

Както трябваше да се очаква, статиите предизвикаха реакция от страна на населението на Нова Земя, което държеше да се публикува и тяхната гледна точка. За тази цел гилдията изпрати един много способен журналист на име Мохан Сканоскай.

Аз обаче вече бях получил първите добри отзиви от читателите. А статиите имаха толкова силен ефект, та почти убедиха и мен, че съдържат истина. Думите могат да бъдат вълшебни, когато са подредени добре. При завършването на серията открих в душата си известна симпатия към тези железни хора със спартански дух и непоколебима вяра.

Но пред очите ми беше моят *claidheamh mor* — незакален и ненаточен, висящ на каменната стена на душата ми. Той не се поддаваше на подобни слабости.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Продължавах да се намирам под постоянното наблюдение на колегите ми от гилдията. Когато се върнах на Земята, намерих в пощата писмо от Пиърс Лийф.

„Драги Тим,

Вашата серия уводни статии се оказа една наистина добра работа. Но като се има предвид какво си говорихме последния път, реших, че преките репортажи ще ви създадат по-добра професионална репутация, отколкото анализите на подобни материали.

С най-добри пожелания за бъдещето: П. Л.“

Прозрях ясното предупреждение да не взимам лично участие в събитията, за които му бях споменал, че имам намерение да проуча. Това би могло да отложи планираното пътуване до Света Мария. Точно тогава обаче Донал Грим, заемащ поста главнокомандващ въоръжените сили на Сдружението, проведе невъзможната си атака — според военните специалисти „невъзможно блестяща“ — срещу Зомбри, един ненаселен планетоид в същата звездна система, в която се намираха Мар и Кълтис. Четиринадесетте населени планети станаха свидетели как той плени почти цялата космическа флотилия на Екзотика и по този начин съсипа кариерата на Джинийв бар-Колмейн, командващ орбиталните космически сили на Екзотика.

Тази атака стана причина моите статии да потънат в забвение, тъй като останалите планети държаха на Мар и Кълтис много повече, отколкото на Хармония и Асоциация. Този факт ме зарадва. Бях постигнал целта, която преследвах — полевият командващ Уосъл започна да се отнася към мен почти без подозрение.

Отпътувах за Света Мария — малък, но плодороден свят, който заедно с миньорската планета Коби и няколко ненаселени каменни

къса като Зомбри образуваха звездната система на Екзотика. Официалната причина за посещението ми беше да отразя настроението на населението — предимно селяни, последователи на Римокатолическата църква — след военния крах на Зомбри.

Като изключим договора за взаимопомощ и ненападение, между Света Мария и Екзотика не съществуваха официални връзки, но на практика малката планета беше васал на по-големите си сестри. На всички светове, които имаха по-богати и могъщи съседи, правителствата и политиката им зависеха от тях. Света Мария не правеше изключение. Това би могло да представлява интерес за читателите — как поражението на Екзотика е променило мненията и политическите настроения на Света Мария.

Пет дни го уреждах, но накрая успях да взема интервю от Маркърс О'Дойн, бивш президент и лидер на така наречения Син фронт, който в момента беше в опозиция. Един поглед ми беше достатъчен, за да забележа неприкритата му радост.

Срещнахме се в хотелската му резиденция в Блаувеин, столицата на Света Мария. Беше среден на ръст и с голяма глава. Лицето му също имаше масивни черти. Сива коса покриваше високото му чело. Главата му стърчеше малко несъразмерно върху тесните рамене. Докато разговаряхме, от време на време повишаваше глас, сякаш се намираше на трибуната. С този си навик по-скоро ме отблъсна, отколкото спечели симпатиите ми. Избледнелите му синкави очи проблясваха при всяка дума.

— ...ги накара да се събудят, кълна се в... Георги! — започна той веднага след като се настанихме в огромните кресла в хола на резиденцията му с питиета в ръцете. Замълча за миг да си поеме въздух и завърши изречението с ударение върху Георги. Сякаш искаше да ме накара да забележа, че е имал намерение да използва името на светеца, но навреме се е въздържал. Съвсем скоро разбрах, че това си е негов редовен номер — да спира в последния момент, преди да каже нещо неприлично или богохулно.

— ...обикновените хора са селяни — приказваше той, леко наклонен към мен. — Всички тук бяха заспали от дълги години. Приспани от тия синковци... От екзотианските измамници. Обаче битката на Зомбри ги пробуди, отвори им очите!

— И как са били приспани? — невинно попитах аз.

— С песнички и танци, с песнички и танци. — О'Дойн се заклати напред-назад в креслото. — Циркаджии! Имам си тактика, имам си хиляда и един начина... Дори и вие не бихте повярвали!

— А читателите ми? Дайте примери!

— По дяволите вашите читатели! Да, да, точно така — да вървят по дяволите! — пак се размърда и ме изгледа с неприкрита гордост. — Интересува ме най-вече настроението на обикновените жители на тази планета! На тружениците! Само те могат да ви разкажат за нашите обичаи и начин на живот. Може би си мислите, че тук е провинция, мистър Олин, но не е така! По дяволите вашите читатели, по дяволите и вие! Няма да правя мръсно на никого, като ви привеждам примери, и то заради някакви... дечурлига с лъскави дрехи!

— В такъв случай ще ме лишите от материал, който да публикувам — възразих аз. — Добре, нека сменим темата на разговора. Според вас излиза, че хората, които в момента са на власт, се крепят само благодарение на поддръжката на Екзотика, така ли?

— Ами че те са марионетки, това за всички е ясно! Правителство ли? Глупости! Викайте им ако искате и Зеления фронт, както самите те се наричат. Имам наглостта да твърдят, че защитават интересите на цялото население на Света Мария. Те... Запознат ли сте с политическата ситуация тук?

— Доколкото знам, според конституцията ви планетата е разделена на политически райони с приблизително еднаква площ, които имат по двама представители в правителството. Ако добре съм разбрал, вашата партия твърди, че увеличаването на градските жители е позволило на селските райони да установят контрол над градовете, защото един град като Блауейн с неговите половин милион жители има същия брой представители, колкото и селски район с население три-четири хиляди души. Прав ли съм?

— Абсолютно! — О'Дойн се наведе и ме потупа по рамото. — Налице е остра необходимост от преразглеждане на системата и пропорционално представяне на населението в правителството. Тя винаги се появява в подобни исторически моменти. Само че в този случай Зеленият фронт ще изгуби властта. Дали ще допусне това да се случи? Едва ли. Само нетрадиционен метод — например една революция — може да им отнеме властта и да даде възможност на

нашата партия, която представлява обикновените хора от града, лишени от право на избор, да състави правителство.

— Според вас сега ли е моментът за революция? — попитах го, докато увеличавах чувствителността на микрофона пред нас.

— Преди събитията на Зомбри щях да кажа „не“. Колкото и да се надявах на нещо подобно... Но сега... — той млъкна и триумфално се облегна, намеквайки с поглед за какво става дума.

— Сега какво? — бях принуден да го запитам, защото не можех да запиша на касетофона драматичните паузи и многозначителните погледи. Но О'Дойн не беше вчерашен и не си позволяваше да дрънка толкова, че после да не може да се измъкне.

— Ами сега за всеки мислещ човек на тази планета е ясно, че Света Мария спокойно може да се справи и самостоятелно. Нямаме нужда от паразитната контролираща ръка на Екзотика. Къде да търсим хората, които имат знания и възможности да преведат кораба на Света Мария през бурните изпитания на бъдещето? В градовете, мистър Олин! Сред онези, които винаги са защитавали обикновения човек! В нашата партия — Синия фронт!

— Това го разбрах. Не трябва ли според вашата конституция обаче да се произведат избори, за да се промени съставът на правителството? И те могат да бъдат насрочени само ако мнозинството от представителите на районите в правителството ги искат. Няма ли Зеленият фронт да изпадне в положение, при което повечето му представители ще се лишат от постове си?

— Точно така! — извика той. — Абсолютно вярно!

— В такъв случай не разбирам доколко е възможна революцията, за която говорите, мистър О'Дойл.

— Всичко е възможно! За обикновения човек няма нищо невъзможно! Листата вече летят, защото духа вятърът на промяната! Кой има смелостта да го отрече?

Изключих касетофона и казах:

— Всичко е ясно. Така доникъде няма да стигнем. Може би ще напреднем малко, ако спра да записвам.

— Какво? А, да, записът... Готов съм да отговарям на въпросите ви независимо дали записвате или не. И знаете ли защо? Защото ми е все едно!

— Ами тогава кажете нещо за тези листа, дето летят от вятъра. Ако не записвам, бихте ли привели примери?

Той се наведе и понижи глас:

— Провеждат се някои сбирки, дори и в селските райони. Огнища на недоволството. Толкова мога да ви кажа. Но не ме питайте за имена и места. Нямам намерение да ви правя съучастник.

— Не ми давате нищо повече от мъгляви намеци. От тях статия не мога да направя. Предполагам, че бихте се радвали на един репортаж по въпроса, нали?

— Е, да... — той стисна мощните си челюсти. — Но не искам да ви казвам нищо. Нямам право да рискувам... Не, няма да ви кажа!

Погледна ме почти подозрително изпод сивите си вежди.

— В такъв случай ще имате ли нещо против аз да ви кажа нещо? — тихо го попитах аз. — Няма нужда да потвърждавате или да отричате каквото и да било. Разбира се, както ви уверих, нищо няма да бъде записано.

— Какво бихте могли да ми кажете? — прониза ме с поглед той.

— Някои работи — неопределено отвърнах аз. Беше прекалено опитен политик, за да мога по изражението да съдя за чувствата му. Продължаваше втренчено да ме гледа. — Агенцията си има свои източници на информация. С тяхна помощ имаме възможност да съставим общата картина, дори да липсват някои части. Нека приемем, че в момента ситуацията на Света Мария е близка до тази, която вие нарисовахте. Недоволство, сбирки, неодобрение на сегашното — както вие бихте се изразили — марионетно правителство...

— Да! — прогърмя гласът му. — Това е точната дума! Дяволско марионетно правителство!

— В същото време — продължих аз — това правителство е способно да потуши всеки местен бунт и няма никакво намерение да насрочва избори, които биха могли да го свалят от власт. От друга страна, не съществува алтернативен конституционен начин за промяна на статуквото. Разбира се, Света Мария би могла да си намери умни и предани лидери. Повтарям — би могла. Както трябва да се очаква, аз ще заема неутрална позиция по отношение на лидерите на Синия фронт, които засега си остават просто обикновени граждани, но потенциално имат възможност да спасят планетата си от чуждото влияние.

— Да — промърмори той, без да откъсва поглед от мен. — Така е.

— И така, какво могат да предприемат тези, които искат да спасят Света Мария от сегашното ѝ правителство? Тъй като законните начини са неприложими, единственият път, който остава, е за храбри и силни хора — да се отхвърли обичайната процедура и ако липсват конституционни средства да се отстранят хората, които държат юздите на правителството, значи трябва да се действа по друг начин — в името на благо на родната ви планета и нейните жители.

Гледаше ме с широко отворени очи. Устните му помръднаха, но не каза нищо.

— Накратко — безкръвен дворцов преврат. Директното отстраняване на некадърните лидери ми се струва единственото решение за тези, които вярват, че планетата трябва да се отърве от външното господство. Вече знаем...

— Момент — прекъсна ме О'Дойн. — Искам да ви кажа още сега, мистър Олин, че не бива да тълкувате мълчанието ми като съгласие с вашите предположения, които току-що чух. Не бива да споменавате...

— Моля ви — на свой ред го прекъснах аз, като вдигнах ръка. Млъкна по-бързо, отколкото очаквах. — Това са само мои теоретични предположения. Изобщо не мисля, че имат някакво отношение към реалната ситуация. — Замълчах замалко, преди да продължа: — Единственият проблем при проекцията на тази — пак повтарям — хипотетична ситуация върху реалността е въпросът за нейното изпълнение. Доколкото знам, силите и техниката, с които разполага Синият фронт, на последните избори са отстъпвали в съотношение едно към сто на Зеления фронт, така че едва ли могат да се противопоставят на планетните ресурси на разположение на правителството.

— Имаме солидна поддръжка...

— Разбира се. Но въпросът за истинските ефикасни мерки в създалата се обстановка си остава. Ще ви трябват техника и хора — особено хора! Аз, разбира се, имам предвид военни специалисти, способни или да обучат местни кадри, или сами да приложат сила...

— Мистър Олин, длъжен съм да изразя протест срещу вашите думи. Не мога да ви позволя да говорите по този начин. Трябва... —

Той стана и се заразхожда възбудено напред-назад из стаята. — Би трябвало да откажа да слушам подобни разсъждения!

— Моля да ме извините. Няколко пъти повторих, че това е хипотетична ситуация. Но същността, до която се опитвам да стигна...

— Не ме интересува, мистър Олин! — О'Дойн рязко спря пред мен. — Синият фронт не се интересува от тази ваша същност, ясно ли е?

— Разбира се — успокоих го аз. — Знам, че е така. Цялата тази схема е просто невъзможна.

— Какво? — зина О'Дойн. — Кое не е възможно?

— Тази работа с дворцовия преврат. Очевидно е, че всяко подобно начинание изисква помощ отвън — например добре обучени войници. Тя може да дойде единствено от някоя друга планета. Помислете само — коя планета би изпратила скъпо струващите си войски да се бият за политическа сила, която не е на власт? — Гласът ми полака отплава в неизвестността. Просто седях, усмихвах се и го наблюдавах, като че ли очаквах да отговори на въпроса ми. А той пък така ме беше зяпнал, сякаш искаше аз да му отговоря. Сигурно минаха поне двадесет секунди, преди да наруша тягостното мълчание, като едновременно с това се изправих. Постарах се в гласа ми да прозвучи извинение: — Очевидно нито една. Затова си правя заключение, че няма да станем свидетели на някакви по-значителни промени в политическата обстановка на Света Мария и поне в близко бъдеще тя ще продължава да е по-малката сестра на Мар и Кълтис. — Протегнах му ръка и допълних: — Искам да ви се извиня, че ми се налага да прекъсна интересното интервю, мистър О'Дойн. Колко неусетно мина времето! След петнадесет минути имам уговорена среща с президента и трябва да стигна до сградата на правителството. Искам да чуя мнението и на другата страна. Веднага след това ще бързам за космодрума, за да мога да се кача на кораба, излитащ тази вечер за Земята.

Той веднага стана и ми стисна ръката.

— О, моля ви се — започна О'Дойн на висок глас, но се усети и го понижи. — За мен беше удоволствие да ви запозная с политическата ситуация, мистър Олин — и ми пусна ръката почти със съжаление.

— Е, довиждане.

Обърнах се. Бях минал половината разстояние до вратата, когато той ме извика:

— Мистър Олин...

Спрях и го погледнах.

— Какво има?

— Чувствам, че... — отново повиши глас, преди да продължи: — Длъжен съм да ви помоля — заради членовете на Синия фронт и в името на Света Мария — да ми съобщите всички слухове за евентуалната готовност на някоя от останалите планети да се притече на помощ на сегашното ни правителство. На тази планета също има читатели и нямате право да им отказвате информация. Чували ли сте — при разговори или пък съвсем случайно — за планета, която е готова да предложи помощ на революционното движение, за да отхвърлим опеката на Екзотика и да гарантираме пропорционално представяне на народа в правителството?

Накарах го да почака малко, преди да отговоря:

— Не, мистър О'Дойн, не съм чувал.

Стоеше, без да мръдне, сякаш думите ми го бяха заковали за мястото му. Краката му бяха лека разкрячени, брадичката вирната, като че ли ми отправяше предизвикателство.

— Много съжалявам — довърших аз. — Довиждане.

Излязох. Не мисля, че ми каза нещо на сбогуване.

Отидох в сградата на правителството отсреща и прекарах двадесет минути в ободряваща, приятна беседа с Чарлс Перини, президента на Света Мария. След това тръгнах към космодрума, минавайки през Ню Сан Маркос и Джоузефтаун, и успях да се кача на кораба за Земята.

Там останах само колкото да проверя пощата си, след което веднага излетях за Хармония. Посетих мястото, където бе разположен Съветът на Обединените църкви, чрез който се управляваха двете планети на Сдружението — Хармония и Асоциация. В този град прекарах пет дни, обикаляйки из приемните на младшите офицери и така нареченото им Бюро за връзки с обществеността.

На шестия ден бележката, която бях изпратил на полевия командващ Уосъл още с пристигането си, най-после даде резултат. Заведоха ме в сградата на Съвета. Обискираха ме за оръжие — във възгледите на отделните секти съществуваха различия и по всичко

личеше, че дори и за журналистите не се правеше изключение — и ме вкараха в офис с висок таван и голи стени. Там, зад масивно писалище, заобиколено от столове с прави облегалки, седеше човек, целият облечен в черно.

Единствено ръцете и лицето му не бяха покрити. Раменете му бяха широки като врата на хамбар, а върху бялото му лице сияеха черни като мрака очи. Надигна се, заобиколи писалището и ми протегна ръка. Извисяваше се с цяла глава над мен.

— Господ да ви даде благословията Си — каза той.

Ръцете ни се срещнаха. В извивката на плътно стиснатите му устни се долавяше веселие, докато очите му ме пробождаха като скалпели. В ръкостискането му се чувстваше сила, която би могла да ми счупи пръстите, стига да пожелае.

Най-сетне се оказах лице в лице със Старейшината на Съвета, управляващ Обединените църкви на Асоциация и Хармония. Лице в лице с този, чието име беше Елдър Брайт — лидера на Сдружението.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Полевият командващ Уосъл каза добри думи за вас — започна той, докато държеше ръката ми, — което е необичайно за един журналист. — Това беше твърдение, а не подигравка. Подчиних се на поканата му да седна, приличаща повече на заповед. Той заобиколи писалището и седна в креслото си срещу мен.

В този човек се чувстваше сила, подобна на отражението на черен пламък. Това ме накара да се сетя за огъня, дремещ в праха, който турците поставили във вътрешността на Партенона през 1867 година. Тогава един куршум, изстрелян от венециански войник, чийто командир се казвал Морозини, взривил черния прах и вдигнал във въздуха централната част на храма. Винаги съм таял в себе си някаква омраза към този куршум и към армията. Защото още като съвсем малък за мен Партенонът олицетворяваше отрицанието на мрака на Матиас. Разрушението, причинено от венецианския куршум, беше доказателство, че тъмнината може да победи дори там, в сърцето на светлината.

Гледайки лицето на Брайт пред мен, го слях с детската си омраза, но се постарах той да не забележи обзелото ме чувство. Досега единствено у Падма бях виждал толкова проникателен поглед. Но у него зад погледа личеше и човекът.

Очите на Елдър Брайт биха могли да принадлежат на Торкемада — един от главатарите на Инквизицията в древна Испания, както твърдяха мнозина историци. Църквите на Сдружението си имаха собствени копои, които следяха за чистата вяра и изкореняваха ереста. Зад тези очи обаче имаше и ум, който много добре можеше да прецени кога да отпусне и кога да дръпне поводите. С тях управляваше двете планети. За пръв път усетих какво изпитват тези, които влизат в клетката на лъва и чуват зад себе си как желязната врата хлопва.

От момента, в който напуснах Индекс-залата на Последната Енциклопедия, не се бях чувствал толкова слаб. Ами ако този човек

просто няма слабости и докато се опитвам да го манипулирам само издам плановите си?

Но навиците, които си бях създал по време на хилядите интервюта, ми дойдоха на помощ и макар че ме терзаеха съмнения, езикът ми сам заработи:

— ...най-тясно сътрудничество с полеви командващ Уосъл и хората му на Нова Земя — говорех аз. — Ценя го високо.

— И аз — рязко се обади Брайт и сякаш се опита да ме пробие с погледа си — високо ценя непредубедените журналисти. В противен случай нямаше да се намирате тук и да ме интервюирате. Защитаването на Божите дела сред звездите не ми дава възможност да прекарвам времето си в разговори с безбожници от другите планети. А сега на въпроса — за какво искате да говорим?

— Работя над проект, с който искам да покажа хората от Сдружението откъм добрите им страни...

— За да докажете, че държите на кодекса на професията си, както спомена Уосъл? — прекъсна ме Брайт.

— Точно така — леко се свих в креслото. — Останах сирак още като дете. Оттогава мечтая да работя в Агенцията за междוזвездни...

— Не си губете напразно времето, журналисте! — суровият глас на Старейшината отрязва като с брадва незавършеното ми изречение. Внезапно се изправи, като че ли не можеше да овладее енергията, която блика от него. Обиколи писалището и спря пред мен, като ме гледаше отвисоко с ръце на кръста. Скулестото му лице, по което не можеше да се определи възрастта му, се надвеси над мен. — Какво значение има за мен вашият кодекс, след като Словото Господне осветява моя път?

— Всички ние се движим в нашите собствени светлини, всеки по своя път — осмелих се да произнеса аз.

Беше застанал толкова близо до мен, че можех да стана и да разговаряме лице в лице, както изискваше инстинктът ми. Ала останах седнал, сякаш бях прикован към стола.

— Ако не следвах Кодекса на журналиста, нямаше да се намирам тук. Може би не знаете какво се случи с мен и зет ми при срещата с един от вашите сержанти на Нова Земя...

— Знам — безстрастно заяви той. — Преди известно време ви бяха поднесени извинения за случилото се. Чуйте ме, журналисте —

тънките му устни неочаквано изобразиха нещо подобно на усмивка, — вие не сте Избран от Господа.

— Не съм.

— Тези, които следват Словото Господне, сигурно имат причина да вярват, че действат в името на някакъв висш идеал, надхвърлящ рамките на собствените им егоистични интереси. Но у останалите, които не носят в себе си Светлината, не може да има вяра в нещо друго, освен в самите себе си.

Играещата върху устните му усмивка сякаш се надсмиваше над собствените му думи, над надутите религиозни фрази, над опита му да ме нарече лъжец и да ме накара да се опитам да отрека качествата му, чрез които можеше да се добере до съкровения ми мисли.

Позволих си да го погледна възмутено и да му кажа остро:

— Надсмивате се над моя професионален кодекс, защото не е ваш!

Избухването ми изобщо не му подеждва.

— Господ не би избрал глупак за Старейшина, който да ръководи Съвета на нашите Църкви — заяви той и се обърна, за да заобиколи бюрото и да си седне на мястото. — Трябвало е да помислите за това, преди да дойдете на Хармония, журналистите. Така или иначе, сега го знаете.

Втрених се в него, почти заслепен от внезапно блесналото в ума ми прозрение. Да, сега знаех. И се зарадвах, че самият той със собствените си думи се предаде в ръцете ми.

Страхувах се, че може да няма слабости, които да използвам като предимство. Моето преимущество, с което се справях с по-слабите хора, бяха умело подбраните думи. От тази гледна точка той наистина нямаше слабости. Но носеше в себе си най-голямата слабост — силата, същата сила, която го бе издигнала като Старейшина на Съвета и лидер на народа си. Защото за да стигне дотук, той трябваше да бъде точно такъв фанатик, каквито бяха и най-лошите от тях. Но беше и нещо повече. Имаше нужда от допълнителна сила, която да му позволява при необходимост да отхвърля фанатизма си — например при срещи с лидерите на другите планети или когато имаше работа с равни нему хора, които му бяха противници. И точно това — точно това! — призна току-що.

За разлика от яростните си черни очи той не се ограничаваше с гледището на фанатик, който възприема Вселената или в черно, или в бяло — различаваше и светлосенките. Накратко — можеше да действа като политик, избирайки една или друга линия на поведение.

Значи имах възможност да го накарам да направи политическа грешка.

Отпуснах се на облегалката на стола. Почувствах, че напрежението е изчезнало и той отново ме разглежда с интерес. Изпуснах дълга въздишка.

— Прав сте — произнесох с ленив глас и станах. — Е, вече няма значение. Ако нямате нищо против, ще си вървя...

— Искате да си отидете? — гласът му отекна като изстрел и ме закова на място. — Нима съм казал, че интервюто е приключило? Сядайте!

Моментално седнах и се постарях да изглеждам пребледнял. Мисля, че успях. В ума ми проблесна, че все още се намирам в клетката на лъва и както трябваше да се очаква, лъвът беше той.

— А сега — Брайт ме погледна внимателно — ще ми кажете ли какво се надявахте да изкопчите от мен? От нас, Божите Избраници?

Облизах пресъхналите си устни.

— Говорете — той не повиши глас, но различих в него обертонове, които не предвещаваха нищо добро, ако не се подчиня.

— Съветът — промърморих аз.

— Съветът на Старейшините? За какво става дума?

— Не — забих поглед в пода. — Съветът на Гилдията на журналистите. Искам да стана негов член. След случая с Дейв — зет ми — успях да докажа, че мога да си върша професионално и непредубедено работата. Полеви командващ Уосъл може да го потвърди. Това привлече вниманието дори на колегите ми от гилдията. И ако имам възможност да действам по същия начин, да подобря общественото мнение за вас на другите планети, това би ме издигнало в очите на читателите, а и на колегите ми.

Млъкнах. След малко бавно вдигнах очи и го погледнах. Наблюдаваше ме с неприкрита ирония.

— Признанието пречиства душите дори на такива като вас — тъжно изрече той. — Бихте ли ми казали как смятате да подобрите

мнението за нас сред онези низвергнати от Господа хора на другите планети?

— Ами... Зависи от обстоятелствата. Ще разгледам планетите ви, ще събера материал за статия... Преди всичко...

— Сега вече няма значение! — Той се изправи и с очи ми заповяда и аз да стана. Подчиних се. — Ще се върнем към тази тема след няколко дни. — Подари ми една усмивка на Торкемада и завърши: — Приятен ден, журналисте.

— Приятен... ден — успях да промълвя, преди да се обърна и да напусна с несигурна походка.

Не го направих нарочно, просто краката ми наистина бяха омекнали, като че ли преди малко бях стоял на ръба на бездънна пропаст. В устата си усещах метален вкус.

През следващите няколко дни се разхождах из града и съвестно събирах материал за статията си. На четвъртия ден след срещата ни отново ме повикаха в офиса му. Заварих го да стои неподвижно и остана така, докато не изминах половината разстояние до писалището.

— Струва ми се, журналисте — внезапно се обади той, — че не можете да публикувате дружелюбна статия за нас в бюлетина на Агенцията, без колегите ви да забележат положителното ви отношение. При това положение каква полза ще имаме от тази статия?

— Никога не съм казвал, че ще пиша само хубави неща — възразих аз. — Но ако забележа нещо положително, което да публикувам, съм готов веднага да го разкажа.

— Да-а — черният пламък на очите му ме прободеше. — В такъв случай нека опътуваме сред народа.

Излязохме от офиса и с асансьора слязохме в гаража, където ни очакваше кола. Шофьорът подкара извън града, по каменистите и почти лишени от растителност крайградски райони, където въпреки всичко фермите имаха ясно очертани граници.

— Погледнете — посочи Брайт, когато минавахме през малко градче, приличащо повече на село. — Тук, на бедните ни планети, отглеждаме единствената си реколта — нашите младежи, които биват наемани като войници, за да може народът да не гладува, а вярата да живее. Намирате ли разлика между тези млади хора и онези, които изпращаме да се сражават и умират за чужди каузи, и защо на другите планети толкова силно ги презират?

Обърнах се и видях, че пак ме гледа с иронична усмивка.

— Такава им е съдбата — предпазливо отговорих аз.

Брайт се разсмя. Смахът му приличаше на рева на лъв — толкова беше дълбок и силен.

— Съдбата! Кажете го с истинското му име, журналисте! Те имат гордост! Гордост! Бедни, владеещи единствено изкуството да обработват земята и донякъде да воюват, тези хора въпреки това гледат отвисоко на родените в праха червеи, които ги наемат. Те знаят, че наемателите им може да са страхотно богати, да си угаждат и да носят разкошни дрехи, но когато попаднат в сянката на гроба, няма да им бъде разрешено дори да стоят с чаша за милостиня пред вратата от злато и сребро, през която ние, Божите Избраници, ще минаваме с песен.

Дари ми една хищна усмивка от мястото си в колата, преди да продължи:

— Какво бихте могли да научите тук, което да накара другите да се отнасят с подобаващо уважение към Божите Избраници?

Пак ми се присмиваше. Но още на първата ни среща бях разбрал що за човек е. Докато беседвахме, тясната пътечка към целта ми ставаше все по-забележима. Затова не обръщах внимание на извителните му забележки.

— Не става дума за гордостта или учтивостта на някоя от страните — отвърнах аз. — Пък и не ви трябва — нали не ви пука какво мислят наемателите на вашите войници при подписването на договорите? От своя страна търсенето към войските ви ще се увеличава, докато продължавате да поддържате ниските цени. Не е задължително да се отнасят към тях с любов. Трябва да сте доволни и от търпението...

— Шофьор, спри! — прекъсна ме Брайт. Колата забави ход и спря.

Намирахме се в малко селце. Намръщени хора, облечени изцяло в черно, сновяха между постройки от надуваема пластмаса — временни жилища, които на другите планети отдавна бяха заменени с къде-къде по-просторни и красиви сгради.

— Къде сме? — попитах аз.

— В малко градче, наречено Божи Помен — отговори той, докато сваляше стъклото от своята страна. — Насам идва един човек,

когото познавате.

Наистина към нас се приближаваше слабовата фигура в униформа на командор. Спря до колата, леко се наведе и аз срещнах спокойния поглед на Джеймтън Блек.

— Сър? — обърна се той към Брайт.

Старейшината се обърна към мен:

— Този офицер изглеждаше подходящ да служи сред нас, последователите на Божите Заповеди, но преди пет години си изгуби ума по момиче от друга планета, което го отблъсна. Изглежда оттогава няма никакво желание да се издига по служебната стълбица. — Продължи вече към Джеймтън: — Командоре, вие два пъти сте виждали този човек — за пръв път преди пет години в дома му на Земята, когато сте искали ръката на сестра му, и за втори път преди година на Нова Земя, когато той ви помолил да осигурите пропуск за помощника му. Кажете ми каквото знаете за него!

Джеймтън ме погледна и отговори със спокоен глас:

— Знам само, че обича сестра си и ѝ желае най-доброто, което аз вероятно не бих могъл да ѝ осигуря. Също така имаше желание да помогне на зет си и търсеше начин да го защити. — Хвърли на Брайт един бърз поглед и довърши: — Аз вярвам, че той е добър и честен човек, Старейшина.

— Не съм ви питал в какво вярвате! — нахвърли се Брайт върху него.

— Както кажете — отвърна Джеймтън, гледайки към Елдър със спокойния си поглед.

Внезапно почувствах как в мен се надига гняв. Струваше ми се, че ей сега ще избухна, без да се замислям за последствията. Ядосвах се на Джеймтън, защото не само че имаше смелостта да ме препоръча като добър и честен човек, но притежаваше и нещо много повече, от което се вбесих. Той не се страхуваше от Брайт, а аз изпитвах страх още от първата ни среща.

При това аз бях журналист и зад мен стоеше имунитетът на гилдията, а той беше прост офицер, застанал пред върховния си главнокомандващ — бойния водач на два свята, един от които беше и планетата на Джеймтън. Как си го позволяваше?... Изведнъж прозрях истината и едва не заскърцах със зъби от яд и разочарование. Ами че Джеймтън Блек не се различаваше от оня сержант в щаба на

Сдружението, който отказа да ми даде пропуск за Дейв и беше готов по всяко време да се подчини на Старейшината Брайт, но не чувстваше необходимост да се прекланя пред човека Елдър Брайт!

В известна степен в този момент Брайт държеше в ръцете си живота на Джеймтън — държеше по-малката част, а не по-голямата, както беше с моя.

— Отпускът ви свърши, командоре — рязко каза Елдър. — Съобщете на семейството си да изпрати личните ви вещи в града на Съвета и се качвайте при нас. От този миг ви назначавам за помощник и адютант на журналиста и ви повишавам в звание комендант, което ще съответства на новата ви длъжност.

— Сър! — без емоции отвърна Джеймтън и леко се поклони. Върна се до сградата, от която дойде преди малко, и след няколко минути излезе и седна до нас. Елдър даде знак на шофьора и колата потегли обратно. Върнахме се в града, в неговия офис.

Брайт поръча на Джеймтън да ме разведе из града и да ме запознае с обстановката. Двамата прекарахме доста часове в наблюдения, след което се върнах в хотела си.

Не ми трябваше много време, за да разбера, че Джеймтън Блек е прикрепен към мен, за да ме следи, изпълнявайки едновременно и функциите на адютант. Но не исках неприятности и си мълчах, както правеше и той. Разхождахме се из града и околностите му през следващите няколко дни като призраци или хора, заклели се да не си говорят. Имахме негласната уговорка да пазим мълчание, защото единствената тема, по която бихме могли да приказваме, бяха спомените ни за Ейлин.

От време на време ме викаха в офиса на Елдър Брайт. Беседвахме кога повече, кога по-малко, а той почти не споменавахе за моята официална причина да пристигна на Хармония, сякаш изчакваше нещо. Скоро разбрах какво е то — беше прикрепил към мен Джеймтън, за да ме държи под око, докато самият той проверяваше какво става по другите планети, тъй като беше лидер на Сдружението и с тези работи се занимаваше лично. Търсеше ситуация, при която да използва влюбения в себе си журналист, който му бе предложил да подобри общественото мнение за неговия народ сред жителите на останалите планети.

Когато разбрах това, напълно се успокоих, защото след всяка среща той се приближаваше все по-плътно до сърцевината на моите съкровени желания. Сублимният момент щеше да настъпи, когато ме помоли да му кажа как да постъпи с предложението ми.

Ден след ден, интервю след интервю той все повече се отпускате и споделяше откровено мислите си, но не забравяше да ми задава и въпроси.

— И какво обичат да четат на другите планети, журналистите? Какво им харесва най-много?

— Разкази за герои, разбира се — отговорих аз също толкова непринудено, колкото той зададе въпроса. — Затова дорсайците са добър пример за подражание, а до известна степен и Екзотика — при последните думи през лицето му премина сянка, която можеше да бъде както спонтанна, така и преднамерена.

— Безбожници! — промърмори той. С това приключи темата. Но на другия ден отново я подхвана.

— А какво ги прави герои в очите на обществеността?

— Обикновено победата над по-зрял, вече извоювал си име противник, независимо дали е престъпник или друг герой. — Тъй като по погледа му разбрах, че е съгласен с мен, реших да рискувам и продължих: — Например ако войските на Сдружението успеят да победят в директна схватка равни по численост войници на Дорсай...

Съгласието, изписано на лицето му, бе сменено от изражение, което не бях виждал досега. Две-три секунди просто ме зяпаше с отворена уста, след това ми хвърли поглед, който приличаше на изригваща от гърлото на вулкан разтопена лава.

— За глупак ли ме мислите? — избухна той. Ала скоро лицето му омекна и ме погледна с любопитство. — Или самият ти си глупак, а? — Продължи да ме гледа втренчено и накрая кимна. — Да-а, точно така. Този човек е един глупак, роден на Земята.

Обърна се и даде да се разбере, че за днес интервюто е приключило.

Изобщо не обърнах внимание на факта, че ме помисли за глупак. Това беше още една застраховка преди решителния миг на моя ход, с който щях да го подмамя. Но, кълна се в живота си, така и не разбрах кое го накара да реагира по толкова странен начин. Не бях спокоен — моето предположение за дорсайците не ми изглеждаше чак толкова

глупаво. Първо си помислих дали да не попитам Джеймтън, но здравият ми разум надделя и ме предпази от тази стъпка.

Най-сетне дойде решителният ден и Брайт се осмели да ми зададе въпроса, за който бях сигурен, че рано или късно ще ми бъде отправен.

— Журналисте — произнесе той, застанал пред мен леко разкراчен с ръце на гърба и с поглед, реещ се навън през огромното — от пода до тавана — стъкло на офиса му.

— Сър? — тъкмо бях влязъл при него, след като получих поредната покана. Като чу гласа ми, той рязко се обърна и впи в мен огнения си поглед.

— Казахте, че хората стават герои в резултат на победи над по-зрели, вече извоювали си име противници. Като любимци на обществеността споменахте дорсайците и Екзотика.

— Точно така — потвърдих аз, докато се приближавах към него.

— Безбожниците от Екзотика! — промърмори той под носа си. — Те използват наемници. Какво му е героичното да побеждаваш с помощта на наемници, дори и да е лесно и евтино?

— Ами тогава защо не спасите някой, който има нужда от помощ? — невинно попитах аз. — Подобна постъпка би ви създала нов, и то нелош имидж в очите на обществеността. Нали знаете, че Сдружението не се слави с такава дейност?

— И кого да спасим? — в погледа му се четеше недоверие.

— Е, винаги се намират малки групи, които твърдят, че са низвергнати от някои по-силни хора. Друг е въпросът дали имат право... Нима към вас не са се обръщали дисидентски групи с предложение да наемат войските ви да участват в метежи против законните правителства на планетите? — направих лека пауза. — О, да, забравих за Нова Земя и Северния Раздел.

— Не получихме добри отзиви за мисията ни в Северния Раздел — заяви Брайт. — И вие отлично знаете този факт!

— Е, да, но тогава шансовете бяха горе-долу равни. Ако искате да чуете мнението ми, трябва да заемете страната на някоя наистина малка група, тръгнала срещу несравнимо по-мощен противник. Нещо като миньорите на Коби срещу собствениците на мините.

— Коби? Миньори? — отново ми хвърли тежък поглед, но аз през цялото време го очаквах и затова го издържах спокойно. Брайт се

обърна и се приближи към писалището. Протегна се и вдигна лист, приличащ на писмо.

— Пристигна молба за помощ от една група...

Млъкна и остави листа обратно върху писалището, като същевременно вдигна глава и ме изгледа продължително.

— Група като миньорите на Коби? Да не би да са самите те?

— Не, други са — известно време мълча, след което заобиколи писалището и ми протегна ръка. — Чух, че се каните да отпътувате.

— Какво?!

— Да не би да са ме информирали погрешно? — очите му буквално ме пронизваха. — Казаха ми, че се каните да заминете с кораба, който отлита тази вечер за Земята. Останах с впечатлението, че вече сте си осигурили билет за този полет.

— О, да, разбира се — не можеше да ми го каже по-ясно. — Бях се замислил и затова не разбрах веднага за какво говорите. Наистина си тръгвам тази вечер.

— Желая ви приятен път. Радвам се, че намерихме общ език. Можете да разчитате на мен и в бъдеще, както и ние ще разчитаме на вас.

— Разбира се — съгласих се аз и допълних: — Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Казахме си „довиждане“ и се прибрах в хотела. Намерих личните си вещи опаковани, а на масичката ме чакаше билет за тазвечершния полет към Земята. Никъде не видях Джеймтън.

След пет часа вече бях на борда, а корабът се носеше към Земята.

А пет седмици по-късно Синият фронт на Света Мария, тайно снабден с оръжие и войници от Сдружението, направи кратка, но кървава революция и свали от власт законното правителство на Зеления фронт.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Не се наложи аз да търся Пиърс Лийф — той сам изпрати да ме повикат. Докато минавах през огромното фоайе в сградата на гилдията и прозрачният асансьор ме издигаше към кабинета на шефа, доста мои колеги ме изпроводиха с внимателни погледи. Защото за трите изминали години, откакто Синият фронт завзе властта на Света Мария, за мен много неща се промениха.

Спомените за последната среща с Ейлин вече не ме измъчваха толкова. Докато летях към Земята, начертах план за отмъщение, а сетне предприех две стъпки — първата на Света Мария, втората на Хармония, — с които щях да го осъществя. Но и след тези стъпки вътрешният ми мироглед не претърпя драстични промени, защото този процес изискваше време.

Едва последните три години ме промениха истински. И точно затова Пиърс Лийф имаше желание да се срещнем. По същата причина много от колегите ми обръщаха глави, когато минавах покрай тях. През тези години бях постигнал много и като се сецах за времето, прекарано на Хармония, си мислех колко млад и неопитен съм бил тогава.

Спомних си за първия сън, в който видях пътя към отмъщението — вървах с меч в ръка под дъжда. Тогава за пръв път почувствах притегателната сила на това, което беше изразено в мен много силно — по-силно, отколкото можеха да го направят храната, питиетата, любовта и дори животът.

Тези, които твърдят, че храната, жените, силните питиета и даже наркотиците доставят максимално удоволствие на човешката душа, са абсолютни глупаци. Защото изброените неща предлагат само бледо подобие на екстаза, изпитван, когато човек се занимава с нещо, което изисква от него всичко и го завладява напълно, до мозъка на костите му, но и то не му е достатъчно.

Всички, които не мислят така, са глупави. Нито едно велико нещо не е постигнато лесно. Нито една картина, нито едно музикално

произведение, нито една поема, нито една скулптура и нито една държава не са се появили на бял свят като отплата за услуга. Партедонът не е бил построен просто така, а за Термопилите не са се сражавали за чест и слава. И Бухара е била разграбена, и Китай е стенел под монголски ботуш не само заради жаждата за власт и плячка. Отплатата за всички тези неща е било самото им изпълнение.

Да се владееш и да използваш себе си като оръжие в собствените си ръце, като по този начин създаваш или разрушаваш неща, които никой друг не може да създаде или разруши — точно това е най-голямото удоволствие, известно на човека! Човек, който е държал в ръцете си длето и е пуснал на свобода ангела, затворен в гранитния блок, или пък човек, който е въртял меч и е оставял бездомни души, напуснали телата на смъртните му врагове — тези хора са имали възможността да изпитат удоволствието, предназначено само за богове и демони.

Това почувствах и аз след две години, дори по-скоро.

Сънувах, че държа в ръцете си мълнии и с тях управлявам четиринадесетте планети, както аз искам. Вече усещах, че се справям със светкавиците много добре. Най-сетне истинските ми възможности изплуваха на повърхността. Сега знаех какво означава липсата на реколта на Фрийланд за тези, които имат нужда от професионално обучение на Касида, но не могат да платят за него. Разбихах защо постъпват по един или друг начин хора като Уйлям от Сета, Блейн от Венера или Сейън от Екзотика — все хора, които променят и направляват междувездените събития, и предвиждах резултатите от техните действия. Така винаги се оказвах на местата с най-интересни събития и пишех статии за тях още преди да са станали, докато накрая колегите ми започнаха да мислят, че или съм наполовина дявол, или съм провидение.

Не ми пукаше какво мислят. Вълнуваше ме кога най-после ще настъпи часът на тайното ми отмъщение. Чувствах скрития меч в ръката си — моето оръжие за унищожаване.

Вече не се съмнявах — макар че не го обичах, Матиас бе прозрял същността ми и откакто умря, сякаш бях приел неговата антивря, и то със сила, която той никога не би могъл да си представи.

Както и да е. Сега отивах при Пиърс Лийф. Чакаше ме пред вратата на кабинета си. Сигурно отдолу са се обадили и са го

предупредили, че се качвам. Подаде ми ръка за поздрав и задържа моята, докато ме вкара вътре и затвори вратата зад нас. Не седнахме около масата, а се настанихме на дивана, поставен малко встрани. Напълни чашите и ми подаде едната. Пръстите му забележимо бяха посивели, а и самият той изглеждаше стар.

— Разбра ли новината, Тим? — попита той без предисловие. — Морган Чу Томпсън умря.

— Чух. Сега има вакантно място в Съвета.

— Да-а... — отпи малко и върна чашата на мястото ѝ. — Морган беше мой стар приятел.

— Знам — казах аз, но не чувствах никакво съжаление. — Сигурно сте разстроен.

— Бяхме връстници... — млъкна и унило ми се усмихна. — Очакваш да те подкрепя в стремежа ти да заемеш мястото, нали?

— Според мен — бавно отвърнах аз — членовете на гилдията ще останат учудени, ако не го направите, особено като се има предвид колко добре работеха за мен обстоятелствата през последните години.

Пиърс кимна, но ми се струваше, че не ме чува. Посегна към чашата, отпи без видимо удоволствие и я остави.

— Преди около три години дойде тук и поиска да се срещнем. Тогава направи едно предсказание, помниш ли?

Само се усмихнах.

— Да, едва ли си забравил. Е, Тим — той млъкна и изпусна една тежка въздишка. Имах чувството, че му е трудно да заговори за това, което иска. Само че аз вече имах достатъчно опит и владеех всичко необходимо, дори и търпението. Просто седях и чаках. — Имахме достатъчно време да видим как ще се развият събитията. Според мен ти се оказа и прав, и не съвсем.

— Как така?

— Ами така. Според твоята теория Екзотика имаше намерение да унищожи Сдружението. Ала виждаш какво стана на практика.

— Например?

— Сега почти всички смятат, че фанатизмът на войниците на Сдружението и случаите на безсмислена жестокост като този, при който преди три години на Нова Земя загина зет ти, са основната причина общественото мнение на останалите планети да се обърне срещу тях, и то толкова силно, че да отказват да наемат техни

подразделения. И за слепия обаче е ясно, че те — черноризците — се държат по този начин, защото същността им е такава. Екзотика не е виновна за това.

— Да, и аз мисля така.

— Разбира се — отново отпи, този път по-спокойно. — Мисля, че затова не ти повярвах, когато ми каза, че Екзотика има намерение да унищожи Сдружението. Не ми звучеше истински. Но сетне се оказа, че именно Хармония и Асоциация подкрепиха с хора и оръжие така наречената революция на Синия фронт на Света Мария, действайки тихомълком в задния двор на Мар и Кълтис. Наложих се да призная пред себе си, че сякаш наистина нещо става между философите и фанатиците.

— Благодаря ви.

— Синият фронт обаче не се задържа дълго.

— Поне в началото изглеждаше, че има широка обществена поддръжка.

— Е, да — той помете възражението ми с едно махване на ръка. — Но и самият ти прекрасно знаеш какво става в такива случаи. Винаги има причина за бой, когато става дума за по-богат и преуспял съсед, независимо дали той живее в съседната къща или на съседната планета. Цялата работа е там, че населението на Света Мария рано или късно щеше да проумее какво представлява Синият фронт и да го отхвърли, като отново го върне към статуса му на нелегална партия. Освен това привържениците му никога не са били кой знае колко, а и повечето от тях се оказаха смахнати. Като капак трябва да признаем, че Света Мария просто не би могла да съществува самостоятелно — нито в икономическо, нито в политическо отношение, щом се намира в системата на две толкова богати планети като Мар и Кълтис. Цялата тази работа с революцията на Синия фронт нямаше начин да успее и това беше ясно за всеки страничен наблюдател.

— И аз така мисля.

— Значи си знаел! — възкликна Пиърс. — Само не ми разправяй, че някой с твоите способности не е видял накъде отиват нещата още в самото начало. Но има нещо, което аз не успях да прозра, а по всичко личи, и ти също — че веднага след краха на Синия фронт Сдружението ще разположи окупационните си войски на Света Мария и ще предяви иск законното правителство да плати дължимото

за наемането им от страна на метежниците. И тогава, по силата на договора за взаимопомощ, който винаги е съществувал между Мар, Кълтис и Света Мария, на Екзотика ще ѝ се наложи да се отзове на зова за помощ от страна на Света Мария и да изгони окупационните войски, защото правителството просто няма възможност да плати исканата сума.

— Точно така — съгласих се аз. — И това предвидих.

Пиърс ми хвърли бърз поглед и попита:

— Ами? Тогава как изобщо си си помислил, че...

Внезапно млъкна и се замисли.

— Работата е там, че екзотианските сили без проблем изтласкаха войските на Сдружението и ги обградиха — спокойно започнах аз. — Но зимата настъпи и те прекратиха настъплението. И ако Брайт и неговият Съвет не решат да изпратят подкрепления, още тази пролет обкръжените войски ще бъдат принудени да се предадат. Вярно, те не могат да си позволят да изпратят подкрепления, но така или иначе, ще им се наложи...

— Не — заяви Пиърс и някак странно ме погледна. — Няма да го направят. Струва ми се, че според теб цялата тази операция е била маневра от страна на Екзотика, за да пусне на два пъти кръв на Сдружението — първия път при помощта им за Синия фронт, втория — при искането на дължимото за наемането.

Усмяхнах се вътрешно, защото сега той стигна точно дотам, където имах намерение да го накарам да стигне преди три години. Само че го планирах така, че той да ми го каже, а не аз на него.

— Нима не е така? — постарях се гласът ми да звучи учудено.

— Не — развълнува се Пиърс. — Точно обратното! Брайт и Съветът на Старейшините имат намерение да изоставят войските на Света Мария — ако щат да ги пленяват, ако щат да ги унищожават. Ще стане това, което ти твърдеше пред мен. Касае се за спазването на важен принцип — че от всяка планета може да си поискаш откупа, наследен от нейните обитатели. Този принцип е жизнено важен и макар че не е официално признат от закона, е част от междузвездната икономическа структура. Екзотика обаче разби Сдружението на Света Мария и по този начин го отхвърли. Договорът за взаимопомощ, който са подписали Мар, Кълтис и Света Мария и който е основание за оказаната помощ, не променя нещата. Брайт трябва само да се обърне

към Сета, Нютон или друга планета, която прилага системата на твърдите договори, и те веднага ще направят съюз, поставяйки Екзотика на колене. — Замълча замалко и ме погледна в очите, преди да продължи: — Разбра ли какво имам предвид? И защо ти казах, че хем си прав, хем не си, когато предвиди войната на Екзотика със Сдружението? Разбра ли сега къде ти е грешката?

Нарочно го изгледах продължително, преди да отговоря.

— Да — кимнах аз. — Вече разбрах. Екзотика няма намерение да унищожава Сдружението. Обратно, Брайт иска да види сметката на Мар и Кълтис.

— Точно така! Богатството и специалистите на Екзотика са нещо като гаранция за планетите, които поддържат системата на свободните договори, и им позволява да се противопоставят на опитите търговията със специалисти да става без зачитане на правата им. То пък от своя страна дава сила на твърдите планети. Ако Екзотика бъде победена, балансът между двете системи ще се наруши. Но именно този баланс дава възможност на Земята да се държи настрана и от двете групи. При това положение тя ще бъде принудена да се включи в една от тях. А групата, към която се присъединим, ще има възможност да контролира нашата гилдия и да влияе на непредубедеността на Агенцията.

Млъкна и се облегна назад, сякаш бе опустошен отвътре. След известно време отново се надигна.

— Досещаш се към коя група ще се присъедини Земята, ако победи Сдружението. Тогава къде ще отидем ние, Тим? И цялата гилдия?

Не отговорих веднага, а само го погледнах, давайки му възможност да се увери, че думите му са ми направили силно впечатление. Истината бе, че вече почти не усещах вкуса на отмъщението. Бяхме стигнали до възловия момент, към който се стремях от самото начало. Според него перспективата пред гилдията беше или да бъде нарушен висшият ѝ принцип — непредубедеността, или да се подчини на групата с твърди договори, към която принадлежеше и Сдружението. Оставих го да почувства колко е безнадеждно положението, след което започнах бавно да говоря:

— Щом Сдружението е способно да унищожи Екзотика, също толкова вероятно е Екзотика да унищожи Сдружението. Всяка подобна ситуация има равновероятно развитие и в двете посоки. Да

предположим, че имам възможност да отида на Света Мария преди пролетното настъпление и да използвам уменията си да анализирам нещата по-добре от другите, за да подпомогна развитието в някоя посока, без това на накърни интересите и принципите на гилдията.

Пиърс леко пребледня.

— Какво имаш предвид, Тим? Не можеш току-така да застанеш на страната на Екзотика. Не искаш да ми кажеш това, нали?

— Не, разбира се. Но бих могъл да забележа някаква дреболия, която те да използват за спечелване на предимство. Сигурно ви е ясно, че не мога да дам гаранция за успех, но иначе, както сам казахте, къде отива гилдията?

Известно време размишлява. Протегна се за чашата си, която бе поставена на масата, и докато я вдигаше, забелязах, че ръката му потрепва. Не ми трябваха усилия, за да разбера какво си мисли. Това, което предлагаш, беше нарушение ако не на буквата, то на духа на Закона за непредубеденост. Този път щяхме да заемем нечия страна, но явно Пиърс смяташе, че за благо на гилдията сме длъжни да постъпим така, докато все още имаме избор.

— Имате ли доказателства — попитах аз, — че Брайт наистина е решил за изостави окупационните войски в положението, в което се намират в момента? Можем ли със сигурност да се осланяме на факта, че няма да изпрати подкрепления?

— Имам хора на Хармония, които в момента събират тези доказателства... — прекъсна го жуженето на видеофона, поставен на масата. Натисна бутона и на екрана се появи физиономията на секретаря му Том Ласъри.

— Сър, обаждат се от Последната Енциклопедия. Мис Лайза Кант иска да говори с журналиста Олин. Твърди, че е много важно.

— Ще говоря — казах аз в момента, в който Пиърс кимна с глава. Сърцето ми подскочи, но сега няхах време да мисля защо. За миг екранът посивя, след това се появи лицето на Лайза.

— Тим! — извика тя, без да ме поздрави. — Ела бързо, Тим! Един терорист застреля Марк Тор! Той умира независимо от усилията на лекарите. Искате да говорите с теб, Тим, докато не е станало твърде късно! Моля те, Тим, побързай!

— Идвам! — станах и побягнах навън. Така и не можах да разбера защо този път реагирах толкова спонтанно. Гласът ѝ ме накара

да излетя от креслото и да тичам към нея, сякаш гигантска ръка ме буташе отзад. Просто скочих и побягнах.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Лайза ме посрещна до същия вход на Последната Енциклопедия, където преди няколко години я видях за пръв път. Заведе ме в кабинета на Марк Тор през странния лабиринт и въртящата се стая, откъдето минахме и миналия път. Докато вървахме, ми разказа какво е станало.

Лабиринтът и всичко останало е било създадено с цел да се предотврати нападение. Според мен беше абсолютно безсмислено, но все пак съществуваше някаква вероятност и ето в крайна сметка тя се осъществи. Създаването на Енциклопедията още отначало породиха страхове, на които се поддадоха хората с психически отклонения от всичките четиринадесет планети. И то защото целта ѝ не беше ясна, а тайнствена и абстрактна и не можеше лесно да се определи, още по-трудно беше да се обясни. Затова предизвикваше ужас сред психопатите както на Земята, така и на другите планети.

Един от тези ненормални беше успял все пак да се добере до Марк Тор. Бедният човек пазил в тайна параноята си дори от собственото си семейство, докато в ума му постепенно се развило убеждението, че Последната Енциклопедия представлява Великия ум, който ще пороби човечеството. Тялото му беше проснато на пода в кабинета и когато с Лайза се приближихме, видях кльощав мъж с посивяла коса и спокойно лице със засъхнала кръв на челото.

Лайза ми каза, че са го пуснали погрешка. Тор е имал назначен преглед от нов лекар, който трябвало да дойде следобед. Но някой от охраната вместо лекаря пуснал този възрастен, добре облечен и представителен мъж. Той стрелял два пъти в Марк Тор и веднъж в собственото си чело. Починал на място. Независимо че бил прострелян в белия дроб от две игли, Марк все още дишаше, но бързо губеше сили.

Най-сетне Лайза ме заведе при него. Беше легнал по гръб върху подгизнал от кръв чаршаф в спалнята си точно до кабинета. Очите му бяха затворени, а брадичката и носът му бяха вирнати, сякаш не искаха

да се примирят със смъртта, която бавно, но неотвратимо потапяше неговата отчаяно бореща се душа в дълбините на мрачните си води.

Ала в съзнанието ми не остана лицето му. Поразиха ме необикновено широките му гърди и рамене и силните ръце. Внезапно се сетих за разказа на един от свидетелите на убийството на Ейбрахам Линкълн, който бях чел като ученик. Той е лежал на леглото си по същия начин. Свидетелят останал удивен от силните мускули и широките му гърди — горната част на тялото на президента била отвита.

С Марк Тор беше същото. Е, доста голяма част от мускулите му бяха атрофирали, защото водеше заседнал живот и беше болен, но масивните му кости говореха за силата, която е имал като млад. В стаята имаше няколко души, повечето лекари, но всички се дръпнаха настрана, когато Лайза ме поведе към леглото.

Наведе се и тихо го повика:

— Марк! Марк!

За няколко секунди си помислих, че никога няма да отговори. Помня как ми мина през главата, че вече е умрял. В един момент обаче клепачите му се повдигнаха, той завъртя очи и най-последно фокусира погледа си върху Лайза.

— Марк, Тим е тук — каза тя и се отмести, за да мога да се приближа до леглото. Обърна се към мен и ме посъветва: — Тим, наведи се по-близо до него.

Направих крачка напред и се наведох. Очите му се впиха в лицето ми. Не можех да разбера дали ме е познал. Устните му помръднаха и чух призрачен шепот, изтръгнал се от някога мощните му гърди:

— Тим...

— Да — отвърнах аз. Забелязах, че без да знам защо, съм стиснал ръката му. Беше слаба и хладна.

— Сине... — прошепна той толкова тихо, че едва го чух. В този миг сякаш ме удари гръм, застинах неподвижно, чувствайки как се потапям в леда на внезапно обзелия ме гняв.

Как смееше?! Как се осмеляваше да нарече мен свой син? Не съм му давал нито право, нито повод да ме нарича така... Та той едва ме познаваше! Нямах нищо общо с него, с работата му и с всичко онова, в което той вярваше. Как се осмеляваше да ме нарече „сине“?

Прошепна още нещо. Долових думи, които още повече ме вбесиха.

— ...поеми върху себе си...

Очите му се затвориха, устните замряха, макар че лекото повдигане на гърдите му показваше, че още е жив. Пуснах ръката му, обърнах се и избягах от спалнята. Опомних се в кабинета — спрях, защото вратата за излизане, разбира се, беше ловко замаскирана.

Лайза ме настигна.

— Тим!

Сложи ръка върху рамото ми и ме накара да я погледна в очите. Личеше, че е чула всичко и сега с поглед ме питаше какво възнамерявам да правя. Мислех да ѝ кресна, че нямам никакви намерения да се захващам с тази работа. Нямах задължения към никого, дори към нея. Старецът не ме питаше — той ми заповяда да поема ръководството!

Но не пророних нито дума. Дори да си отворя устата нямаше да издам и звук. Сигурно съм дишал като вълк, ограден от ловци. В този момент звънна видеофонът и наруши тежкото мълчание.

Лайза беше по-близо и автоматично протегна ръка да го включи. Изобщо не погледна кой се обажда.

— Ало? — произнесе един глас. — Ало? Има ли някой? Бих искал да разговарям с журналиста Тим Олин, ако е там. Спешно е. Ало? Чува ли ме някой?

Беше гласът на Пиърс Лийф. Откъснах поглед от лицето на Лайза и се наведох към видеофона.

— А, ето те и теб, Тим. Виж сега, не искам да си губиш времето да описваш как Марк Тор умира. Имаме достатъчно добри момчета, които ще се справят с тази задача. Мисля, че се налага незабавно да отлетиш за Света Мария — млъкна и ме погледна с присвити очи. — Разбра ли? Току-що получих информацията, която очаквах. Бях прав, заповедта е дадена.

Всичко си застана по местата, изтривайки впечатленията ми от последните няколко минути — най-сетне щях да приведа в действие толкова дълго подготвяния план за отмъщение. Той помете като цунами наговореното от Марк Тор и Лайза, заради което трябваше да остана на Земята.

— Няма ли да има подкрепления? — рязко попитах аз. — Какво гласи заповедта?

Той кимна.

— Мисля, че е най-добре да тръгнеш веднага. Синоптиците обещават времето да се оправи още тази седмица. Тим, според теб...

— Тръгвам — прекъснах го аз. — Подгответе документите и апаратурата. Обадете се да ме чакат на космодрума.

Прекъснах връзката и се обърнах към Лайза. Погледът ѝ сякаш ме удари. Но сега бях силен и не се поддадох на ефекта му.

— Как да изляза оттук? Трябва веднага да тръгвам.

— Тим!

— Казах ти, че трябва веднага да изчезвам! Къде е изходът? Къде...

Докато опипвах стените, тя натисна някакъв бутон и вдясно от мен се отвори проход. Веднага се вмъкнах в него.

— Тим!

Гласът ѝ ме спря за последен път. Застинах на място и се огледах.

— Ти ще се върнеш — уверено каза тя. Това не беше въпрос. Произнесе го със същия тон, с който говореше Марк Тор. Не ме молеше. Констатираше факта. Бях разтърсен до дъното на душата си.

Но растящата тъмна сила, вълната, олицетворяваща жаждата ми за мъст, отново ме понесе напред, към следващата стая.

— Ще се върна — уверих я аз.

Излъгах с лекота. Вратата зад мен се затвори и стаята, в която се намирах, започна да се върти, отнасяйки ме далеч от Енциклопедията.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Когато излизах навън, корабната атмосфера, която имаше малко по-високо налягане, като с ръка ме избута в сивия дъждовен ден на Света Мария. Бях наметнал журналистическия плащ. Влагата на деня ме обгърна, но не беше непоносима. Приличах на меча от съня ми — наточен о камък и скрит под наметалото, тръгнал към срещата, за която е бил пазен цели три години.

Среща под хладния пролетен дъжд, който капеше върху ръцете ми като изстинала старческа кръв, а устните ми не усещаха вкуса му. Слабият източен вятър гонеше по небето ниски облаци. Дъждът тихо валеше. Падайки върху твърдата площадка за кацане, всяка капка предизвикваше неподражаем звук, сякаш удряше по барабан. Бетонното поле се простираше навсякъде около кораба, скривайки почвата. Беше абсолютно празно като последната страница на книга, върху която предстои да се напише заключението. Някъде далеч, в самия край, като самотна могила се извисяваше контролната кула. Дъждовната завеса между мен и сградата от време на време ставаше плътна, но не можеше да я скрие напълно от погледа ми.

Същият дъжд вали и на всички останали планети, включително и в Атина върху мрачния дом на Матиас и руините на Партенона на видеоекрана в спалнята ми.

Слизах по стълбата и слушах как той барабани по кораба зад мен, който ме докара от Земята до този малък свят в системата на Процион. Капките мокреха и куфарчето с документите, движещо се по транспортната лента край мен. Но в момента то не означаваше нищо за мен, също както и документите ми на журналист, и акредитивните писма. Мислех само за човека, който работеше на паркинга в края на площадката за кацане. Точно към него трябваше да се обърна — така ми бяха казали на Земята. Ами ако са ме излъгали?

— Багажът ви, сър?

Отърсих се от мислите си и дъжда и слязох на бетона. Офицерът, отговарящ за разтоварването, ми се усмихна. Беше по-възрастен от

мен, но изглеждаше по-млад. Няколко капки се поръсиха от кафявата му фуражка и като сълзи намокриха документите, които държеше в ръцете си.

— Изпратете го на позициите на Сдружението. Куфарчето с акредитивните писма ще взема с мен.

Взех го от транспортната лента, обърнах се и се отдалечих. Човек с униформа на диспечер се подпираше на една от аероколите на паркинга. Отговаряше на даденото ми описание.

— Как се казвате, сър? — попита той. — И с каква цел идвате на Света Мария?

Ако той наистина е този, когото търсех, би трябвало предварително да знае как изглеждам. Но бях в настроение и реших да се пошегувам.

— Журналист Тим Олин, жител на Земята и представител на Агенцията за междузвездни новини. Ще правя репортаж за конфликта между Сдружението и Екзотика.

Отворих куфарчето и му подадох документите.

— Много добре, сър — върна ми ги леко намокрени, след което се обърна, отвори вратата на колата и настрои автопилота.

— Дръжте пътя за Джоузефтаун. В покрайнините на града включете автоматиката и колата сама ще ви закара до позициите на Сдружението.

— Разбрах — отвърнах аз. — Един момент, ако обичате.

Той се обърна. Беше младолик, с малка брадичка и ме гледаше абсолютно спокойно.

— Сър?

— Помогнете ми да се кача.

— Моля да ме извините, сър. Не забелязах, че кракът ви...

— Схваща се от влагата — поясних аз. Той нагласи седалката и отново се обърна да си ходи.

— Един момент — повторих аз, докато намествах левия си крак пред пулта за управление. Търпението ми започна да се изчерпва. — Вие сте Уолтър Аймъра, нали?

— Да, сър — тихо отговори той.

— Погледнете ме. Не трябва ли да ми предадете някаква информация?

Бавно се обърна и ме погледна в очите. Както и преди, физиономията му беше лишена от емоции.

— Не, сър.

Почаках известно време, като просто го гледах.

— Добре — посегнах към вратата на аероколата. — Сигурно сте наясно, че по един или друг начин ще получа информацията, която ме интересува. Всички ще повярват, че съм я получил от вас.

Внезапно акуратната му брадичка ми се стори нарисувана.

— Почакайте! Трябва да ме разберете. Подобен род информация няма нищо общо с новините, нали? Имам семейство...

— Аз пък нямам — изобщо не ми пукаше за него.

— Вие не разбирате! Те просто ще ме убият. Сега Синият фронт действа по този начин. Какво искате да знаете за тях? Не разбирам каква е целта ви...

— Добре — повторих аз и пак се пресегнах към вратата.

— Чакайте! — Протегна ръка към мен, преди да продължи: — Давате ли ми гаранция, че ще ме оставят на мира, ако ви предоставя информацията?

— Може пак да дойдат на власт. Дори нелегалните политически групировки не могат да си позволят лукса да си развалят отношенията с Агенцията за междוזвездни новини.

За пореден път посегнах към вратата.

— О'кей, о'кей — бързо каза той. — Идете в Ню Сан Маркос. На Уолъс стрийт ще намерите бижутериен магазин. Градчето е близо до Джоузефтаун, където е и щабът на Сдружението, който търсите. Облиза устни и попита: — Ще им кажете ли за мен?

— Да — погледнах го. Отдясно под яката му забелязах тънка сребърна нишка върху бледата кожа. Разпятието сигурно се намираше под униформата му. — Войниците на Сдружението са тук от две години. Как се отнасят хората към тях?

Той се усмихна. Лицето му възвърна цвета си.

— Нормално. Просто трябва да ги разберете. Имат специфично поведение.

Почувствах болка в коляното, от което преди три години лекарите на Нова Земя извадиха иглата, изстреляна от черноризец.

— Да, доста специфично поведение — съгласих се аз. — Затворете вратата.

Той я бутна и аз потеглих.

На контролния пулт имаше изображение на Свети Христофор. Един войник от Сдружението щеше или да го махне, или да се откаже от колата. А аз изпитвах особено удоволствие от факта, че е там, макар че не означаваше нищо за мен. И то не заради Дейв и другите разстреляни пленници, а просто защото някои задължения съдържат в себе си и елемент на удоволствие. След като изчезнат илюзиите от детството, не остава нищо освен задълженията. Затова подобни удоволствия винаги носят радост. Когато всичко е казано и направено, фанатиците не са по-добри от бесни кучета.

А бесните кучета трябва да се унищожават. Такова е общоприетото мнение.

Неизбежно е след известно време да се върнете към общоприетите понятия. Когато мечтите за справедливост и прогрес са мъртви и погребани, когато болезнените изблици на чувства са престанали, тогава е най-добре да станете твърд и неподатлив като острие на меч, заточен в камък. Дъждът, под който този меч пътува към мястото на отмъщението, не му вреди, също както и кръвта, в която се е къпал за последен път. За меча дъждът и кръвта са почти едно и също.

Половин час пътувах между хълмовете, покрити с рехави гора и грижливо подравнени поляни. Разораните поля се чернееха и си помислих, че този цвят е много по-хубав от другите негови нюанси, които бях виждал. Най-сетне стигнах до предградията на Джоузефтаун.

Автопилотът ме преведе по улиците на малкия, типичен за Света Мария град с население около сто хиляди души. Излязох от другата му страна и видях в полето масивните бетонни здания на военния лагер.

Сержант с черна униформа ме спря, като замахна надолу с иглопушката си, и отвори вратата вляво от мен.

— Какво ви води насам?

Гласът му беше рязък и скърцащ. Носеше нашивки на взводен командир. Беше около четиридесетгодишен, а скулестото му лице бе набраздено от белези. И ръцете, и лицето му — единствените открити части — изглеждаха неестествено бели на фона на черната униформа и иглопушката със същия цвят.

Отворих куфарчето, оставено на седалката до мен, и му подадох документите.

— Ето акредитивните ми писма. Дойдох да се срещна с изпълняващия длъжността командващ окупационните сили Джеймтън Блек.

— Отдръпнете се — заповяда ми той. — Трябва аз да карам колата.

Преместих се. Влезе и пое управлението. Минахме през портала и завихме по задната алея. Стигнахме до края ѝ и аз успях да разгледам вътрешния двор. От двете страни на колата бяха надвиснали бетонни стени, които отразяваха шума от двигателя. Колкото повече се приближавахме към двора, толкова по-ясно се чуваха команди. Когато той се разкри пред погледа ми, войниците вече бяха строени за обедната молитва.

Сержантът ме остави да чакам, а той се запъти към помещението на щаба, което се намираше в другия край на двора. Войниците се бяха строили в каре и имах възможност да ги огледам. Стискаха пушките, готови за църковна служба в полеви условия. Докато ги гледах, командирът, застанал между тях и стената, започна да произнася думите на техния Боен химн:

*Войнико, не питай — и всеки ден,
щом знамето те води в бой,
от вражи легиони обграден,
ти стреляй — ала изстрели не брой.*

Стараех се да не слушам. Нямаше музикален съпровод. Не се виждаха и никакви символи с изключение на тънкия кръст, нанесен с бяла боя върху стената зад гърба на офицера. Плътният хор от мъжки гласове ту се извисяваше, ту затихваше, произнасяйки думите на зловещия, тъжен химн, който им обещавахе само болка, страдание и горест. Прозвучаха и последните стихове от яростната молитва за геройска смърт в боя, след което войниците отпуснаха оръжието си.

Взводният им даде „свободно“, офицерът мина покрай колата, без да ме погледне, и влезе в същата врата, където потъна и моят

спътник, сержантът. Докато ме подминаваше, открих, че този офицер е Джеймтън Блек.

Миг след това сержантът се показа и ме извика. Куцукайки с трудно подвижния си крак, аз го последвах в сградата. Влязохме в стая, където върху единствената маса светеха няколко лампи. Джеймтън се надигна и кимна в момента, в който вратата зад мен се затвори. Забелязах на петлиците му цветните нашивки на командващ.

Докато му подавах акредитивните си писма през масата, светлината ме заслепи. Отстъпих и замигах, стараейки се да разгледам лицето му. Когато погледът ми отново се проясни, стори ми се, че то е станало по-грубо, по-старо, изпито и измъчено от всичките тези години на фанатизъм. Приличаше ми на физиономията на онзи сержант, който застреля пленниците на Нова Земя.

Най-после очите ми окончателно се оправиха и аз успях да преценя как изглежда в действителност. Мургаво, изпито лице, но не от глад, а по-скоро поради младостта му. Имаше обикновени — да не кажа мъжествени — черти, очите му бяха уморени и мътни, линията на устата — права, но носеше същия отпечатък на умора, макар по тялото му да личеше, че е свикнал да се контролира.

Държеше документите ми, без да ги гледа. Устните му се извиха в подобие на слаба подигравателна усмивка, когато проговори:

— И без съмнение, мистър Олин, сте се снабдили с още толкова документи, които ви разрешават да интервюирате войници и офицери от Екзотика, както и тези, които те са наели от Дорсай и още десетина планети, за да се противопоставят на Божите Избраници?

Усмихнах се. Бях страшно доволен от факта, че го заварвам толкова силен, защото по-пълно щях да се насладя на пречупването му.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Втрених се в него през трите метра, които ни разделяха. Взводният, който уби пленниците на Нова Земя, също говореше за Божиите Избраници.

— Погледнете под документите, предназначени за вас, и ще видите и другите. Агенцията и нейните сътрудници са неутрални. Не заставаме на ничия страна.

— Ами? — по мургавото му лице ясно бе изписана иронията, вложена във въпроса му. — Истината също не подбира на чия страна да застане.

— Точно така, командващ. Само дето понякога има спорове на чия страна е тя. Вие сте завоеватели в един свят, чиято планетна система вашите прародители никога не са колонизирали. Срещу вас са наемниците на две могъщи планети, които не само че са от системата на Процион, но и имат договорни задължения да пазят младите светове, какъвто е Света Мария. Не съм убеден, че истината е на ваша страна.

Той леко поклати глава.

— Не очакваме да ни разберат онези, които не са Избрани — чак сега погледна документите в ръцете си.

— Ще възразите ли, ако седна? Кракът ми не е в ред.

— О, разбира се — посочи ми стол и когато седнах, и той се отпусна на своя. Малко встрани от листовете пред него забелязах литография на една от техните църкви без прозорци — характерна за Сдружението постройка. Несъмнено имаше стойност за него. Пред църквата стояха трима души — възрастни мъж и жена и момиче на около четиринадесет години. Всички си приличаха с Джеймтън. Вдигна очи от документите ми и забеляза накъде гледам. Хвърли бърз поглед на литографията и отново се зачете.

— Доколкото разбирам — отново вдигна очи към мен, — трябва да ви осигурия съдействие и жилище. Имате ли нужда от кола и шофьор?

— Благодаря. Колата под наем, която ме чака отвън, ще свърши работа. Мога да я управлявам и сам.

— Както искате — отдели документите, предназначени за него, а останалите ми върна. След това се наведе към комуникатора, монтиран върху масата.

— Сержант!

— Сър? — веднага се отзова някакъв глас.

— Стая за един мъж, цивилен. Персонално място на паркинга за колата му.

— Слушам, сър!

Джеймтън ме погледна през масата — разбрах, че очаква да си тръгна.

— Командващ Блек — започнах аз, докато прибирах акредитивните писма в куфарчето, — преди две години Старейшините на Обединените църкви на Асоциация и Хармония решиха, че правителството на Света Мария им дължи определено количество междувъзвездни кредити. Изпратиха тук окупационни войски, които да упражнят натиск и по този начин да принудят планетата да се издължи. Колко войници и техника ви останаха оттогава?

— Мистър Олин, това е секретна военна информация.

— Въпреки това вие изпълнявате длъжността главнокомандващ на остатъците от окупационните войски, независимо че чинът ви не отговаря на този пост. За него е нужен човек с поне пет степени по-висок ранг от вашия. Очаквате ли пристигането на офицер, който да поеме командването?

— Страхувам се, че с този въпрос трябва да се обърнете към Главния щаб на Хармония, мистър Олин.

— А очаквате ли пристигането на подкрепления и допълнителна техника?

— Ако имах подобна информация — отвърна ми той спокойно, — щях да я смятам за секретна.

— Сигурно сте чували слуховете, че вашият щаб на Хармония е отписал кампанията на Света Мария, но за да не се изложат, са предпочели да ви оставят да бъдете обкръжени, вместо да ви измъкнат.

— Да, чувал съм.

— Не бихте ли коментирали?

— Не, мистър Олин — мургавото му безизразно лице не трепна.

— Само още един въпрос, последен. Ще продължите ли да отстъпвате, или ще се предадете, когато започне пролетното настъпление на наемните войски на Екзотика?

— Избраните за Битката никога не отстъпват. Никога не изоставят братята си по вяра и не биват забравяни от тях — той се изправи. — Имам още много работа, мистър Олин.

Станах. Бях по-висок, по-силен и по-възрастен от него. Единствено гордата осанка му позволяваше да поддържа равновесие помежду ни, дори чувствах известно превъзходство в държанието му.

— Може би ще успеем да си поговорим друг път, когато нямате толкова работа.

— Разбира се. — Чух зад мен да се отваря врата и Джеймтън се обърна към влезлия. — Сержант, погрижете се за мистър Олин.

Сержантът ме заведе в малка бетонна кутийка с един-единствен прозорец, кушетка и шкаф за дрехи. Остави ме за известно време и се върна с подписан пропуск.

— Благодаря. Къде се намира щабът на войските на Екзотика? — попитах аз, като поех пропуска.

— Според последните ни сведения са на деветдесет километра оттук, в Ню Сан Маркос.

Беше висок горе-долу колкото мен, но както и всички останали, беше доста по-млад и на лицето му бе изписана някаква невинност, контрастираща със самоконтрола му.

— Ню Сан Маркос — замислено повторих аз. — Нали знаете, че щабът ви на Хармония е решил да не праща повече подкрепления, защото смята операцията за напразна загуба на сили?

— Не, сър — със същия успех бихме могли да си говорим за непрекъснато изливания се дъжд. Тези момчета продължаваха да са силни и непреклонни. — Нещо друго?

— Не, благодаря.

Излезе. Веднага след него и аз направих същото, качих се на колата и тръгнах на изток, където на деветдесет километра оттук се намираше Ню Сан Маркос. Стигнах за около четиридесет и пет минути, но не отидох в щаба на екзотианските сили. Трябваше да хвърля въдицата, затова завих към бижутерияния магазин на Уолъс стрийт. Слязох по три стъпала, отворих масивната врата и се озовах в сумрачна продълговата стая, пълна със стъклени витрини. До

последната стоеше нисък възрастен човек. Той внимателно разглеждаше журналистическия ми плащ, докато се приближавах.

— Какво желаете, сър? — попита веднага след като застанах срещу него. Вдигна присвитите си очи, за да ме погледне в лицето.

— Мисля, че знаете. Всички познават служителите на Агенцията за междузвездни новини. Не се интересуваме от местната политика.

— Какво желаете, сър?

— Все едно ще разберете как съм получил този адрес — усмихнах се аз. — Затова ще ви кажа направо, че ми го даде служителят на паркинга при космодрума. Казва се Уолтър Аймъра. Обещах му сигурност заради тази информация. Агенцията би била доволна, ако той... остане жив и здрав.

— Страхувам се, че... — той сложи ръцете си върху капака на витрината. Бях покрити с възлести вени — белег от преживените години. — Искате ли да купите нещо?

— О, да, искам да платя, и то щедро. За информация.

Махна ръцете си от капака и леко въздъхна.

— Сър, мисля, че не сте влезли в магазина, който ви трябва.

— Убеден съм, че не греша. Нека си представим, че съм попаднал където трябва и разговарям с член на Синия фронт.

Той бавно поклати глава и отстъпи.

— Синият фронт е обявен извън закона. Довиждане, сър.

— Един момент! Трябва да ви кажа някои работи.

— Много съжалявам, но не мога да ви слушам — той направи крачка към завесата, прикриваща вътрешната врата. — Никой няма да влезе при вас, докато продължавате да говорите за това, сър.

Мина зад завесата и изчезна. Огледах празната стая и заговорих високо:

— Явно ще се наложи да разговарям със стените. Сигурен съм, че поне те ще ме чуят — млъкнах, но не долових нито звук. — Добре. Аз съм журналист. Интересувам се единствено от информация. Нашата оценка за военната ситуация на Света Мария показва, че окупационните войски на Сдружението са оставени на произвола на съдбата от тяхното командване и най-вероятно ще бъдат унищожени от силите на Екзотика веднага след като почвата стане достатъчно твърда, за да може да се придвижва бронетехниката.

Както и преди, отговор не последва, но чувствах, че ме гледат и слушат.

— Поради това — за разлика от предишните ми думи този път излъгах — ние смятаме, че на командването на Сдружението ще се наложи да влезе в контакт със Синия фронт. Убийството на вражески офицери без съмнение е грубо нарушение на Кодекса на наемника и Договора за цивилизовано водене на бойните действия. Но цивилните могат да направят това, което войниците нямат право. — Все още не забелязвах признаци на движение зад завесата. — Един представител на Агенцията винаги носи в себе си Уверението за непредубеденост. Знаете колко високо се цени то. Искам да ви задам само няколко въпроса. Отговорите ще бъдат запазени в тайна.

Отново замълчах, но отговор не последва. Обърнах се и напуснах дългата, мрачна стая. Чак когато излязох на чист въздух, усетих постепенно да ме обзема чувство на триумф.

Налапаха въдицата. Хората в тяхното положение винаги правят така. Качих се на колата и тръгнах към щаба на екзотианските въоръжени сили извън града. Там ме пое комендант наемник на име Дженъл Марат и ме заведе в сградата на щаба. Усещаше се спокойна и радостна атмосфера. За разлика от войниците на Сдружението тук всички бяха добре въоръжени и отлично обучени. Това веднага ми се наби в очи и не пропуснах да го споделя с Дженъл.

— Нашият командващ е от Дорсай, освен това имаме превъзходство и в числеността — усмихна ми се той. Лицето му беше продълговато, със силен загар и бръчки около устните. — Всичко това ни кара да сме настроени оптимистично. Обещаха да повишат командващия, ако спечели кампанията. Ще се върне на Екзотика и ще остане на работа в щаба, без да участва повече в бойни действия. Така че за нас победата е един добър бизнес.

Засмях се и той последва примера ми.

— Все пак разкажете ми по-подробно — помолих го аз. — Бих искал да получа информация, която да използвам в репортажите си.

Той отвърна на поздрава на някакъв сержант — по мое мнение родом от Касида, преди да ми отговори.

— Според мен бихте могли да споменете преди всичко факта, че нашите наематели от Екзотика не си позволяват да прибегват до жестокости и винаги са щедри, когато се разплащат с наемниците. И

Свързващият — посланикът на Екзотика в Света Мария, както ви е известно...

— Да, знам.

— ...Смени стария Свързващ преди три години. Той е особен дори за човек от Мар или Кълтис. Експерт по онтогенетични изчисления, ако този термин ви говори нещо. Лично аз не го разбирам. А ей там е офисът на нашия полеви командващ — посочи Дженъл. — Казва се Кейси Грим.

— Грим ли? — намръщих се аз. Бих могъл да му кажа какво знам за Кейси Грим, но исках да видя реакцията му. — Звучи ми познато. Грим...

— Сигурно се сещате за друг член на същото семейство — явно захапа въдицата. — Донал Грим, племенникът. Кейси е чичо на Донал. Не е толкова надарен като младежа, но съм сигурен, че повече ще ви допадне. Дружелюбието му е за двама.

Отново ме погледна с усмивка.

— Това толкова ли е особено?

— Да. Неговото дружелюбие и това на близнака му. Опитайте се да се срещнете с Ян Грим, когато сте в Блаувейн. Намира се на изток. Там е посолството на Екзотика. Ян е доста навъсен човек.

— Просто не мога да свикна с факта, че повечето дорсайци са роднини.

— И аз. Според мен е така заради малката им планета. На Дорсай няма много място и всеки, който остане там за повече време... — Дженъл спря пред коменданта до вратата. — Ще ни пуснеш ли при Стареца, Хари? Този човек е журналист от Агенцията за междузвездни новини.

— Разбира се — той погледна пулта пред себе си. — Свързващият е вътре, но се кани да си ходи. Влизайте.

Дженъл ме поведе между масите. На отсрещната стена се отвори врата и оттам излезе мъж на средна възраст с късо подстригана сива коса, облечен в сините дрехи на Екзотика. Странните му светлокафяви очи срещнаха моите.

Пред мен стоеше Падма.

— Сър — обърна се Дженъл към него, — това е...

— Тим Олин — довърши Падма. Усмихна ми се и за момент ми се стори, че в очите му се отрази светлина, която ме заслепи. — Много

съжалявам за случилото се със зет ви, Тим.

Изстинах. Мислех да го подмина, но сега застанах неподвижно, впил поглед в него.

— Зет ми ли?

— Младежът, загинал край Кестълмейн на Нова Земя.

— О, да. Учудвам се, че сте запознат със случая.

— Знам го заради вас, Тим — странните му кафяви очи отново отразиха светлината. — Нали не сте забравили как веднъж ви разказвах за науката, наречена онтогенетика, чрез която изчисляваме възможните постъпки на хората както в момента, така и за в бъдеще. А вие от доста дълго време сте важен фактор в тези изчисления. Ето защо очаквах да ви срещна тук и сега.

— Ами? Виж ти! Това е интересно.

— Да, мисля, че е интересно, особено за някой ваш колега от гилдията. Един журналист би го характеризирал като „любопитно“.

— Така е. Звучи сякаш знаете по-добре от мен какво смятам да правя на Света Мария.

— Развихме изчислителните методи и наистина някои неща знаем по-добре — поясни Падма. — Отбийте се при мен в Блаувеин, Тим, и ще ви покажа интересни работи.

— Непременно — уверих го аз.

— Ще се радвам да ви посрещна — Падма леко се поклони. Синята му дреха прошумоля по пода, когато се обърна и излезе.

— Оттук, моля — обади се Дженъл и ме докосна по лакътя. Стреснах се, сякаш се събудих от кошмар. — Командващият е вътре.

Машинално го последвах в офиса. Когато влязохме, Кейси Грим се изправи. За пръв път заставах очи в очи с този висок, строен и стегнат човек, облечен в униформа на полеви командващ, чието с масивни черти, но с открито, ведро и усмихнато лице. Черната му коса леко се къдреше. Особеното сияние, което излъчваше личността му — нещо доста странно за човек, роден на Дорсай, — сякаш заплува към мен, когато той се изправи срещу мен и ръката ми се скри в неговите дълги, силни пръсти.

— Заповядайте — покани ме той. — Разрешете да ви предложа едно питие. Дженъл — обърна се той към водача ми, — вече нямам нужда от вас. Идете да хапнете. И кажете на всички отвън, че са свободни.

Дженъл козирува и излезе. Седнах, а Кейси се обърна към малкото барче зад гърба си. И тогава за пръв път от три години насам усетих малко спокойствие в душата си, породено от чара на този необикновен войник. С такъв човек на моя страна не можех да не спечеля.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Може ли да видя акредитивните ви писма? — попита Грим веднага след като седнахме на столовете с чаши, пълни с дорсайско уиски, което между другото беше наистина хубаво.

Подадох му документите. Прегледа го набързо и взе писмото от Сейън Свързващия от Кълтис, тамошния лидер, адресирано до командващия екзотианските войски на Света Мария. Прочете го, остави го пред себе си и ми подаде останалите документи.

— Първо сте спрели в Джоузефтаун, така ли?

Кимнах. Забелязах, че ме гледа внимателно и лицето му стана сурово.

— Не обичате Сдружението — внезапно заяви той.

От думите му дъхът ми секна. Бях дошъл аз да му кажа това. Само че всичко стана много неочаквано, затова само отместих погледа си.

Не посмях да му отговоря веднага. А и не можех. Ако бях избързал с отговора, без да си дам време за размисъл, трябваше или да му обясня всичко, или нищо да не казвам. Най-после се съвзех и бавно заговорих:

— Ако се занимавам с нещо до края на живота си, то ще е да правя всичко, което е по силите ми, за да изолирам и в крайна сметка да изхвърля Сдружението и онова, заради което съществува, от обществото на цивилизованите планети.

Погледнах го — седеше зад бюрото си, сложил отгоре му масивните си ръце, и ме наблюдаваше с интерес.

— Доста сурова гледна точка, а?

— Не повече от тяхната.

— Така ли смятате? — сериозно попита той. — Не споделям това мнение.

— Аз пък си мислех, че вие сте един от тези, които се бият с тях.

— Е, да — той леко се усмихна. — Но и ние сме войници като тях.

— Според мен те не смятат така.

Едва забележимо поклати глава и попита:

— Какво ви кара да мислите по този начин?

— Виждал съм ги как действат. Плениха ме преди три години близо до Кестълмейн, на Нова Земя. Помните тази кампания, нали? — почуках по схванатото си коляно и добавих: — Простреляха ме и не можех да се движа. Касидианците, в чиито се бях разположил, започнаха да отстъпват. Бяха наемници. Срещу тях се биеха войници от Сдружението, също наемници.

Млъкнах замалко, за да отпия от уискито. Грим изобщо не помръдна, докато оставях чашата на бюрото пред мен. Седеше, сякаш очакваше нещо да се случи.

— Сред касидианците имаше един млад новобранец. Правех серия статии за конфликта и исках да отразя мненията на различни участници. Избрах го именно поради тази причина. Не можех да не го избира. Сестра ми — тя е по-малка от мен — две години преди това отиде да работи на Касида и се омъжи за него. Той ми беше зет.

Грим взе чашата от ръката ми и я напълни отново.

— В действителност той не беше военен — продължих аз. — Учил механика на времевите скокове и му оставали три години до завършването. Но имал лошия късмет да получи ниски оценки на изпитите точно когато Касида задлъжняла по договорния баланс към Нова Земя — въздъхнах и се опитах да бъда делови. — Накратко, той беше на Нова Земя точно по времето, когато аз пишех статиите си. Именно заради тях успях да уредя да ми стане помощник. И двамата мислехме, че така ще бъде по-добре за него и ще се намира в по-голяма безопасност — отпих отново от уискито, преди да продължа: — Обаче... Сигурно знаете, че в зоната на бойните действия винаги могат да се намерят по-интересни теми за репортажи. И така, попаднахме на едно такова място точно когато касидианските войски отстъпваха. Улучиха ме с иглопушка в коляното. Бронетехниката на Сдружението напредваше и наоколо беше започнало да става страшно. Войниците около нас побързаха да се изпарят, а Дейв се опита да ме носи, защото според него танковете на черноризците щели да ме подпалят, преди да забележат, че съм журналист. В крайна сметка се натъкнахме на разузнавачи на Сдружението. Заведоха ни на една поляна, където имаше доста пленници. Известно време ни държаха

там. После се появи един взводен — висок фанатик, приличащ на гладен вълк и горе-долу колкото мен на години — и заповяда на войниците да се приготвят за нова атака.

Спрях отново и отпих от уискито, но не почувствах вкуса му.

— Думите му означаваха, че не могат да оставят хора за охрана на пленниците и ще се наложи да ги пуснат в тила си. Взводният заяви, че това е недопустимо. Трябвало да бъдат сигурни, че пленниците няма да им навредят. Честно казано, не можах веднага да схвана какво има предвид. Не разбрах дори когато всички войници — нито един не беше сержант като него — започнаха да му възразяват.

Грим продължаваше да ме наблюдава внимателно. Оставих чашата на бюрото и се загледах в стената на офиса, сякаш виждах всичко пред мен, все едно го гледам през прозореца.

— Помня как взводният внезапно се изправи. Видях очите му. Изглеждаше като наскърбен от възраженията на войниците. „Те Избрани ли са? — развика им се той. — Избрани ли са, а?“

Погледнах към Грим, седнал отсреща ми, и забелязах колко внимателно продължава да ме наблюдава, а малката чаша с уиски се бе скрила в огромната му ръка.

— Разбирате ли? Защото пленниците не са родени на Сдружението, за него те не бяха истински хора. Сякаш принадлежах към някаква низша раса и затова можеха да бъдат убити — потреперих конвулсивно. — И той ги уби! Седях там, подпрян на дървото, без да ме заплашва нищо, защото носех плаща на журналист. Седях и гледах как ги разстрелва — всички до един! Седях и гледах Дейв, а той гледаше към мен, когато взводният го застреля!

Млъкнах. Точно по този начин исках да му го разкажа. Защото досега не бях срещал човек, пред когото да излея всичко и да разбере колко безпомощен съм бил тогава, но нещо в Грим ми подсказа, че той ще ме разбере.

— Да-а — тихо произнесе командващият, докато ми пълнеше чашата с нова порция уиски. — Тези неща наистина не са желателни. Съдиха ли взводния за нарушение на Кодекса на наемника?

— Осъдиха го, но след дъжд качулка.

Кимна и погледна стената зад мен.

— Разбира се, не всички от тях са такива.

— Но ги има достатъчно, за да си спечелят заслужено репутацията, която имат.

— Да, за съжаление е така — той се усмихна и допълни: — Ще се постареем да не допускаме такива неща по време на тази кампания.

— Искам да ви попитам нещо — казах аз и оставих чашата си. — „Такива неща“, както се изразихте, случвали ли са се някога и на хората от Сдружението?

В атмосферата на офиса нещо се промени. Мина известно време, преди да ми отговори. Усещах ударите на сърцето си, очаквайки какво ще каже.

— Не — отвърна най-сетне Грим.

— И защо?

Странната промяна в атмосферата се засили. Разбрах, че твърде много съм форсирал събитията. Седях и разговарях с него като с обикновен човек, а забравих, че той представлява и нещо друго. Сега пък започнах да забравям, че е човек, а мислех за него като за дорсаец.

Не промени нито тона на гласа си, нито позата, в която седеше, но им се стори, че се отдалечи от мен — застана на високо разположена, хладна и камениста земя, където бих могъл да отида само на собствен риск.

Помнех какво се разправяше за народа му от малката, покрита с гори планета. Казваха, че ако дорсайците решат да приберат всичките си воители, пръснати по другите планети, и след това им бъде отправено предизвикателство, дори обединените сили на всички светове не биха могли да им се противопоставят. По-рано не вярвах на тези приказки. Честно казано, никога не се бях замислял. Сега обаче седях и просто чувствах какво става в стаята. Внезапно осъзнах, че всичко е вярно. Усещах го с кожата си — като леден вятър, който брули лицето ми. Наистина беше вярно. Чак сега Грим отговори на въпроса ми:

— Защото всички подобни неща бяха забранени със специална алинея във втория Кодекс на наемника.

Съвсем неочаквано се усмихна и цялото напрежение в стаята се стопи. Отдъхнах си.

— Ще имате ли нещо напротив да хапнем заедно в офицерския стол? — попита той и остави празната си чаша.

Съгласих се да вечеряме заедно. Храната беше много вкусна. Настоявах да остана да преспя при тях, но чувствах, че нещо ме тегли

обратно в мрачния лагер край Джоузефтаун. Всичко, което ме очакваше там, криеше тъжното удоволствие да живея сред враговете си.

Върнах се. Беше около единадесет часът вечерта, когато минах през портала. Точно в този момент от щаба излезе някакъв човек. Дворът беше осветен само с няколко лампи, закачени по стените, чиято светлина се разливаше по мокрия асфалт. В първия момент не можех да различа кой е човекът, но после разпознах Джеймтън. Щеше да мине покрай аероколата, аз го изпреварих и тръгнах срещу него. Спря едва когато застанах отпреде му.

— Мистър Олин — произнесе той напълно спокойно. В тъмното не можех да различа изражението на лицето му.

— Бих искал да ви задам един въпрос — усмихнах му се аз.

— Мисля, че е доста късно за въпроси.

— О, няма да ни отнеме много време — опитах се да видя физиономията му, но тъмнината правеше това почти невъзможно. — Бях в лагера на Екзотика. Командващият им е дорсаец, нали знаете?

— Да — едва различих устните му да помръдват.

— Поговорих си с него и възникна въпрос, който бих искал да задам и на вас. Заповядвали ли сте някога на хората си да разстрелват военнопленници?

— Убийството и гаврата с военнопленници е забранено със специална алинея във втория Кодекс на наемника — безстрастно произнесе той.

— Но вие не сте наемници, нали? Представявате местни войски и служите на собствената си Истинска църква и своите Старейшини.

— Мистър Олин — каза той, докато продължавах безуспешните си опити да видя какво е изписано на лицето му. Струваше ми се, че думите му бавно се точат из въздуха, а гласът му си остана все така спокоен. — Моят Господ ме е направил свой слуга и пълководец. В нито една от двете задачи няма да Го подведа.

След тези думи се обърна. Лицето му продължаваше да бъде скрито в тъмнината, когато ми кимна, мина покрай мен и се отдалечи.

Върнах се в стаята си самотен, съблякох се и легнах в тясното твърдо легло. Навън най-после спря да вали. На прозореца нямаше щори и можех да видя няколкото звезди, пробили облаците.

Лежах и си мислех за работата, която трябваше да свърша на следващия ден. Срещата с Падма ме бе извадила от равновесие. Не знам защо бях забравил, че изчисленията му за поведението на човешките маси могат да се отнасят и лично за мен. Затова когато ми го напомни, бях потресен. Трябваше да разбера повече за тази наука, онтогенетиката — например какво знае и какво може да предсказва. Ако се наложеше, бях готов да се обърна към самия Падма. Но отначало трябваше да започна с общодостъпните източници.

Нали на никого няма да хрумне фантастичната мисъл, че един-единствен човек като мен е в състояние да унищожи култура, включваща в себе си населението на две планети! На никого с изключение на Падма, защото той се осланяше на изчисленията си. А те показваха, че Хармония и Асоциация са пред избор, от който зависеше дали техният начин на живот има право на съществуване. И най-дребното камъче можеше да обърне колата. Премислих още веднъж плана си, разглеждайки с любов всеки детайл.

Сред звездите духаше вятърът на промените.

Преди четиристотин години всички сме били жители на Земята — добрата стара Земя, планетата-майка, която беше мой и на народа ми роден дом.

По-късно, с преселването си на новите планети, човешката раса се „нацепила“, ако използвам екзотианския термин. Малките частички и психологически типове се обособили или се присъединили към други, с които си приличат, като постепенно този процес се задълбочавал. Най-после се получили десетина човешки типа — воините от Дорсай, философите от Екзотика, учените от Нютон, Касида и Венера и така нататък.

Изоляцията довела до образуването на някои доста специфични типове. Последвалото разрастващо се общуване между вече укрепналите млади светове и нарасналата мощ на технологията дали нов тласък на тясната специализация. Търговията между планетите се превърнала в търговия с учени и специалисти. Един генерал от Дорсай струвал колкото психиатър от Екзотика. Журналист като мен можел да се смени за конструктор на космически кораби от Касида. И така продължавало през последните сто години.

Но сега световите станаха по-близки. Икономиката правеше от расата единна сплав. Тогава започна борба между планетите за

получаване на по-голямо парче от тази сплав, като се стараеха да запазят колкото се може по-дълго начина на живот, който са свикнали да водят.

Явно се налагаше да се направи компромис. Яростната, непримирима религия на Сдружението обаче забраняваше компромисите и по този начин си създаде много врагове. На повечето планети общественото мнение беше открито настроено против Сдружението. Ако Екзотика успееше да го дискредитира, да го смаже в тази кампания, едва ли Старейшините ще могат да продават войниците си отсега нататък. Ще изгубят целия си търговски баланс по договорите, позволяващ им да наемат обучени на други планети специалисти, чрез които поддържаха двете си бедни на естествени ресурси планети. И ще умрат.

Както умря младият Дейв — бавно и на тъмно.

При тези мисли в главата ми отново нахлуха спомените.

Бяха ни пленили около обед. Когато се появи сержантът и заповяда на войниците да се придвижат, слънцето вече залязваше.

Спомних си как след като всичко свърши и те си тръгнаха, запълзах към телата на разстреляните. Намерих Дейв, беше още жив, но ранен смъртоносно, а аз не можех да спра кръвотечението.

После ми казаха, че и това не би помогнало. Но тогава се опитвах. Когато в края на краищата се предадох, беше станало съвсем тъмно. Държах го в ръцете си и не знаех, че е умрял, докато тялото му не започна да се вкочанява. Точно в този момент започнах да се превръщам в това, което чичо ми винаги се е опитвал да направи от мен. Почувствах, че умирам вътрешно. Дейв и Ейлин бяха моето семейство — единственото, което исках да запазя. Но вместо това можех само да седя там, в тъмното, да стискам тялото му и да слушам как капките кръв се процеждат през дрехите му и бавно падат върху покритата с листа почва.

А сега лежах на кушетката в лагера на Сдружението и не можех да заспя от спомените, нахлули в съзнанието ми. След известно време чух маршируващи войници строяваха се на двора за службата в полунощ.

Лежах по гръб и ги слушах. Стъпките им утихнаха. Единственият прозорец на стаята се намираше вляво от леглото, високо над него. Не беше затворен. Нощният въздух и звуците, които

той носеше, безпрепятствено навлизаха в стаичката заедно с мъглявата светлина от фенерите на двора. Тя образуваше блед квадрат на отсрещната стена. Бях се втренчил в него и слушах службата отвън. Офицерът, който я водеше, започна с молитвата, след това запяха бойния си химн. Този път го чух отначало докрай.

*Войнико, не питай — и всеки ден,
щом знамето те води в бой,
от вражи легиони обграден,
ти стреляй — ала изстрели не брой.*

*Слава, чест, хвалебствия, блага — това е само
суета.*

*Без да питаш, отплати се със дела,
остави плътта човешка по пръстта.*

*Кръв и мъка, болки безброй — такава е съдбата,
щеш не щеш.*

*Но вдигни ти меча свой,
щастлив във боя да умреш.*

*И тогава ние, Избраните,
пред Трона Господен ще се явим.
Покръстени с кървящите си рани,
ще се свържем завинаги с Него — сами!*

След това излязоха от двора и отидоха да спят в леглата си, които не се различаваха от моето.

Лежах и слушах тишината, възцарила се навън, както и равномерния шум на дъжда. Капките падаха бавно, ритмично, една след друга, без край...

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

От деня след моето пристигане престана да вали. Почвата постепенно съхнесе и съвсем скоро щеше да издържа тежестта на бронетехниката. За всички беше ясно, че тогава ще започне пролетното настъпление на войските на Екзотика. През това време и двете враждуващи сили провеждаха интензивни учения.

През следващите няколко седмици бях погълнат от журналистическа дейност. Пишех статии и къси репортажи за войниците и местните жители. Налагаше се да изпращам материали и затова си вършех работата. Кореспондентът е добър, ако има връзки, и аз си ги създавах навсякъде, освен с войниците на Сдружението. Те се държаха настрана, макар че проведох разговори с доста от тях. Не проявяваха признаци на страх или съмнения.

Бях чувал, че много от тях са слабо обучени, защото самоубийствената тактика на техните офицери налага редиците им постоянно да се попълват с новобранци. Но тук се намираха остатъците от окупационни войски, шест пъти по-големи от сегашната им численост. Всички бяха ветерани, нищо, че повечето от тях не бяха навършили и двадесет години. Рядко сред сержантите и по-често сред младите офицери забелязвах подобни на онзи сержант, който разстреля пленниците на Нова Земя. Тук такива хора изглеждаха като бесни вълци, попаднали сред вежливи, отлично обучени млади кучета, току-що отбити от майките им. Блазнеше ме мисълта, че ще успея да унищожа само тях.

Борех се с тази мисъл, като си напомнях, че Александър Македонски е командвал наказателни отряди против планинските племена и е убивал пленените в Пела, столицата на Македония, когато е бил на шестнадесет години. Въпреки това войниците на Сдружението ми се струваха прекалено млади. Не ми се искаше да ги сравнявам с възрастните, опитни наемници на Кейси Грим, защото Екзотика, спазвайки принципите си, никога не наемаше нито новобранци, нито войници, който носят униформа против волята си.

Между другото за Синия фронт не се чуваше нищо. Към края на втората седмица вече имах собствени връзки в Ню Сан Маркос и в началото на третата разбрах, че бижутерият магазин на Уолъсстрийт е пуснал капациите и е изнесъл стоката си някъде другаде или окончателно е бил затворен. Това беше всичко, което исках да знам.

През следващите няколко дни постоянно се въртях около Джеймтън Блек и към края на седмицата бдението ми се увенча с успех.

В петък към десет часа вечерта се разхождах около сградата, където се намираше стаята ми, и когато минавах покрай стената, върху която се разхождаха часовите, видях трима цивилни да прекосяват двора и да влизат в щаба на Джеймтън. По лицата им ясно личеше, че са членове на Синия фронт.

Прекараха вътре малко повече от един час. Когато си отидоха, се прибрах в стаята и си легнах. Тази нощ спях непробудно.

На следващата сутрин станах рано и прегледах останената за мен поща, пристигнала с кораб от Земята. Имах писмо от шефа на Агенцията, който ме поздравяваше за серията репортажи. Преди три години това би означавало много за мен. Сега се безпокоях само да не решат, че тук ситуацията е страшно интересна, и да ми изпратят помощник. Не можех да допусна точно сега тук да се мотаят още хора от Агенцията, които ще имат възможност да забележат какво правя.

Качих се в аероколата и тръгнах на изток, към Ню Сан Маркос, в щаба на войските на Екзотика. Сдружението вече бе заело бойни позиции. На осемнадесет километра източно от Джоузефтаун ме спря патрул от петима млади войници. Сред тях нямаше сержант. Познах ме.

— В Името Господне, мистър Олин — каза този, който беше най-близо до мен, наведен през отворения прозорец отляво. — Не можете да минете.

— Нали няма да възразите, ако попитам защо?

Оня се обърна и посочи назад и надолу към малка долина между два гористи хълма.

— Провежда се тактическо учение.

Погледнах нататък. Долината, покрита с дървета и храсти, беше широка не повече от сто метра. Заобикаляше ни и се губеше вдясно от нас между хълмовете. В края на залесените склонове, на границата с

поляната, цъфтяха лилии. Самата поляна беше покрита с прекрасна, свежа зелена трева, тук-там сред нея се подаваха бледопурпурните цветове на лилиите, а дърветата над тях тъкмо бяха започнали да се покриват с млади листенца.

И наред всичко това се придвижваха облечени в черни униформи фигури, хванали изчислителни устройства в ръце, с които преценяваха възможностите да се убива в различните направления. В самия център на поляната бяха разположени пет стойки — първо една, зад нея още една, зад тях други две. По-нататък върху тревата се виждаше и още една, но паднала и сякаш непотребна.

Изгледах продълговатото лице на войника и го попитах:

— Готвите се за победа, а?

Възприе въпроса буквално, сякаш в гласа ми нямаше и следа от ирония.

— Да, сър — сериозно отвърна той. Погледнах него, сетне и останалите.

— Не ви ли минава мисълта, че може и да не победите?

— Не, мистър Олин — уверено поклати глава той. — Никой никога не губи, когато отива да воюва в името Господне. — Забеляза, че не съм убеден, затова разпалено продължи: — Той е сложил Десницата Си на плещите на Своите воители. И всичко, което ги чака, са победи и само понякога — гибел. Но какво е смъртта?

Огледа спътниците си и те кимнаха с глави.

— Какво е смъртта? — чух гласовете им като далечно ехо.

Взрях се в тях. Стояха отпреде ми и питаха какво е смъртта, сякаш обсъждаха неприятна, но неизбежна работа.

Имаше какво да им отговоря, ала си замълчах. Смъртта представлява един сержант, техен командир, накарал такива като тях да убиват пленници. Ето какво е смъртта.

— Извикайте някой офицер — помолих аз. — Пропускът ми дава право да мина дори и оттук.

— Много съжалявам, сър — отговори този, който пръв ме бе спрял. — Нямаме право да напускаме поста си, за да търсим офицери. Но един ще дойде след малко.

Имах представа какво означава „след малко“ и се оказах прав. Вече беше следобед, когато се появи един командор, който им заповяда да отидат да обядват и ме пусна.

Пристигнах в щаба на Кейси Грим, когато слънцето бе ниско до хоризонта и наоколо се проточваха дългите сенки на дърветата. Въпреки това имах чувството, че лагерът току-що се е събудил. Не ми бе нужен голям опит, за да разбера, че войските на Екзотика най-после са тръгнали срещу войниците на Джеймтън.

Намерих Дженъл Марат — коменданта от Нова Земя — и му заявих, че трябва да говоря с командващия Грим. Той поклати глава, независимо че доста добре се бяхме опознали.

— Извинявай, Тим, но сега не може.

— Дженъл, не става въпрос за интервю. Жизнено важно е да се видя с Кейси.

Изглежда ме втренчено, аз му отвърнах със същото.

— Чакай тук. — Бяхме застанали пред входа на щаба. Влезе и се забави около пет минути. Стоях и слушах как стенният часовник отмерва секундите и минутите. Най-после се върна.

— Ела.

Поведе ме към сграда, почти скрита от листата на дърветата. Когато влязохме, разбрах, че се намирам в личния апартамент на Кейси Грим. Минахме през малък хол и влязохме в стая, съчетаваща спалня и баня. Кейси току-що се бе изкъпал и в момента обличаше бойната си униформа. Погледна ме с любопитство, след което се обърна към Дженъл:

— Благодаря, комендант. Можете да се върнете към задълженията си.

— Слушам, сър! — козирува Дженъл, без дори да ме погледне.

— Е, Тим, какво има?

Докато стягаше колана си, прочетох в погледа му лека насмешка. Не беше облякъл куртката си и в относително малката стая се извисяваше над мен като гигант, олицетворяващ непобедимата сила на природата. Тялото му беше загоряло като тъмно дърво, мускулите на раменете и гърдите му изпъкваха. Коремът му беше стегнат, а бицепсите танцуваха при всяко движение. Отново почувствах онази недоловима, присъща единствено на дорсайците сила у него. Не ставаше въпрос само за физическата му сила и внушителните му размери. Дори не и за това, че от дете е обучаван за войник. Не, то беше нещо живо, но необяснимо — същото качество, което притежаваше един истински екзотианец като Падма или един истински

учен от Нютон или Касида. Нещо, излизащо извън обичайния образ на човек и приличащо на безгрижие или на чувство на пълна увереност в себе си, когато се отнасяше за неговия човешки тип — толкова пълнокръвен, че го издигаше над всички слабости и го правеше непобедим.

Представих си кльошавата мургава фигура на Джеймтън, застанала срещу човек като този. Самата мисъл за възможността командор Блек да победи ми се струваше невероятна, абсолютно неосъществима.

Но винаги имаше опасност.

— Добре, ще ви кажа защо съм дошъл. Току-що разбрах, че Джеймтън Блек се е свързал със Синия фронт — местна терористична политическа групировка със седалище Блауейн. Трима от тях му бяха на гости снощи. Видях ги.

Кейси взе от облегалката на стола куртката си и надяна единия ръкав.

— Знам — отвърна той.

— Не разбирате ли? — погледнах го внимателно. — Те са убийци. Това е техният занаят. Има само един човек, когото ще поискат да убият, и това сте вие, Кейси.

— Знам — повтори той и навлече втория ръкав. — Пак се канят да свалят законното правителство на Света Мария и да завземат властта, което е невъзможно, ако парите на Екзотика отидат за разплащане с нашите войски, поддържащи сегашното правителство и мира на планетата.

— Преди не са имали поддръжката на Джеймтън.

— А сега имат ли я? — попита той, докато закопчаваше куртката си.

— Сдружението е отчаяно. Дори още утре да дойдат подкрепления, Джеймтън оценява реално шансовете си в случай, че предприемете офанзива срещу него. Може убийците да са поставени извън закона и да не се подчиняват на Кодекса на наемника, но и вие, и аз познаваме добре Сдружението.

Кейси ми хвърли странен поглед и се с мундира.

— Така ли?

— А не е ли така? — гледах го право в очите.

— Тим — той облече мундира и закопча всички копчета, — познавам хората, с които ще се сражавам. Мое задължение е да ги познавам. Но какво ви кара да мислите, че и вие ги познавате?

— Това е и мое задължение. Може би сте забравили. Аз съм журналист. Хората са моята работа — първа, последна и най-важна.

— Не обичате хората от Сдружението.

— И защо да ги обичам? Посетил съм всички планети. Разговарял съм с президента на Сета — и той се стреми да получи възможно най-голямата печалба, ала си остава човек. Виждал съм как учените от Нютон и Венера витаят из облаците, но ако добре ги обработиш, и те се връщат към реалността. Присъствал съм на психологическите чудеса на екзотианците. Наблюдавал съм хаоса в канцелариите на Фрийланд. Гледах ги от позицията на родната ми планета, Земята, стараех се да ги погледна и като жител на Коби или Венера, дори се поставях на мястото на дорсаец като вас. И ще ви кажа — според мен всички имат нещо общо помежду си: те са хора, тръгнали по пътя на специализацията в едно важно за тях направление.

— А Сдружението не е ли такова?

— Нима фанатизмът е ценен? Точно обратното. Какво ѝ е хубавото на сляпата, задръстена, безумна вяра, която не дава на човек да помисли за себе си?

— Сигурен ли сте, че не мислят?

Беше се обърнал към мен и внимателно ме наблюдаваше.

— Някои от тях може и да мислят — отвърнах аз. — Сигурно са младежите, чиято душа не е окончателно разядена от отровата. Но... Какво хубаво има в това, че тяхната култура все още съществува?

Възцари се пълна тишина. Накрая Кейси попита:

— Какво имате предвид?

— Искам да кажа, че ви трябва убийците от Синия фронт. Оставете на мира войските на Сдружението. Докажете, че Джеймтън Блек е нарушил Военните конвенции, като е поръчал на нелегалната партия да ви убие. Ще спечелите войната без нито един изстрел.

— И как ще стане това?

— Чрез мен — предложих аз. — Имам някои връзки сред терористите. Разрешете ми да установя контакт и да ги купя, като им дам повече пари от Джеймтън. Бихте могли да им предложите да бъдат официално признати за опозиция от сегашното правителство. Падма и

местните лидери ще ви подкрепят, ако успеете да изпъдите черноризците толкова лесно.

— Какво ще получа аз от цялата тази работа? — напълно спокойно попита Кейси.

— Показания под клетва, че са били наети да ви убият. Ще получите толкова, колкото са необходими за доказателство пред съда.

— Нито един съд на Междупланетния арбитраж няма да повярва на такива хора.

— Е, да — отвърнах аз, едва сдържайки усмивката си. — Но ще повярват на мен като представител на Агенцията за междузвездни новини, ако гарантирам за всяка произнесена дума.

— Ясно.

Мина покрай мен и излезе в антрето. Приближи се към видеофона, натисна бутона и каза към празния екран:

— Дженъл!

Обърна се, прекоси стаята и застана пред шкафа, откъдето извади личното си оръжие. Движенията му бяха отмерени. Повече нито ме погледна, нито проговори. След няколко дълги минути вратата се отвори и влезе Дженъл.

— Сър?

— Мистър Олин ще остане тук до второ нареждане.

И излезе.

Стоях вцепенен, гледах вратата, през която излезе, и не можех да повярвам, че самият той толкова грубо ще наруши Конвенциите. Не само ме игнорира, но и ме арестува, за да не мога по никакъв начин да повлияя на събитията.

Обърнах се към офицера от Нова Земя. Гледаше ме с някаква тъжна симпатия.

— Падма Свързващият в лагера ли е?

— Не, върна се в Посолството на Екзотика в Блаувеин — отговори той, докато се приближаваше към мен. — А сега бъди добро момче и седни да си починеш. Мисля, че можем да прекараме приятно следващите няколко часа.

Бяхме застанали един срещу друг. Нанесох му внезапен удар в слънчевия сплит.

Бях се занимавал малко с бокс като студент. Споменавам за това не за да се изкарам някакъв мускулист герой, а за да обясня защо не го

ударих в лицето. Грим сигурно щеше да намери нужната точка, без да се замисля, но аз не съм роден на Дорсай. А гърдите на човека са достатъчно големи, меки и удобни, затова любителите обикновено се целят там. Освен това, честно казано, не си спомнях добре къде трябва да се удря в лицето.

Въпреки всичко Дженъл не беше изгубил съзнание. Падна на пода и се сгърчи, но очите му останаха отворени. Известно време не можеше да се изправи. Побързах да напусна сградата.

Целият лагер кипеше. Никой не ме спря. Седнах в аероколата и след пет минути пътувах по пътя към Блаувейн.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

От Ню Сан Маркос до Блаувейн имаше горе-долу хиляда и четиристотин километра. Би трябвало да ги взема за около шест часа, но един от мостовете се оказа отнесен от пороите и затова пътувах четиринадесет.

Чак след осем часа на следващата сутрин влязох в нещо средно между здание и парк — Посолството на Екзотика.

— Падма — започнах аз от вратата. — Търся...

— Да, мистър Олин, очакват ви — отвърна секретарката с усмивка, но не й обърнах внимание. Бях озадачен защо Падма още не е отлетял към границите на назряващия конфликт.

Секретарката ме поведе и след като завихме зад ъгъла, ме предаде на млад екзотианец, който се представи като един от помощниците на Падма. Вървах след него известно време, докато ме пое друг помощник с по-висок ранг. Той от своя страна ме преведе през няколко стаи и ми показа дълъг коридор, в края на който трябваше да завия по друг и оттам да вляза в кабинета на Падма.

Тръгнах накъдето ми посочи. Прекосих коридора и се озовах в друг, по-къс. Застинах от неочакваната среща — срещу мен вървеше Кейси Грим.

Но човекът ми хвърли бегъл поглед и без повече да ми обръща внимание, си продължи по пътя. Чак тогава разбрах — това, разбира се, не беше Кейси, а неговият брат-близък. Казваше се Ян и командваше гарнизона на Екзотика в Блаувейн. Мина покрай мен и аз имах възможност да продължа пътя си, макар че шокът ми не беше съвсем преминал.

Не мога да си представя, че човек ще попадне в подобна ситуация и няма да е потресен. Дженъл няколко пъти ми беше разправял колко противоположни са Ян и брат му. Не като военни — в това отношение и двамата бяха първокласни представители на дорсайската школа, а като характери.

Още при първата ни среща Кейси ми направи впечатление с веселия си характер и човешка топлина, които дори от време на време засенчваха факта, че е роден на Дорсай. Когато нямаше преки военни задължения, той сияеше като слънчева светлина. И вие бихте могли да се топлите от присъствието му, така както се греее на слънце. Ян — физическият му двойник, снажен и мрачен като Один^[1], беше подобен на сянка.

За мен дорсайските легенди се превъплътиха в действителност. Ян беше навъсен човек с желязно сърце и мрачна, самотна душа. В могъщата крепост на тялото си той се бе затворил, както го правят отшелниците високо в планината. Чрез него самотните му яростни прадеди сякаш се бяха събудили за живот.

Ян не признаваше нито закон, нито етика. За него бяха важни дадената дума, верността към семейството и кръвното отмъщение. Той беше готов да мине през Ада, само и само да изпълни дълга си. В момента, в който го видях да върви насреща ми, разбрах що за човек е и горещо благодарих на всички богове, че дългът му няма отношение към мен.

Разминахме се, той зави зад ъгъла.

Спомних си, че според слуховете никога не променя мрачното си настроение, освен когато Кейси е до него, сякаш наистина е половинка от брат си. Ако се случи някога да изгуби светлото присъствие на Кейси, сигурно завинаги ще се затвори в себе си.

По-късно ми се наложи да се сетя за тази си мисъл.

Но сега я забравих, защото минах през вратата и попаднах в нещо като малка оранжерия, където видях познатото добродушно лице и късо подстриганата коса на Падма. Носеше обикновените си сини дрехи.

— Заповядайте, мистър Олин — покани ме той и стана. — Елате с мен.

Мина под арка от цъфнали пурпурни клематиси. Последвах го и попаднах в малък двор, където ни чакаше луксозна аерокола. Падма вече седеше пред пулта за управление. Държеше вратата отворена, за да се кача и аз.

— Къде отиваме? — попитах, след като влязох.

Падма включи автопилота и колата се издигна във въздуха. Даде й възможност сама да намери пътя, а той се облегна и ме погледна.

— В щаба на командващия Грим.

Както и преди, очите му имаха странен светлокафяв оттенък, но сега ми се струваше, че отразяват и слънчевата светлина, която от време на време надничаше през прозореца. Не можех да прочета изражението им.

— Ясно. Разбирам, че съобщението от щаба може да пристигне много по-бързо до вас, отколкото аз с колата си. Дано не мислите, че ме е арестувал или нещо от този род. Нося в себе си Декларацията за непредубеденост, която ме защитава като журналист. Освен това имам необходимите пропуски както от Сдружението, така и от Екзотика. Нямам намерение да нося отговорност за заключенията, които си е направил Кейси Грим по време на разговора ни на четири очи.

Падма седеше неподвижно и ме разглеждаше. Ръцете му, опрени на коленете, изглеждаха бледи на фона на сините дрехи, но вените му личаха отчетливо под кожата.

— Връщам ви там, защото така реших аз, а не по заповед на Кейси Грим.

— Бих искал да знам защо!

— Защото сте много опасен — бавно произнесе той.

Седеше и ме гледаше, без да мига.

Изваках да продължи, но той мълчеше.

— Опасен ли? За кого?

— За нашето бъдеще.

Погледнах го, а след това ме изби на смях.

— О, я стига!

Бавно поклати глава. Очите му не се отделиха от лицето ми нито за миг. Бях поразен — невинни и открити като на сукалче, но зад тях не можех да видя човека.

— Добре тогава, обяснете ми защо съм опасен?

— Защото имате намерение да унищожите една жизненоважна част от човешката раса. Знаете как.

Последва кратко мълчание. Аероколата безшумно се плъзгаше в облаците.

— Това е доста странно предположение — хладнокръвно заявих аз. — Чудя се как сте стигнали до това заключение.

— Чрез онтогенетични изчисления — спокойно отвърна Падма.
— Това не е предположение, Тим, и вие го знаете.

— А, да, онтогенетиката. Имах намерение да понауча нещо за нея.

— И какво научихте, Тим?

— Досега ли? Нищо. Но сега вече знам това-онова. В началото ми се стори лесно, доколкото си спомням. Какво става с еволюцията?

— Онтогенетиката е наука, изучаваща ефекта от еволюцията върху взаимодействията си сили на човешкото общество.

— И аз съм една от тези взаимодействиящи сили, така ли?

— В момента и допреди известно време — да. Вероятно и още няколко години. Но може и да престанете да бъдете.

— Прилича ми на заплаха.

— Да, до известна степен — очите му пак отразиха светлината, когато ги погледнах. — Имате реален шанс да унищожите и себе си, и другите.

— Не бих се радвал.

— В такъв случай най-добре е да ме изслушате.

— О, разбира се. Нали това ми е работата — да слушам другите. Разкажете ми за онтогенетиката и за мен.

Превключи нещо на пулта и отново се обърна към мен.

— Човечеството е претърпяло еволюционен взрив в онзи момент от своето историческо развитие, когато колонизацията на звездите е станала осъществима на практика.

Седеше неподвижно и ме наблюдаваше. Постарах се да придам на физиономията си изражение на внимателен слушател.

— Причината е расовият инстинкт, който все още не сме разбрали докрай, но по своята същност представлява природна самозащита.

Бръкнах в джоба на самото си и казах:

— Мисля, че ще е най-добре да направя запис.

— Ваша воля — спокойно отвърна Падма. — От споменатия взрив се оформили култури, всяка от които представлявала някакъв клон от човешката натура. Дорсайците станали бойния, сражаващ се клон. Сдружението развило култура, която отхвърля всичко лично в името на някаква вяра. Философският клон довел до създаването на културата на Екзотика, към която принадлежа и аз. Наричаме ги Остатъчни култури.

— Знаем за тях — вметнах аз.

— Знаете за тях, Тим, но не ги познавате.

— Така ли?

— Да. Защото и вие, и прадедите ви сте родени на Земята. Вие сте стволът, който обединява всички клонове на човечеството. Хората от Остатъчните култури еволюционно се различават от вас.

Почувствах как старата злоба се надига. Думите му събудиха гласа на Матиас у мен.

— Ами? Смея да твърдя, че не виждам никаква разлика.

— Защото не искате. Ако имате желание, тогава ще признаете, че щом се различават от вас, трябва да ги съдите с други критерии.

— И с какво толкова се различават?

— Донякъде с това, че всички хора от Остатъчните култури, включително и аз, разбират и действат инстинктивно, а човекът с пълен спектър екстраполира въображението си. — Намести се в седалката, преди да продължи: — Бихте могли да го разберете, ако си представите някой от Остатъчните култури като човек, подобен на вас, но с мономания, която го приковава към линия на поведение, характерна само за него. Има и една разлика. Вместо останалите мислени и физически части извън това същество с мономания да атрофират и да бъдат игнорирани, както беше във вашия случай...

— Защо точно в моя случай?

— Е, може да бъде който и да е човек с пълен спектър. Та значи, тези части не атрофират, а се изменят така, че да поддържат мономанията. В резултат получаваме здрава, а не болна личност. Но малко по-различна.

— Здрава ли?! — не повярвах аз, защото пред очите ми изникна лицето на сержанта, който уби Дейв на Нова Земя.

— Да, като култура. Не като случаен, извратен представител, а културата като цяло.

— Моля да ме извините, ама в това не мога да повярвам.

— Но е така, Тим — меко каза Падма. — Подсъзнателно вярвате. Защото имате намерение да използвате слабостта на една такава култура, което ще доведе до унищожаването ѝ.

— И каква е тази слабост?

— Най-очевидната. Противоположност на всяка една сила. Остатъчните култури не са жизнеспособни.

Сигурно известно време само съм мигал на парцали. Бях наистина поразен.

— Искате да кажете, че не могат да съществуват самостоятелно?

— Очевидно — потвърди Падма. — Пред лицето на космическата експанзия човечеството реагираше на предизвикателството на околната среда, като се опитало да се адаптира към нея. И се приспособило, стараяйки се да използва всички качества на личността поотделно, за да види кое ще пасне най-добре. Сега всяко качество се е превърнало в Остатъчна култура — оцеляла и адаптирана. Настъпи времето, когато трябва да се обединят отново, за да се получи един по-съвършен човек, ориентиран към Вселената.

Аероколата започна да се спуска. Полетът ни беше към края си.

— Какво общо имам аз с това?

— Ако отлъчите една от Остатъчните култури, тя няма да може да се адаптира самостоятелно, както би го направил един човек с пълен спектър. Ще загине. И когато расата отново се съедини в единно цяло, този ценен елемент ще бъде загубен.

— Може пък да не е чак такава загуба — тихо възразих аз.

— Не, загубата ще бъде жизненоважна — отвърна Падма. — Мога да го докажа. Вие, човекът с пълен спектър, съдържате всички качества, характерни за Остатъчните култури. Ако признаете пред себе си, че е така, бихте могли да се идентифицирате дори с тези, които се каните да унищожите. Разполагам с доказателство, което можете да видите. Искате ли?

Колата се приземи. Вратата до мен се отвори. Излязох заедно с Падма и се озовах срещу очакващия ни Кейси Грим.

Преместих погледа си от Падма върху дорсаеца, който се извисяваше с една глава над мен и с две — над Свързващия. Кейси ме изгледа от горе до долу, но в очите му не се четеше нищо. Не приличаха на очите на брат му. Само че защо не можех да ги срещна? Обръщайки се и към двамата, заявих:

— Аз съм журналист и умът ми е отворен.

Падма се обърна и тръгна към щаба. Кейси го последва. Стори ми се, че Дженъл и останалите щабни офицери направиха същото, макар че не се обърнах, за да се уверя. Влязохме в офиса, където за пръв път срещнах командващия Грим. На бюрото имаше отворена

папка за документи, откъдето той извади някакво фотокопие и ми го подаде.

Огледах го. Нямаше съмнение, че не е фалшифицирано.

Беше послание от Старейшината Брайт, лидер на Асоциация и Хармония, Главнокомандващ силите на Сдружението, писано в Отбранителен център X на Хармония. Носеше дата отпреди два месеца. Беше написано на мономолекулярен лист, върху който думите след написването им не можеха нито да се изтрият, нито да се променят.

„В Името Господне, нека сте информирани...

...Понеже, както изглежда, по Негова воля нашите Братя на Света Мария няма да победят, с това заповядвам повече да не им се изпращат нито подкрепления, нито оборудване. Защото ако Той ни дари с победа, ще я постигнем така или иначе, без да има нужда от повече загуби. Но ако волята Му е да не победим, тогава би било неразумно да разпръскваме имуществото на Божите църкви в опити да се противопоставим на Неговата воля.

И нека бъде заповядано нашите Братя на Света Мария да останат в неведение за това, че няма да им изпращаме повече подкрепления, и нека те носят вярата си както досега, за да не се поддадат Божите Избраници на страха. Запознайте се с тази Повеля, в Името Господне.

По заповед на този, който се нарича Брайт
Старейшина на Избраните.“

Откъснах поглед от посланието. И Грим, и Падма ме наблюдаваха внимателно.

— Как се докопахте до това? Макар да мисля, че няма да ми кажете.

Внезапно дланите ми така се изпотиха, че листът започна да се изплъзва от тях. Сграбчих го и заговорих бързо, стараейки се задържа вниманието им върху себе си.

— И какво от това? Всички знаехме, че ще стане така. На практика никой не се съмняваше, че Брайт ще ги изостави. Това е само

едно доказателство. Защо изобщо ми го показвате?

— Мислех — заговори Падма, — че то може, макар и малко, да ви извади от равновесие. Толкова, колкото да погледнете на всичко от друга гледна точка.

— Не твърдя, че е невъзможно. Вече ви казах, че умът на журналиста винаги е отворен. Разбира се — започнах да подбирам думите си по-внимателно, — ако имам възможност да изуча това послание...

— Надявах се, че ще го вземете със себе си — каза Падма.

— Как да разбирам думите ви?

— Ако вникнете в съдържанието на документа и осъзнаете какво точно иска да каже Брайт, тогава сигурно ще погледнете на Сдружението по друг начин. Ще промените мнението си за тях.

— Не мисля, че е възможно, но...

— Нека ви помоля да направите поне това — прекъсна ме Падма. — Вземете посланието със себе си.

За миг застинах нерешително, загледан в екзотианеца и в извисяващия се над него дорсаец, след това вдигнах рамене и прибрах документа в джоба си.

— Добре, взимам го и обещавам да помисля над съдържанието му. Тук някъде оставих колата си, нали?

Погледнах към Кейси.

— На около десет километра оттук — отвърна той. — Но така или иначе, не можете да си я вземете. Започнахме настъплението, а войските на Сдружението маневрират, придвижвайки се срещу нас.

— Използвайте моята — предложи Падма. — Знамето на Посолството ще ви бъде от полза.

— Благодаря — съгласих се аз.

Излязохме заедно. В преддверието минах покрай Дженъл, който ме изгледа хладно. Не можех да го виня. Стигнахме до колата и аз се качих.

— Можете да я върнете, когато ви е удобно — каза Падма. — Приемете това като подарък от Посолството, Тим.

Кимнах, затворих вратата и настроих пулта за управление.

Беше мечта, а не аерокола. Издигна се безшумно като мисъл и буквално след секунда се намирах на петстотин метра височина, при

това доста далеч от мястото на излитане. Заставих се да се успокоя, преди да бръкна в джоба и да извадя посланието.

Погледнах го. Ръката, с която го държах, леко трепереше.

Най-сетне беше мое! Потвърждението на това, което Пиърс Лийф чу още преди години на Земята и което търсех от самото начало. И Падма сам настоя да го взема.

Това беше лостът, Архимедовият лост, с който можех да обърна не една, а цели две планети! И да изстребя фанатиците от Сдружението!

[1] Бог в скандинавската митология. Бел.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Чакаха ме. Веднага след като приземих аероколата в двора на лагера на Сдружението, те ме наобиколиха, насочили иглопушките си срещу мен.

Явно това бяха единствените останали. Джеймтън сигурно е отпратил всички войници от бойната си група. А тези познах веднага — опитни ветерани. Един от тях беше сержантът, с който се сблъсках в кабинета на Джеймтън през нощта, когато дойдох от лагера на екзотианските сили и го помолих да ми отговори дали е давал заповеди да се разстрелват военнопленници. Другият беше ротен командир — един от най-ниските чинове, но сега изпълняваше задълженията на майор, също както Джеймтън имаше звание командор, но изпълняваше длъжността командващ окупационните сили и по този начин се изравняваше по ранг с Кейси Грим. Другите двама бяха сержанти. Познавах ги всички. Ултрафанатици. Те също ме познаваха добре.

Изобщо разбирахме се идеално.

— Трябва да видя командващия — започнах аз веднага след като се измъкнах от колата и преди да успеят да ми зададат някакъв въпрос.

— Защо? — попита ротният. — Тази аерокола няма работа тук, както и вие.

— Трябва веднага да видя командващия Блек. Не бих се возил в аерокола на Посолството на Екзотика, ако не се налагаше.

Не можеха да се осланят на факта, че причината, поради която искам да видя Блек, е незначителна. Разчитах на това. Поспорихме малко, но аз продължих да настоявам, че трябва да говоря с командващия. Най-после ротният се съгласи да ме заведе до кабинета на командира си.

Така се оказах лице в лице с него.

Тъкмо си слагаше пистолета — почти по същия начин, по който го правеше Грим, когато бях в апартамента му. Само че върху фигурата на дорсаеца цялото снаряжение изглеждаше донякъде като играчка. А за кльощавото тяло на Блек ми се струваше малко тежко.

— Мистър Олин — поздрави ме той.

Прекоших стаята и се приближих до него, като същевременно извадих посланието от джоба си. Той се извърна към мен, докато стягаше колана си и леко подрънкваше с оръжието.

— Имате намерение да воювате с Екзотика — констатирах аз.

Той се съгласи, кимвайки. Досега не бях заставал толкова близо до него. Ако се намирах в другия край на стаята, щях да съм сигурен, че на лицето му е изписано обичайното спокойно изражение. Но сега, застанал на няколко сантиметра от него, забелязах слабата уморена усмивка, появила се за миг в ъгъла на тънките му устни върху мургавото младо лице.

— Това е мое задължение, мистър Олин.

— Какво ти задължение, щом командирите ви на Хармония са ви отписали?

— Вече ви казах, че Избраните не се предават един друг.

— Убеден ли сте?

Отново улових признак на тъжна усмивка.

— В тази работа аз съм по-добър експерт от вас, мистър Олин.

Погледнах го в очите. Умората му личеше, но иначе погледът му беше спокоен. Отмести го и се взря в снимката на двама възрасти и едно момиче, поставена на бюрото.

— Това семейството ви ли е?

— Да.

— Струва ми се, че в момент като този трябва да помислите за тях.

— Доста често го правя.

— И въпреки това имате намерение да воювате и да загинете?

— Да.

— Ама разбира се! Точно така ще направите! — Когато влязох, бях напълно спокоен и се владеех. Но сега сякаш нещо се отпусти и излях всичко, което се бе насъбрало от смъртта на Дейв насам. Започна да ме тресе. — Защото всички вие, жителите на Сдружението, сте лицемери. Толкова сте обсебени от лъжливата си вяра, че ако някой ви я отнеме, няма да остане нищо от вас. Така е, нали? По-добре да загинете сега, отколкото да признаете, че самоубийството не е най-великата постъпка във Вселената. Предпочитате да умрете, вместо да

признаете, че сте изпълнен със съмнения като всеки друг и се страхувате.

Приблжих се плътно до него. Той не мръдна.

— Кого се опитвате да правите на глупак? — продължих аз. — За мен, а и за жителите на останалите планети сте прозрачни. Знам що за параван е тая ваша Обединена църква! Ясно ми е, а и на вас също, че начинът на живот, който така разпалено защитавате, не е толкова добър, колкото се опитвате да го изкарате. Знам също така, че вашият Старейшина Брайт и бандата му изкуфели старци са просто едни диктатори и узурпатори, които плюят на религията и на всичко останало, докато могат да са на власт. Знам, че всичко това ви е известно, и имам намерение да ви накарам да го признаете.

Пъхнах посланието под носа му и рязко казах:

— Четете!

Взе го, а аз направих крачка назад. Продължаваше да ме тресе, докато го гледах. Затаих дъх. Той прочете написаното. Изражението на лицето му не се промени ни най-малко. Накрая ми го подаде.

— Мога да ви заведа при комадващия Грим. С аероколата на Свързващия ще пресечем фронтовата линия без проблеми. Ще се договорите за условията на капитулацията, преди да са започнали бойните действия.

Джеймтън поклати глава и ме погледна с някакво странно изражение, което не можах да разбера.

— Искате да кажете не, така ли?

— Препоръчвам ви да останете тук — отвърна той. — Над фронтовата линия и флагът на Посолството може да не ви спаси.

Обърна се и се наклони да излиза.

— Къде отивате? — извиках аз след него. Настигнах го и вдигнах посланието пред очите му. — Това е истината! Не можете да си затворите очите пред нея!

Спря и ме изгледа, след което отблъсна ръката ми с посланието. Пръстите му бяха тънки, но много по-силни, отколкото очаквах, и аз свалях ръка против волята си.

— Знам, че това е истината. Искам да ви предупредя да не ми пречите повече, мистър Олин. Трябва да тръгвам.

Мина покрай мен и се отправи към вратата.

— Лъжец! — закрещях аз, но той не ми обърна внимание. Бях длъжен да го спра. Хванах снимката от бюрото и със замах я строших в пода.

Обърна се леко като котка и се взря в парчетата, разпръснати в краката ми.

— Ето това правите! — извиках аз и ги посочих.

Без да продума, той се приближи, наведе се и започна внимателно да събира парчетата. Прибра ги в джоба си, изправи се и чак сега ме погледна. Когато срещнах очите му, дъхът ми спря.

— Ако в момента моите задължения не ми повеляваха...

Млъкна. Видях как се разшириха зениците му. Убийственото им изражение бавно се смени с нещо подобно на учудване. Каза съвсем тихо:

— Ти нямаш вяра, така ли?

Отворих уста да му отговоря, но думите му ме спряха. Стоях, като че ли ме бяха ударили в слънчевия сплит, и не можех да продумам. Джеймтън внимателно ме изглежда.

— Какво ви накара да помислите, че съдържанието на това послание ще ме принуди да променя решението си?

— Та нали го прочетохте! Брайт пише, че понеже позицията тук е губеща, няма повече да ви изпраща подкрепления. И никой не трябва да ви уведомява за решението, защото бихте могли да се уплашите и да се предадете.

— Това ли е вашето тълкуване на посланието?

— А какво да е? Бихте ли могли да го прочетете по друг начин?

Стоеше пред мен и ме гледаше право в очите.

— Разбира се, мистър Олин. Прочели сте посланието без вяра, изоставяйки Името Господне и Неговите желания. Старейшината Брайт не е написал да ни оставят тук сами, а защото положението ни е много тежко, ни оставя в ръцете на нашия Господ. Освен това не иска да ни се съобщава този факт, за да не се поддаде някой от тукашните войници на изкушението да се опита да си сложи корона на мъченик. Погледнете, мистър Олин. Всичко е написано черно на бяло.

— Не! Той не е имал това предвид!

— Мистър Олин, не мога да ви оставя да живеете в това заблуждение — поклати глава Джеймтън.

Втрених се в него, защото ми се стори, че прочетох в погледа му симпатия към мен.

— Собствената ви слепота ви лъже — произнесе той. — Нищо не виждате и си мислите, че и другите не могат да го видят. Нашият Господ не е име. Той е смисълът на всичко. Ето защо в църквите ни няма да видите никаква украса, никакви прозорци между нас и Него. Нашите Старейшини и предводители, независимо че са Избрани и Посветени, си остават обикновени, смъртни хора. На никого от тях не се подчиняваме, когато става въпрос за вярата ни. Само на Гласа Господен вътре в нас. — Млъкна за малко, но аз, който знае защо, не успях да вметна нито дума. Продължи с още по-мек глас: — Нека приемем, че всичко е така, както го тълкувате вие. Че всичко, което казахте, е вярно и нашите Старейшини са само жадни за власт диктатори, а самите ние сме изоставени тук на произвола на съдбата заради техния егоизъм и сме принудени да изпълняваме една горда, но фалшива роля. Не! — гласът му зазвуча много по-твърдо. — Разрешете ми да ви уверя, че това е така, но само за вас. Нека предположим, че представите доказателства за това, че нашите Старейшини са лъжци, а самата Конвенция е фалшива. Да приемем, че ми докажете, че същността ни е извратена и напълно фалшива — повдигна брадичката си и погледна в мен, а гласът му сякаш ме натисна физически. — И че никъде сред Избраните, дори в дома на родителите ми, не съществува нито вяра, нито надежда! Дори да ми докажете, че какво чудо не би могло да ме спаси, че до мен нямам нито един съмишленик и насреща ми се е изправила цялата Вселена, въпреки това аз — при това сам, мистър Олин! — бих тръгнал в атака, както ми е заповядано, до края на Мирозданието, до ръба на безкрайността. Защото без моята вяра аз представлявам обикновен прах, разпилян от вятъра. Но когато имам вярата си, няма сила, която да ме спре!

Млъкна и се обърна. Гледах след него как пресича стаята и излиза.

Продължавах да стоя като закован, докато не чух от двора звука на запален двигател на военна аерокола.

Отърсих се от вцепенението и избягах от сградата.

Озовах се на двора точно когато аероколата се отлепяше от земята. Видях Джеймтън и четиримата му непоколебими помощници. Развиках се:

— За вас всичко е добре, но помислихте ли за войниците си?

Знаех, че не са ме чули. Не можех да спра сълзите, потекли по лицето ми, и продължавах да крещя след тях:

— Изпращате подчинените си на сигурна смърт, само и само да докажете правотата си! Не можете ли да разберете, че убивате невинни хора?!

Военната машина се издигна без усилие и пое на югозапад, където ги очакваха готовите за битка войници. Тежките бетонни стени и сградите на празния лагер върнаха думите ми със звънко, диво и подигравателно ехо.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Би трябвало да отида право на космодрума. Но вместо това се качих на аероколата и потеглих назад през фронтовата линия, за да намеря бойния команден център на Грим.

Тогава почти не ми пукаше за собствената ми безопасност, както и за войниците от Сдружението. Доколкото си спомням, два пъти стрелях по мен независимо от флага на Посолството. Най-после открих командния център и кацнах до него.

Веднага след като се измъкнах от аероколата, ме наобиколиха войници. Показах им акредитивните си писма и се отправих към бойния обзорен екран, разположен на открито в сянката на няколко високи дъба. Падма, Грим и целият му щаб се бяха скупчили пред екрана — наблюдаваха придвижването на подразделенията на двете армии. Чувах монотонното обсъждане на маневрите. Намиращият се на около пет метра комуникационен център бълваше непрекъснат поток от информация.

Част от слънчевата светлина се промъкваше през листата на дърветата. Наближаваше обяд, денят беше топъл и светъл. Известно време никой не ми обръщаше внимание. Дженъл, застанал малко встрани, до плоската кутия на тактически компютър, случайно се обърна и ме забеляза. Веднага се намръщи, но продължи да се занимава с работата си. Сигурно съм изглеждал доста зле, защото след малко наля нещо от един термус и ми донесе чашата.

— Изпийте това — каза той и се отдалечи. Взех чашата и открих, че е пълна с дорсайско уиски. Изпих го. Не почувствах вкуса му, но явно ми оказа въздействие, защото след няколко минути светът около мен се избистри и отново можех да мисля.

Приблжих до Дженъл:

— Благодаря.

— Моля — отвърна той, без да ме погледне. Продължи да се занимава с документите пред себе си.

— Дженъл, бихте ли ми обяснили какво става?

— Вижте сам.

— Не мога да се ориентирам, а вие разбирате. Вижте, наистина съжалявам за това, което направих. Но трябваше да си върша работата. Така че не бихте ли ми обяснили какво става, а после да си довършим боя?

— Много добре ви е известно, че нямам право да се бия с цивилни лица — изражението му се смекчи и той се надигна. — О'кей. Да вървим.

Заведе ме при екрана, където стояха Кейси и Падма, и ми посочи някакъв малък тъмен триъгълник между две извиващи се линии светлина. Около тях се намираха други светли точки и геометрични фигури.

— Това — Дженъл посочи двете змиеподобни светли линии — са реките Мейсинток и Сара, които се сливат на около сто и четиридесет километра от Джоузефтаун. Местността е пресечена, хълмовете са покрити с гори, а между тях има празни пространства. Добра позиция за отбрана и много лоша, ако се наложи да настъпваш.

— Защо?

— Ако отстъпиш в това направление — той посочи светлите линии, — ще се окажеш притиснат към отвесните брегове на реките. Отстъпващите няма как да се прехвърлят оттатък. Навсякъде има само открити пространства — от реките почти до самия Джоузефтаун.

Дженъл прокара пръст назад до точката, където се сливаха реките, покрай малкия тъмен триъгълник и светлите фигури около него.

— От друга страна, подстъпите към тази местност откъм нашата страна също са открити — тесни поляни с много блата. Ситуацията е сложна за командирите и на двете армии, ако решим да започнем битката тук. Който пръв започне да отстъпва, бързо ще се окаже в капан.

— Имате ли намерение да атакувате?

— Може би. Блек изпрати напред леката си бронетехника. Сега отстъпва към високите хълмове между реките. Превъзхождаме го многократно в жива сила и техника. На практика няма причини да не го гоним, докато сам не падне в капана...

Дженъл замълча.

— Наистина ли няма причини?

— Да, от тактическа гледна точка — намръщи се и погледна екрана. — Не бихме могли да попаднем в неизгодно положение, освен ако не ни се наложи внезапно да отстъпим. Но никога няма да го направим, преди противникът ни да получи невероятно тактическо преимущество, което да ни принуди да се махнем.

Погледнах го и изтърсих:

— Например загубата на Кейси Грим.

Прехвърли свъсения си поглед върху мен.

— Няма такава опасност.

Забелязах как движенията и гласовете на хората около нас внезапно се промениха.

С Дженъл се обърнахме, за да видим какво става.

Всички се бяха скупчили пред екрана. И ние отидохме там и застанахме зад двама офицери от щаба на Грим. Видях изобразена малка поляна, заобиколена от покрити с дървета хълмове. В центъра ѝ беше поставена дълга маса, а до нея се развяваше флагът на Сдружението — тънък черен кръст на бял фон. От двете страни на масата бяха поставени сгъваеми столове, но там седеше само един офицер с черна униформа, сякаш чакаше нещо. В края на обраслите хълмове точно до дъбовете растяха люлякови храсти. Лилавите им цветове бяха започнали за потъмняват, защото сезонът им преминаваше. През последното денонощие толкова неща се промениха... В левия ъгъл на екрана забелязах бетонната ивица на шосето.

— Знам къде е това място... — обърнах се аз към Дженъл.

— Тихо! — вдигна пръст към устните си той. Всички около нас мълчаха. Сред нашата група се чуваше един-единствен глас:

— ...това е маса за преговори.

— Обадиха ли се? — попита гласът на Кейси.

— Не, сър.

— Хайде да отидем дотам.

Отпред се раздвижиха. Навалицата започна да се разотива и успях да видя как Кейси и Падма тръгват към площадката с паркирани аероколи. Минах пред оредялата тълпа като булдозер и затичах след тях.

Чух, че Дженъл нещо ми вика, но не му обърнах внимание. Настигнах екзотианеца и дорсаеца, те се обърнаха към мен.

— Искам да дойда с вас — заявих аз.

— Всичко е наред, Дженъл — каза Кейси, отправил поглед зад гърба ми. — Нека остане с нас.

— Слушам, сър — чух да отговаря Дженъл, след което се отдалечи.

— Значи искате да дойдете с мен, мистър Олин? — попита командващият.

— Познавам мястото. Минах оттам по-рано през деня. Войниците от Сдружението правеха тактически измервания по цялото поле и околните хълмове. Няма намерение да водят преговори за примирие.

Кейси дълго ме гледа, сякаш правеше собствени тактически изчисления.

— Е, да тръгваме — каза той, след което се обърна към Падма: — Вие тук ли оставате?

— Това е зоната на боя. Най-добре е да замина. Успех, мистър Олин — беше обърнал гладкото си лице към мен. После тръгна. Загледах се замалко след сините му дрехи, носещи се над повърхността, а когато потърсих Грим с очи, видях, че вече почти се е качил на една военна аерокола. Затичах след него.

Беше бойна машина, не толкова разкошна като колата на Посолството. Кейси не се издигна нависоко, а летеше между дърветата на по-малко от метър от повърхността. Седалките бяха доста тесни. Масивното тяло на дорсаеца изпълваше изцяло своята и дори ме притискаше в моята. Винаги, когато нанасяше корекции на курса чрез пулта за управление, усещах върху хълбока си ръкохватката на иглопистолета му.

Най-сетне стигнахме до гористия триъгълник от хълмове, където бяха разположени войските на Сдружението, и прелетяхме ниско над склона, прикрити от гъстите листа на дъбовете.

Аероколата беше достатъчно мощна, за да убие повечето от растителността. Земята около нас бе покрита с мъртви, кафяви листа. На върха на хълма открихме почиващи войници от силите на Екзотика, които чакаха заповед за настъпление. Кейси излезе от колата и отвърна на приветствието на ротния.

— Видяхте ли масата за преговори?

— Тъй вярно, сър! Онзи офицер продължава да стои там. Ако се спуснете малко по-надолу по хълма, бихте могли да го видите.

Мина пред нас между дърветата. Погледнахме надолу. От масата, разположена точно в центъра на дългата двеста метра поляна, ни деляха не повече от петдесет метра. В единия ѝ край продължаваше да седи офицер от Сдружението.

— Какво е вашето мнение, мистър Олин? — попита Кейси, загледал се надолу през дърветата.

— Защо не заповядайте на някой да го застреля? — отвърнах аз.

Хвърли ми бърз поглед и спокойно каза:

— Има достатъчно време да бъде застрелян, преди да се добере до укритието от другата страна. Ако изобщо се наложи да го убиваме. Но аз не ви питах за това. Съвсем скоро сте се срещали с командващия на Сдружението. Според вас имаше ли вид на човек, готов да се предаде?

— В никакъв случай!

— Ясно.

— Да не би наистина да сте на мнение, че ще се предаде? Какво ви кара да мислите така?

— Масите за преговори обикновено се разполагат на неутрална територия.

— Но той не ви е предлагал среща, нали?

— Не е — Кейси продължаваше да наблюдава офицера от Сдружението, застанал неподвижно под слънчевите лъчи. — Може би да ме извика за преговори е против принципите му. Но защо пък да не си поговорим, ако има възможност да застанем един срещу друг на масата?

Обърна се и махна с ръка. Ротният, чакащ зад нас, се приближи.

— Сър?

— Сред дърветата от другата страна на поляната има ли войници на Сдружението?

— Четирима, сър. Ясно се виждат на визьорите, които засичат топлината от телата им. Пък и те не се стараят да се крият.

— Ясно — замислено произнесе Кейси. — Ротен!

— Да, сър?

— Бъдете така добър да слезете на поляната и да попитате офицера какво чака.

— Слушам, сър.

Останахме на местата си и гледахме как ротният се спуска по склона. Излезе на поляната — всичко ми се струваше неестествено забавено — и се приближи към офицера. Застана срещу него и двамата заговориха. Разбира се, не можехме да чуем думите. Лек ветрец полюшваше знамето с тънкия черен кръст. Накрая ротният се обърна и започна да се изкачва към нас. Спря пред Кейси и отдаде чест.

— Командващият Божите Избраници е готов да се срещне с вас на поляната, за да обсъдите условията на капитулацията — спря замалко да си поеме дъх и продължи: — Ако излезете в края на гората по едно и също време, бихте могли едновременно да се приближите до масата.

— Благодаря — Кейси се загледа покрай ротния към поляната и масата. — Мисля, че ще отида.

— Той няма това предвид — намесих се аз.

— Ротен — продължи Кейси, — заповядайте на хората си да бъдат готови тук, между дърветата от тази страна на хълма. Ако Блек се предаде, ще настоявам веднага да дойде с мен.

— Слушам, сър.

— Това, че не ме е призовал да преговаряме по обичайния начин, би могло да означава, че иска първо да се предаде, а после да го съобщи на войниците си. Ако има намерение да постави офицерите си пред свършен факт, не бива да го подвеждаме.

— Той няма намерение да се предава — повторих аз.

— Мистър Олин — обърна се дорсаецът към мен, — предлагам ви да се отдалечите оттук. Ротният ще се погрижи за вас.

— Не, ще дойда с вас. Ако са преговори за капитулация, значи няма бойна ситуация и имам право да бъда долу. А ако не е така, тогава защо вие самият отивате там?

Известно време Кейси ме гледа със странно изражение, след това каза:

— Добре, елате.

Започнахме да се спускаме по стръмния склон. Подметките на ботушите ни се пързалиха и се налагаше да забиваме пети при всяка крачка. Когато минавахме през люляковите храсти, почувствах едва долавящия се вече сладък аромат на увяхващите цветове.

От другата страна на поляната, точно срещу нас, излязоха четири фигури в черни униформи. Едната от тях беше Джеймтън Блек.

Кейси и Джеймтън се поздравиха.

— Командващ Блек — каза дорсаецът.

— Командващ Грим. Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем — отвърна Джеймтън.

— Задължение и удоволствие е за мен.

— Бих искал да обсъдим условията за капитулация.

— Мога да ви предложа обичайните условия, отнасящи се за войски във вашето положение, в съответствие с Кодекса на наемника.

— Не сте ме разбрали правилно, сър. Аз съм тук, за да обсъдим условията на вашата капитулация.

Знамето изплющя на вятъра.

Внезапно се сетих за войниците в черни униформи, които вчера правеха тактически измервания на мястото, където бяхме застанали в момента.

— Страхувам се, че неразбирането е взаимно, командващ Блек. Нашата позиция е по-изгодна от тактическа гледна точка и при сегашната ситуация поражението ви е неминуемо. Аз нямам нужда да се предавам.

— Значи няма да се предадете?

— Не — твърдо отговори Кейси.

Сетих се и за петте рейки. Четири от тях бяха забити точно на местата, където сега стояха помощниците на Джеймтън, а самият той беше застанал на мястото на падналата.

— Внимавайте — изкрещях аз, но закъснях.

Последвалите събития се развиха много бързо. Офицерът, който седеше в края на масата, скочи пред Джеймтън, всички посегнаха към оръжието си. Чух как знамето отново изплющя и този звук сякаш звуча цяла вечност.

За пръв път видях как действа един дорсаец. Реакцията му беше толкова бърза, сякаш прочете в главите на черноризците какво мислят да правят, малко преди те да извадят оръжието си.

Все още не бяха откопчали кобурите си, когато Кейси скочи през масата с пистолет в ръка. Строи ми се, че налетя върху ротния, пазещ Джеймтън, и двамата паднаха на земята, но дорсаецът продължи

движението си напред. Повдигна се на колене, стреля, отново скочи и се претърколи.

Сержантът вдясно от Джеймтън рухна като подкосен, а другите двама се завъртяха, стараяйки се да държат Кейси пред погледите си. И двамата скочиха да предпазят командващия си, но пистолетите им не бяха готови за стрелба. Кейси рязко спря, сякаш се натъкна на каменна стена, прицели се и стреля два пъти. И двамата войници от Сдружението паднаха.

Сега Джеймтън беше останал сам срещу Кейси с насочено оръжие. Той стреля, светлата синя диря се устреми към дорсаеца, който падна като камък на земята. Легнал на една страна и опрян на лакът, той натисна два пъти спусъка.

Ръката на Джеймтън, която държеше пистолета, бавно се отпусна. Със свободната си ръка се подпря на масата зад себе си. Опитва се да вдигне пистолета, но не успя. Изпусна го. Обърна се, подпирайки се, и погледът му срещна моя. Изражението на лицето му беше както винаги спокойно, но когато ме позна, нещо в погледа му се промени — стори ми се като на човек, който току-що е победил най-големия си враг и за когото от самото начало е бил сигурен, че не представлява заплаха. Лека усмивка докосна ъгълчетата на устните му — усмивката на победител.

— Мистър Олин — прошепна, след което животът го напусна. Той се свлече до масата.

До нас избухнаха снаряди, разтърсвайки земята. Ротният, който Кейси беше оставил да наблюдава, започна да хвърля димки, за да ни прикрие от вражеските войници. Сивата стена на дима се издигна към небето между нас и хълмовете, скривайки ни от противника. Проточи се към синьото небе като непреодолима бариера, под чиято огромна тежест стояхме само аз и Кейси.

Върху мъртвото лице на Джеймтън се четеше едва забележима усмивка.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

По-късно през деня наблюдавах като в мъгла капитулацията на войските на Сдружението. Положението беше такова, че офицерите им счетоха за по-разумно да се предадат.

Дори и Старейшините им не можеха да очакват от тях да се сражават, когато мъртвият им командващ незнайно защо ги зарязва в толкова неизгодна тактическа ситуация. Останалите живи войници струваха много повече от репарациите, които би могла да поиска Екзотика от тях.

Не останах да чакам подписването на договора за капитулация. Нямаше какво повече да правя тук. За момент бойното поле замря като огромна вълна над главите ни, готова всеки момент да ни помете с такава сила, че грохотът ѝ да се чуе на всички планети. Но внезапно това усещане изчезна. Не остана нищо освен всепроникващата тишина.

И на мен не ми остана нищо. Абсолютно нищо.

Ако Джеймтън беше застрелял Кейси Грим и в резултат на това бяха пленили войските на Екзотика без нито един изстрел, тогава щях да се опитам да повлияя върху хода на преговорите. Но той се опита и не успя. Как тогава да настроя хората против Сдружението?

Върнах се с кораба на Земята. През целия път бях замаян и постоянно си задавах един и същ въпрос: защо?

Казах на редакторите, че не се чувствам добре. Трябваше да ми хвърлят само един поглед, за да ми повярват. Взах си отпуск и се забих в библиотеката на Агенцията в Хага, заобиколен от купища материали за Сдружението, Дорсай и Екзотика. Не знаех какво търся. Следях предаванията от Света Мария как вървят преговорите и не преставах да пия.

Чувствах се като войник, когото са осъдили на смърт, защото не е изпълнил задачата си. По едно време чух, че тялото на Джеймтън ще бъде върнато на Хармония за погребение. Внезапно разбрах, че точно това ми трябва — неестествената почит на фанатиците към

сънародника си, който с четиримата си подчинени се опита да застреля един-единствен вражески командир под флага на примирието. Би излязла доста добра статия.

Обръснах се, стегнах се и се запътих да преговарям за билет до Хармония, за да разкажа за погребението на Джеймтън като завършек на серията статии.

Поздравителната бележка и приемането ми в Съвета на гилдията ми позволиха да приключа бързо с формалностите. Получих луксозна каюта в първия кораб, излитащ за Хармония.

След пет дни вече бях там, в градчето Божи Помен, в което бяхме идвали със Старейшината Брайт. Сградите, представляващи постройки от бетон и надуваема пластмаса, изобщо не се бяха променили през последните три години. Само каменистата почва беше разорана подобно на полята на Света Мария, защото в северното полукукло на Хармония пролетта току-що бе настъпила. Когато излизах от космодрума, заваля, също както първия ден на Света Мария, само че там земята беше много по-богата. А тук имаше само един тънък слой плодородна почва, черна като мундирите на войниците от Сдружението.

Приблжих до църквата чак когато хората започнаха да прииждат към нея. Надвисналите тъмни облаци правеха почти невъзможно да видя нещо вътре. Жителите на Сдружението не си позволяваха да поставят в молитвените си храмове нито прозорци, нито изкуствено осветление. Сивата светлина, хладният дъжд и пронизващият вятър свободно проникваха през отворената врата чак до другия край. През единствения отвор на тавана едва се процеждаше мъждивата дневна светлина и осветяваше тялото на Джеймтън, положено на пиедестал пред олтара. Трупът бе покрит с прозрачен капак, за да го предпазят от дъжда, който валеше през отвора и се стичаше надолу по една тръба. Но Старейшината, който четеше молитвата, и всеки, приближаващ към тялото за последно сбогом, бяха изложени под открито небе на капризите на времето.

Застанах на опашката, бавно пълзяща към Джеймтън. От двете ми страни имаше бариери, зад които щяха да застанат хората по време на службата. Върхът на сводестия таван се губеше в мрака. Нямаше музика, но ниските гласове на молещите се, застанали в правилни редици зад бариерите около мен, се сливаха в някакъв тъжен

речитатив. Присъстващите, както и Джеймтън, имаха доста тъмен цвят на кожата. Далечните им прадеди са живели в Северна Африка. Тъмните им фигури се сливаха и сякаш се разтваряха в околния сумрак.

Дойде и моят ред да мина покрай тялото на Джеймтън. Изглеждаше точно такъв, какъвто го бях запомнил. Смъртта се бе оказала безсилна да го промени. Лежеше по гръб с опънати покрай тялото ръце, а устните му както винаги бях леко издадени и свити. Само дето очите му бяха завинаги затворени.

Заради влагата куцах доста забележимо и по тази причина, когато се отдръпвах от тялото, някой ме докосна по лакътя. Не носех журналистическия плащ, а бях облякъл обикновени цивилни дрехи, за да не привличам вниманието на околните.

Погледнах надолу, към младо момиче със снимка на Джеймтън в ръка. В сивата призрачна светлина лицето ѝ ми напомняше за изрисуваните прозорци в древните църкви на Земята.

— Вие сте ранен — тихо ми каза тя. — Сигурно сте един от наемниците, които го познават още от Нютон, преди да му заповядат да се върне на Хармония. Неговите родители, които са и мои, биха могли да намерят утеха в Господа, ако се срещнат с вас.

Внезапен порив на вятъра ме опръска с дъждовни капки и леденият му дъх сякаш ме прониза до костите.

— Не! — рязко казах аз. — Не съм наемник. И не го познавам!

Обърнах се и се запровирах през тълпата към изхода на църквата.

След около петнадесет крачки се опомних и забавих крачка. Момичето вече бе потънало в мрака между хората. Бавно стигнах до изхода, където все още имаше места на първите редове зад бариерите. Застанах там и се загледах във влизащите. Прииждаха на вълни, облечени в черните си дрехи, с наведени глави, разговаряйки или молейки се едва чуто.

Останах на мястото си близо до входа, почти вкочанен от студ, и главата ми не можеше да роди нито една мисъл. Налегна ме умората, която бях донесъл от Земята. Около мен продължаваха да говорят. Почти задряхах и изобщо не можех да се сетя защо съм дошъл.

По едно време дочух гласа на момичето и това ме извади от съненото състояние.

— ...не си признава, но съм сигурна, че е един от наемниците, които са били с Джеймтън на Нютон. Куца и затова мисля, че е раняван войник.

Гласът беше на сестрата на Джеймтън. Сега говореше доста по-силно, отколкото с мен, непознатия. Събудих се напълно и видях, че стои на не повече от два метра от мен. До нея бяха застанали двама възрастни, в които познах образите от снимката върху бюрото на Джеймтън. Обхвана ме леден ужас.

— Не! — едва не се нахвърлих върху тях. — Не го познавам! Никога не съм го познавал! Не разбирам за какво говорите!

Обърнах се и изскочих от църквата навън, в спасителния дъжд.

Сигурно съм пробягал тридесет-четиридесет крачки, но не чух някой да ме гони и затова спрях.

Тук, навън, бях сам. Облаците бяха станали още по-черни, дъждът рухна с нова сила и почти скри пейзажа около мен. Дори не можех за видя колата, пред която бях застанал. И, разбира се, от църквата също не можеха да ме видят. Вдигнах лицето си и го подложих на водните струи, които се стичаха по бузите и затворените ми очи.

— Значи така — обади се един глас зад мен, — не го познавахте, а?

Тези думи сякаш ме прерязаха и се почувствах като уловен в капан вълк. И също като вълк рязко се обърнах.

— Да, познавах го!

Пред мен стоеше Падма. Синята му дреха, колкото и да бе странно, не беше мокра. Ръцете му, никога недържали оръжие, бяха скръстени върху корема.

Тази част от мен, която в момента се чувстваше като вълк, прецени, че е въоръжен и опасен.

— Вие? Какво правите тук?

— Изчислихме, че ще дойдете на това място — спокойно отговори Падма. — Затова и аз пристигнах. Какво правите вие тук, Тим? Сред тези хора сигурно ще се намерят поне няколко, които са чували слухове за смъртта на Джеймтън и капитулацията на Сдружението.

— Слухове ли? И кой ги е пуснал?

— Самият вие, с действията си на Света Мария — впи поглед в мен, преди да продължи. — Не знаехте ли, че рискувате живота си с това идване тук?

В първия момент исках да му възразя, но разбрах, че наистина съм го осъзнавал.

— Ами ако някой им каже, че журналистът Тим Олин, правил репортажите на Света Мария, е дошъл тук инкогнито?

Изгледах го уморено и попитах:

— Ще съответства ли на екзотианските ви принципи, ако го направите?

— Разбирате ни погрешно — хладно отвърна Падма. — Ние наемаме войници да се сражават за нас не заради някаква етическа заповед, а защото ако се окажем директно въввлечени във военен конфликт, ще се срути емоционалната ни перспектива.

Вече не изпитвах страх, а само някакво чувство на празнота.

— О'кей, извикайте ги — примирих се аз.

Странните светлокафяви очи на Падма внимателно ме гледаха през пелената на дъжда.

— Не мислите ли, че ако целях това, щях да им се обадя, а не да идвам лично?

— Защо тогава сте дошли? — думите изскърцаха в гърлото ми. — Защо вие от Екзотика толкова се грижите за мен?

— Грижим се за всеки индивид, но преди всичко се грижим за расата като цяло. А вие продължавате да сте опасен за нея. Вие сте непризнат идеалист, Тим, стремящ се към унищожение. Съществува закон за запазване на енергията в плана на взаимодействието между причини и следствия, както и във всяка наука. Вашата склонност към унищожение беше донякъде разклатена на Света Мария. А какво би станало, ако тази склонност се обърне навътре, към вас, или бъде насочена навън, към цялата раса?

Засмях се и останах поразен от дрезгавия си глас.

— Какво мислите да правите сега?

— Да ви покажа, че ножът в ръката ви може да пореже както този, който го държи, така и този, към когото е насочен. Ще ви кажа нещо ново, Тим. Убиха Кейси Грим.

— Какво?! — стори ми се, че дъждът около мен внезапно се усили, а паркингът заплува пред очите ми.

— Застреляли са го трима членове на Синия фронт. Преди пет дни, в Блауейн.

— Застрелян — отроних аз. — Защо?

— Защото войната свърши — обясни Падма. — Защото смъртта на Джеймтън и капитулацията на войските на Сдружението без водене на бойни действия, които биха нанесли поражения на планетата, накара местното население да продължи да се отнася дружелюбно към нашите войници. По този начин Синият фронт се оказа много по-далеч от властта, отколкото преди началото на кампанията. Надявах се чрез убийството на Грим да провокират насилие от страна на подчинените му към цивилното население така да принудят правителството на Света Мария да отпрати войниците обратно на Екзотика. Управляващите щяха да останат беззащитни пред един бунт на Синия фронт.

Погледнах го тъпо, а той спокойно продължи:

— Всичко е взаимосвързано. Кейси трябваше да бъде повишен и преведен на щабна работа на Мар или Кълтис. И той, и брат му Ян биха останали далеч от бойните действия до края на живота си. Заради убийството на Джеймтън обаче, позволило капитулацията на Сдружението без водене на бойни действия, възникна ситуация, която доведе до убийството на Кейси от Синия фронт. Ако вие не се бяхте съдърпали с Джеймтън и той не беше победен, Кейси щеше да е жив. Това показват нашите изчисления.

— Аз и Джеймтън ли? — гърлото ми пак беше пресъхнало, а дъждът плисна още по-силно.

— Точно така — потвърди Падма. — Вие сте онзи съдбоносен фактор, позволил на Джеймтън да вземе това решение.

— Аз съм му помогнал? Аз?

— Той е прозрял същността ви. Разбрал е, че под отмъстителната, унищожителна обвивка, в която се криете, тлее съзидателното начало, заложено толкова дълбоко у вас, че и чичо ви не е могъл да го убие напълно.

Въпреки грохота на дъжда около нас всяка дума на Падма достигаше до мен ясно.

— Не вярвам! — извиках аз. — Не мога да повярвам, че е направил нещо подобно!

— Както ви казах, вие подценявате еволюционното развитие на Остатъчните култури. Вярата на Джеймтън не е чувство, на което може да се влияе отвън. Ако вие наистина не сте по-добър от чичо си Матиас, той изобщо не би ви изслушал. Щеше да ви изхвърли като бездушен човек. Но стана така, че ви е приел за човек, който говори, както той би се изразил, с гласа на Сатаната.

— Не ви вярвам!

— Вярвате! — заяви Падма. — Нямате друг избор, освен да вярвате. Точно затова Джеймтън е могъл да вземе решение.

— Решение, глупости!

— Той беше човек, готов да умре за вярата си. Но като командир прекрасно разбираше, че е трудно да обясни на подчинените си защо трябва да тръгнат и да умрат в името на някаква почти непонятна цел. — Падма внимателно ме гледаше, а на мен ми се стори, че дъждът малко отслабна. — Вие обаче сте му предложили това, в което той е видял избора на Дявола — или да се откаже от вярата си, или да даде живота си, за да избегне конфликта, който би довел до смъртта на всички войници на Сдружението.

— Ама че глупава идея! — подхвърлих аз. В църквата молитвата свърши и един-единствен силен, плътен глас започна заупокойната служба.

— Никак не е глупава. Щом е стигнал до този извод, решението е било просто. Всичко, което е трябвало да направи, е да отхвърли предложението на Сатаната. По този начин е стигнал до естествената мисъл за своята смърт.

— Значи това е било решението му? — опитах се да се засмея, но смехът застина в гърлото ми.

— Това е било единственото решение. Веднага след като е стигнал до него, той е видял и единствения път подчинените му да се предадат — ако е мъртъв, а те са в неизгодна тактическа позиция по причини, известни само на него.

Тези думи ме пронизаха като ток.

— Но той нямаше намерение да умира!

— Оставил е това да реши неговият Господ. Уредил е всичко така, че само чудо би могло да го спаси.

— Какви ги говорите? Той постави маса за преговори под флага на примирието. Доведе четирима войници...

— Нямаше никакъв флаг. А хората с него бяха стари фанатици, търсещи мъченическа смърт.

— Доведе четирима! — развивах се аз. — Четири и един — пет! Бяха петима срещу Кейси — сам-самичък. Бях там, застанал до масата, и всичко видях. Пет срещу...

— Тим.

Тази единствена дума ме накара да млъкна. Внезапно почувствах необясним страх. Не исках да слушам нито какво ще ми каже, нито как ще го каже. Дъждът заплющя още по-силно и безжалостно ни притискаше към бетонното покритие на паркинга, но аз чувах всяка негова дума съвсем отчетливо през силния шум.

Гласът на Падма гърмеше в ушите ми като грохота на дъжда. Обзе ме чувство на безнадеждна отпадналост и сивота, което обикновено съпътства високата температура.

— Нали не си мислите, че Джеймтън би ви позволил дори за секунда да го правите на глупак? Той беше продукт на Остатъчните култури. В лицето на Кейси веднага е познал себеподобния. Нима допускате, че дори за миг му е минала мисълта, че той и четирима стари фанатици ще успеят да убият въоръжен и бдителен дорсаец, преди да бъдат убити самите те?

Самите те... Самите те... Самите те...

Тези думи сякаш ме отнесоха някъде съвсем надалеч от тъмния ден и проливния дъжд. Като вятър, гонещ облаците, те ме вдигнаха и ме пренесоха на онази висока, труднодостъпна и камениста земя, чиито очертания бях видял, когато зададох на Кейси Грим въпроса, дали разрешава да се убиват пленници от Сдружението. Винаги съм избягвал тази тема, но сега не издържах.

И си спомних.

Още от самото начало съм знаел, че фанатикът, който уби Дейв и другите пленници, не е типичен представител на Сдружението. Джеймтън изобщо не беше убиец. Аз се опитах да го направя такъв, за да поддържам заблудата си... за да не поглеждам към единствения човек на четиринадесетте планети, чийто поглед не можех да издържа. Този единствен човек не беше сержантът, разстрелял Дейв и останалите. Дори не беше и Матиас.

Това бях аз.

Джеймтън не беше обикновен фанатик, както Кейси не беше обикновен войник и Падма — обикновен философ. Без да признавам пред себе си, през цялото време съм знаел, че те са нещо повече. Нямах желание да си призная и сега. Точно затова те не действах според моите планове, когато се опитвах да ги манипулирам. Точно затова, затова...

Тази висока, камениста и труднодостъпна земя в моите мисли не беше само за Дорсай. Тя съществуваше за всички тях. Земя, където оковите на фалша и илюзиите се чупеха под напора на чистия, хладен вятър на истинската, честна сила и убеждения, където лъжата отстъпваше и умираше и можеха да живеят само чистите и ясни неща.

Тази земя съществуваше за всички, които са излети от чистия метал на Остатъчните култури. От него черпеха реалната си сила. Те стояха над съмненията. И точно това, освен уменията на тялото и духа, ги правеше непобедими. Човек като Кейси не можеше да бъде победен, както и Джеймтън не би изоставил вратата си.

Та нима самият Джеймтън не ми го каза ясно и точно? Нима не каза: „Ще ми разрешите да предположа единствено за мен“ и продължи да ми обяснява, че дори цялата Вселена да се сгромоляса върху него и дори неговият Бог и вратата му да се окажат фалшиви, това, което съществува в самия него, ще остане непокътнато.

Също и Кейси. Дори всички армии да го изоставят, той не би напуснал поста си. Ще остане да се сражава сам, дори срещу него да излязат милиони. Защото те можеха да го убият, но не и да го победят!

Ако внезапно се окаже, че всички теории и изчисления на Падма са невалидни, неправилни и безпочвени, той пак не би изоставил увереността си в еволюцията на човешкия дух, в името на която работеше.

Те вървяха уверено по тази камениста, недостъпна земя. Всички — дорсайци, касидианци, хората от Сдружението и Екзотика. А аз бях глупак, който се опитва да се вмъкне там и да се бори с тях. Нищо чудно, че бях победен, както винаги е предричал Матиас. Просто никога не съм имал шанса да ги победя.

Върнах се в настоящето под проливния дъжд, но се чувствах като подрязан храст, а не като човек. Коленете ми трепереха под собственото ми тегло. Дъждът намаляваше, Падма ме бе хванал

подръка. Учудих се колко силни ръце има, също както някога Джеймтън.

— Пуснете ме — изпелтечих аз.

— И къде ще идеш, Тим?

— Все някъде. Ще се махна. Ще си намеря някоя дупка и ще се заровя в нея. Предавам се.

Най-после успях да се изправя върху омекналите си колене.

— Не е толкова просто — Падма ме пусна. — Стореното продължава постоянно да резонира. Причината никога не престава да се отразява като ехо. Не можете да се предадете сега, Тим. Само можете да смените страните.

— Страните ли? — Дъждът почти спря. — Какви страни? — втренчих се в него.

— Да престанете да поддържате човешката сила, насочена против собствената ни еволюция, както правеше чичо ви, и да преминете на страната на самата еволюция — на наша страна.

Дъждът вече едва капеше и времето бързо се оправяше. Малкото бледо слънце се показва през облаците и освети паркинга, на който стояхме.

— И двете страни са силни ветрове, които огъват паното на човешките взаимоотношения дори и когато то се тъче в момента. Преди време ви казах, Тим, че за човек като вас няма друг избор, освен да въздейства върху целия план. Просто нямате друг избор, а и ви липсва пълна свобода. Трябва само да вземете решение да насочите силата си в помощ на еволюцията и да се опълчите срещу силата, която ѝ противостои.

Бавно поклатих глава.

— Не, безполезно е. Знаете, че е така. Видяхте го. Аз захвърлих срещу Джеймтън небесата, земята и политиците на четиринадесет свята. И въпреки това той победи. Нищо не мога да направя. Просто ме оставете сам.

— Дори аз да ви оставя, събитията няма го направят. Тим, събудете се и погледнете нещата такива, каквито са. Вече сте в играта. Послушайте ме.

Стори ми се, че странните му очи пак отразиха слънчевата светлина.

— Една сила се вмъкна в плана на Света Мария — частица, съкрушена от лична загуба и ориентирана към жестокост. Това бяхте вие, Тим.

Имах намерение отново да тръсна глава, но разбих колко е прав.

— Бяхте блокиран от собствените си съзнателни усилия — продължи Падма, — обаче скритата енергия не може дълго да се удържа. Бяхте победен от Джеймтън, но силата, вложена от вас, не престана да действа. Тя просто премина и съхрани своето въздействие върху друг индивид, който сега също тъгува за свой близък човек и възнамерява да наруши общия план.

Облизах устни и попитах:

— Кой е той?

— Ян Грим.

Стоях и го гледах, без да мога да реагирам.

— Ян намери тримата убийци на брат си, скрити в един хотел в Блауейн. Уби ги със собствените си ръце, като по този начин накара наемниците да се замислят и провали плановете на Синия фронт да извлекат изгода от ситуацията. Но след това подаде оставка и се върна в къщи, на Дорсай. Сега го мъчат същите чувства на горест и печал, каквито мъчеха вас, когато пристигнахте на Света Мария. — Падма направи пауза, преди да продължи: — В момента Ян Грим представлява огромен причинен потенциал. Как ще въздейства отсега нататък върху плана, остава неизвестно. — Направи още една пауза, като внимателно ме наблюдаваше. — Сам виждате, Тим — продължи той след миг, — че хората с вашите способности не могат да се оттеглят просто ей така. Както ви казах, остава ви един избор — да се промените. Трябва ли да ви напомням — гласът му стана по-мек, — че сте зареден с енергия както преди, но този път тя е положителна? Изпитахте с пълна сила ефекта от саможертвата на Джеймтън, който се опита да спаси хората си.

С тези думи сякаш ме удари с юмрук в стомаха — и то силно, както аз ударих Дженъл Марат, когато избягах от лагера на Кейси на Света Мария. И макар че слънцето вече печеше доста силно, започна да ме тресе.

Всичко е точно така. Не можех да го отрека. Докато аз гледах отвисоко на всяка вяра, съставях планове и размествах пионките така,

както ми се искаше, Джеймтън, отдал живота си в името на своята вяра, ме бе претопил и променил, както мълнията стопява върха на острието на меча, когато попадне върху него. Не можех да не призная, че съм се променил.

— Няма смисъл — казах аз треперейки. — Това не променя нищо. Не съм достатъчно силен да направя каквото и да било. Нали ви казах, че пратих всички и всичко против Джеймтън, а той победи!

— Той имаше сърце. А вие през цялото време освен с него сте се сражавали и със собствената си натура. Погледнете ме, Тим.

Вдигнах поглед към него. Магнитите на кафявите му очи ме хванаха и не ме пуснаха.

— Целта на моето идване тук — да се срещна с вас, както беше изчислено на Екзотика, все още не е осъществена. Помните ли как в офиса на Марк Тор ме обвинихте, че съм ви хипнотизирал?

Кимнах.

— Не беше истинска хипноза. Просто ви помогнах да осъществите връзка между съзнанието и подсъзнанието си. Ще бъдете ли достатъчно смел, след като видяхте резултата, постигнат от Джеймтън, да ми позволите да ви помогна още веднъж да осъществите тази връзка?

Думите му увиснаха във въздуха. Застинах за миг и чух силен, горд глас, който четеше молитва в църквата. Видях слънцето, пробилото облаците над главите ни. В същото време мислено видях и стените на моята мрачна долина, които Падма ми бе описал преди много години в сградата на Енциклопедията. Продължаваха да висят над главата ми и да скриват слънцето. Само че този път през мен струеше ярка светлина, сякаш отсреща бе отворена врата.

Помислих си за онова място сред мълниите, което бях виждал, когато Падма бързо приближи пръста си към лицето ми. И независимо колко слаб, разбит и победен се чувствах, самата мисъл да се опитам отново да вляза в зоната на битката ме изпълни с болезнена безнадеждност. Вече нямах силата да застана лице в лице със светкавиците. А може би и никога не съм я имал.

— Той беше воин на своя народ, който е Божи народ, и воин на Господа — четеше молитвата далечен, самотен глас, който едва се чуваше. — И с нищо не съгреши пред Господа, който е наш Бог и Повелител на силата и истината. Нека ни напусне и се влее в редиците

на тези, които разкъсвайки маската на живота, ще бъдат благословени и ще пребъдат в Царството Небесно.

Като чух тези думи, внезапно ме обхвана чувството, че съм се върнал в къщи, че без съмнение съм се завърнал във вечния дом на непоколебимата вяра на моите праотци. Попаднах в редиците на тези, които никога не биха се поколебали. Без да трепна, тръгнах с тях напред. Точно тогава усетих, че съм бил длъжен да разбера Джеймтън, когато бяхме сами в стаята и той правеше своя избор на живот и смърт. Това усещане се задържа само един миг, но и той беше достатъчен.

Чух се да казвам на Падма:

— Действайте.

И видях пръста му бързо да се приближава към мен.

Попаднах в тъмнина — в тъмнина и гняв. Това беше мястото с мълниите, но вече не се виждаха истински мълнии. Имаше непрекъснат грохот, разпилени облаци, ураган и гъста мъгла. Подхвърлях ме с цялата си жестокост и гняв, а аз се опитвах да изпълзя, да се изправа и да се добера до светлината и чистия въздух над буреносните облаци. Собствените ми усилия обаче не бяха достатъчни и аз се сгромолясах надолу, без да мога да се издигна... и чак тогава разбрах.

Това беше моят вътрешен ураган, който сам бях създал. Беше моят вътрешен гняв, жестокост и стремеж към отмъщение и унищожение, които бях възпитавал у себе си през всичките тези години. И както аз използвах тази сила против другите, така сега тя се бе обърнала срещу мен, душеше ме и ме отнасяше все по-надолу в гъстия мрак.

Падах, защото тази сила бе по-голяма от моята. Продължавах да падам, но когато се озовах в пълен мрак и бях готов да се предам, внезапно открих, че не мога. Нещо в мен не искаше да се предава. То продължаваше упорито да се сражава. И сега — чак сега! — разбрах какво е то.

Точно него Матиас така и не успя да убие. Това беше Земята и стремящото се напред човечество. Там бяха Леонид и неговите триста спартанци, защитаващи Термопилите. Там бяха и скитащите из пустинята израилтяни, и преминаването на Червено море. Там беше и Партедонът, извисяващ се на Акропола близо до Атина и до мрачната къща на чичо ми.

Всичко това беше у мен — непреклонният дух на хората, които и сега не искаха да се предават. Съвсем неочаквано в моя отпаднал, почти победен от бурята дух, потънал в мрака, нещо подскочи от дива радост. Защото видях, че тя е там и ме очаква — онази недостъпна, камениста земя, където въздухът е чист, а всички лъжи и измами са ответи от непреодолимия напор на вярата.

Поради собствената ми слабост се бях опитал да атакувам Джеймтън там, където е най-силен. Точно това имаше предвид Падма, когато ми каза, че съм се сражавал със себе си, макар че срещу мен е бил Джеймтън. Ето защо бях загубил — противопоставил съм с нищо неподкрепеното си неверие на неговата непоколебима вяра. И това познание е било скрито в мен през цялото време!

Вече виждах всичко много ясно. Внезапно чух гласа на Марк Тор, подобен на победен камбанен звън, да ми говори нещо с триумфален тон. Чух и гласа на Лайза, която — чак сега схванах — ме е разбирала много по-добре от самия мен и никога не ме е изоставяла. Лайза. Щом си помислих отново за нея, започнах да ги чувам всичките.

Всички онези милиони, милиарди преплитащи се гласове — гласове на хора още от времето, когато човекът за пръв път се е изправил и е започнал да ходи на два крака. Отново ме заобиколиха — както в деня, когато ги чух в Точката на прехода в Индекс-залата на Последната Енциклопедия. Подхванаха ме като на криле и ме понесоха нагоре, право нагоре, през непрогледния мрак. Чувствах в себе си смелост, подобна на смелостта на Кейси, вяра, подобна на вярата на Джеймтън, и стремеж, подобен на стремежа на Падма.

Всичко, което ми бе натяквал Матиас — завистта и страха от хората от младите светове, — отхвърлих веднъж завинаги. Най-сетне можех да го видя ясно. Ако те наистина имаха по едно нещо, аз потенциално притежавах всичките съставки. Роден на Земята, аз бях коренът, Базовият човек. Същевременно бях част от всички хора от младите светове и нямаше сред тях човек, когото да не мога да разгледам като свое отражение.

Накрая се озовах на светло — при моите мълнии и безбрежната пустота, където се водеше истинската битка между искрените хора и древния, враждебен мрак, който би ни оставил завинаги на нивото на маймуните. И някъде далеч, в края на един дълъг тунел, видях Падма,

застанал на паркинга под слънцето със сините си дрехи — гледаше към мен.

— Сега ви е ясно защо Енциклопедията има нужда от вас. Единствено Марк Тор можеше да я доведе дотук, а само вие сте в състояние за довършите работата, защото повечето от земните жители не могат да видят бъдещето, което ги чака след завършването на Проекта. Вие сам пресякохте пропастта между представителите на Остатъчните култури и хората, родени на Земята, и имате реалната възможност да претворите разбиранията си в Енциклопедията. Така че когато тя бъде довършена, ще може да помогне на тези, които не виждат смисъла ѝ, да го разберат. И когато Остатъчните култури и техните народи се обединят с Базовия човек от Земята, ще започне съзидание, което ще доведе до формирането на нова, еволюирала раса.

Стори ми се, че проникателният му поглед за миг се смекчи, отразявайки лъчите на слънцето, а усмивката му стана някак си тъжна.

— Вие ще ме надживеете и ще имате възможност да видите повече. Движдане, Тим.

Изведнъж, съвсем неочаквано, видях цялата картина. Всичко се намести в ума ми. Видението и Енциклопедията, превърнали се в единна реалност. Точно в този момент разумът ми прозря противодействието, с което ми предстоеше да се сблъскам, за да направя всичко това възможно.

В главата ми започнаха да се очертават детайлите, защото познавах добре света, хората и методите, с които трябваше да се боря. Мисълта ми се понесе напред, настигна ги и дори ги надмина, предусещайки всеки техен ход.

Още отсега ми беше ясно колко по-различни ще са моите методи от тези на Марк Тор. Ще запазя името му като символ и ще създам впечатлението, че Енциклопедията продължава да се строи в съответствие с предварителните планове. Ще бъде само един от членовете на Управителния съвет, където, поне теоретично, всички ще имат равни права.

В действителност обаче ще ги управлявам както само аз си знам. Така няма да има необходимост от превантивни мерки срещу откачени като онзи, който уби Марк Тор. Ще бъде свободен да пътешествам по Земята, същевременно да следя за изпълнението на Проекта и да откривам и пресичам усилията на онези, които ще се опитат да

саботират изграждането на Енциклопедията. Вече имах идеи как да започна.

Но Падма се бе обърнал и се отдалечаваше. Не исках да го пусна, затова с труд се откъснах от мисленото бъдеще и се върнах в настоящето, при дъжда, който спираше, и засилващата се слънчева светлина.

— Почакайте — викнах аз. Той спря и се обърна. Беше ми трудно да изразя с думи това, което преди малко си мислех.

— Вие...

Езикът ми отказа да се движи.

— Вие не се предадохте. През цялото време сте вярвали в мен.

— Не.

Примигах насреща му, защото ме изненада. Той само леко поклати глава.

— Бях длъжен да вярвам на резултатите от изчисленията — леко се усмихна, сякаш се извиняваше. — А те не ви оставяха никакви реални надежди за успех. Дори на онова празненство на Фрийланд в чест на Донал Грим, когато имахме достатъчно информация, събрана от Енциклопедията за пет години, вероятността за спасението ви беше съвсем нищожна, за да планираме нещо. Даже и на Мар, когато ви лекувахме, изчисленията отново не ви даваха никаква надежда.

— Но вие... вие през цялото време останахте с мен... — отроних аз заеквайки, като го гледах втренчено.

— Не аз. Никой друг, само Лайза. Тя така и не се предаде по отношение на вас, още от онзи случай в офиса на Марк Тор. Каза ни, че нещо подобно на искра е прескочило между вас, докато сте разговаряли по време на обиколката из Енциклопедията, още преди случката в Индекс-залата. Продължи да вярва във вас дори след като я отблъснахте на празненството на Донал Грим. А когато започнахме лечението ви на Мар, тя настоя да стане част от него, така че успяхме да ви свържем емоционално с нея.

— Да ме свържете... — за мен тези думи нямаха смисъл.

— По този начин установихме емоционалното й съпричастие към вас по време на лечението ви. За журналиста Тим Олин нямаше никакво значение, но точно тогава тя много силно се привърза към вас. И сега положението е такова, че ако ви загуби, тя ще страда по същия

начин, ако не и повече, както страда Ян Грим от загубата на брат си Кейси.

Замълча и ме погледна, но аз все още не можех да мисля нормално.

— Аз... Не разбирам. Казахте, че това, което сте направили с нея, не ми е въздействало. Тогава какво му е хубавото...

— Никой от нас не разбираше, а и продължава да не разбира какво точно се случи. Сигурно щом като тя е била привързана към вас, вие също сте изпитвали някакви чувства. Но това приличаше на опит да вържеш дрозд за пръста на великан, ако това е удачна аналогия за вашето огромното въздействие върху общия план в сравнение с нейното. Само че според Лайза това би могло някак си да ви помогне.

Падма се обърна.

— Довиждане, Тим.

Гледах как се отдалечава в мъгливия, но изсветляващ въздух в посока на църквата, откъдето се носеше мъжки глас — обявяваше номера на последния псалм.

Падма ме остави сам и объркан. След това гръмко се засмях, защото разбрах, че съм се оказал по-умен от него. Всичките му онтогенетични изчисления не са успели да му покажат защо връзката между мен и Лайза ме е спасила.

Това, което потисках толкова време, най-сетне излезе на повърхността — моята силна любов към Лайза. Разбрах, че много отдавна самотната ми душа е отвърнала на чувствата ѝ, но не съм си го признавал. Ала сега исках да живея в името на тази любов. Великанът може без усилия да задържи дрозда в шепата си независимо от съпротивата на птичката. Но ако се грижи за нея, тогава може да се промени и да се върне на пътя на любовта, където грубата сила няма никаква стойност.

По този начин, по някакъв невидим канал, който ни свързваше, вратата на Лайза се съедини с моята и аз не можех да отхвърля собствената си вяра, без да отхвърля и нейната. Иначе защо тръгнах веднага към нея, когато ми се обади, че са ранили смъртно Марк Тор? Още тогава съм бил готов на компромис, давайки възможност на пътищата ни да се слеят.

Сега, след като осъзнах всичко това, стрелката на жизнения ми компас рязко се завъртя на сто и осемдесет градуса и аз видях живота

си по нов начин. За мен нищо не се бе променило — нито гладът, нито амбициите и желанията ми бяха намалели. Само бях преминал на другата страна. Засмях се на глас — толкова просто беше всичко! Видях целта, която беше противоположна на предишната.

„УНИЩОЖАВАЙ — СЪЗДАВАЙ“

СЪЗДАВАЙ — ето простия отговор, който търсех през всички тези години, за да отхвърля Матиас и неговата пустота. Точно за това съм роден, точно това представлявах и Партенонът, и Енциклопедията, и всички човешки същества.

Аз съм роден, както и всички хора — дори и Матиас, — за да бъда създател, а не унищожител, съзидател, а не разрушител. Сега се чувствах като парче чист метал, отлят без всякакви примеси, и звучах мелодично и звънко до последната частица на съществото ми с неизменната чистота на единствената истинска цел на всичко живо. С омекнали колене се отдалечих от църквата и се качих в колата си. Дъждът напълно спря, небето се изчисти. Образува се лека влажна мъгла, но ми се струваше, че така и си остана в зародиш. На вкус въздухът беше чист и свеж.

Отворих страничните прозорци, излязох от паркинга и поех по дългия път към космодрума. Чух как в църквата започна изпълнението на последния химн.

Това беше бойният химн на войните на Сдружението. Докато пътувах, гласовете гръмко се носеха зад мен, но не звучаха бавно и печално като на прощаване, а силно и триумфално като маршова песен на хора, които уверено вървят към утрото на новия ден.

*Войнико, не питай — и всеки ден,
щом знамето те води в бой...*

Слънцето вече припичаше. Все повече се отдалечавах, разстоянието между мен и църквата се увеличаваше, докато накрая гласовете се сляха и зазвучаха като един — мощен и уверен. Пред мен облаците окончателно се разпръснаха. Парцаливите им краища ослепително блестяха като знамена на армия, гордо маршируваща из неизследвани земи.

Гледах ги, докато най-после и те изчезнаха и се сляха с чистото, синьо небе. Дълго чувах зад мен песента — и когато влязох в космодрума, и когато се качвах на кораба, който ще ме заведе на Земята, при Лайза, очакваща ме в лъчите на топлото Слънце.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.